

Giới thiệu Nhóm Nữ Phụ – Nính Linh

Truyện Nhóm Nữ Phụ của tác giả Nính Linh là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình xuyên không, nữ phụ.

Người khác làm nhiệm vụ hay xuyên qua đều xuyên trong kịch tình truyện hay trước kịch tình truyện xảy ra. Nàng lại ngược lại, xuyên qua làm nữ phụ ác độc sau khi nam nữ chính đã hạnh phúc, hơn nữa lại là một nữ phụ đã tuyệt vọng, nàng nên đi trên con đường như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Nính Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhiệm Vụ 1 (1)

Editor: Mặc Thủy Vô Lưu

Ninh Tiêu Tiêu là một người vô cùng độc lập và có chủ kiến. Cả ở phương diện tình cảm cũng như vậy nên là một “cô gái” sắp 30 tuổi, nàng phải chịu áp lực hôn nhân từ gia đình, cũng trong thời điểm bị dày vò này bị một cái tự xưng là hệ thống lừa dối. Hẳn để cho nàng làm nhiệm vụ theo chỉ thị, làm tốt thì có thể về nhà và cũng có thể thoát khỏi áp lực hôn nhân từ phía cha mẹ. Sau khi hiệp nghị đạt thành nàng liền nằm trên đường quốc lộ mà trời lúc này lại bằng bạc mura to.

Ninh Tiêu Tiêu cũng đã xem không ít tiểu thuyết hệ thống nhưng việc hệ thống xuất hiện trong cuộc đời nàng vẫn có chút kỳ dị. Tựa hồ sau khi lừa dối dẫn nàng vào trò chơi này cùng tuyên bố tốt nhiệm vụ, nó sẽ lại không tiếp tục ra tiếng, định để cho nàng tự sinh tự diệt sao? Thôi, việc gì đến thì khắc sẽ đến.

Ninh Tiêu Tiêu trước khi xuyên không là một người phiên dịch khá có danh tiếng mà thân phận sau khi xuyên qua lại lớn, nàng xuyên thành một thiên kim hào môn*, tên mặc dù giống nhau nhưng cuộc sống lại hoàn toàn trái ngược tuy nhiên vẫn phải sửa một chút, bây giờ phải gọi là người ngày trước là thiên kim hào môn. Bởi vì trong thời điểm mà nam nhân vật chính Trịnh Mẫn Cơ cùng nữ nhân vật chính Ninh Hoa Trình tuyên bố đám cưới, cha đẻ nàng cũng đồng thời đoạn tuyệt quan hệ cùng nàng.

*: Thiên kim hào môn tức là thiên kim nhà giàu, ta để nguyên bản cho nó hay. ^^

Ninh Tiêu Tiêu nguyên bản là một nữ phụ vô cùng ác độc, nàng không chuyện ác nào không làm, lúc nào cũng chen chân vào mối quan hệ giữa nam nữ nhân vật chính, ai kêu nàng cùng nữ nhân vật chính cùng yêu phải một người nam nhân đâu? Mà cũng vì người nam nhân này, nàng chuyện gì xấu đều làm, cuối cùng kết cục hai bàn tay trắng, ngay cả cha đẻ đều từ bỏ nàng. Tại lúc phải chịu nhiều dả kích, nàng chạy ra khỏi nhà, trong lòng luẩn quẩn đi đụng phải xe.

Không hổ là sự đãi ngộ dành cho nữ phụ, lái xe đâm vào liền trốn chạy mà đối phương có xin lỗi nàng đi nữa thì dù sao cũng là nàng chủ động đi tới.

Ninh Tiêu Tiêu lau mặt đã dính đầy nước mưa, cười khổ nhặt lên cái túi. Nàng nghĩ nàng phải đi cảm ơn cái tên hệ thống không thấy đầu đuôi kia đi, có lẽ vì sự giúp đỡ của nó, nàng mới có thể bình yên vô sự sau tai nạn xe cộ.

Dù là Ninh Tiêu Tiêu nguyên bản hay Ninh Tiêu Tiêu hiện tại thì tự tôn của các nàng cũng không cho phép chính nàng trở về ngôi nhà kia, cũng may Ninh Tiêu Tiêu có một ngôi nhà khác, không thì Ninh Tiêu Tiêu** bây giờ cũng không biết nên làm thế nào cho phải, nhất là tại đây nàng cũng không biết ai cả. Thời gian đã gần đến đêm khuya, đường rất ít người mà lúc Tiêu Tiêu đi tới tòa nhà đã là mười lăm phút sau.

** : Ninh Tiêu Tiêu đầu tiên là xưng hô Ninh Tiêu Tiêu nguyên bản, Ninh Tiêu Tiêu thứ hai mới là Ninh Tiêu Tiêu hiện tại. Ta viết chú giải để những ai đọc lướt qua thỉnh không cần hiểu nhầm.

Lúc mà Tiêu Tiêu đi vào khu dân cư, bảo an tựa hồ nhìn nàng vài cái, nàng nhớ rõ ánh mắt kia, là ánh mắt khinh thường cùng chán ghét. Nguyên nhân cũng không cần nói nhiều, đều là vì nàng kia làm ra nhiều chuyện xấu khiến cho trời đất đều ghét. Nhưng mà, cái nhìn của người khác thì có gì quan trọng? Có lẽ quan trọng, cũng có lẽ là không quan trọng, đối với những người để ý, quan tâm người, người tất nhiên sẽ để ý cái nhìn của hắn đối với mình nhưng đối với người không cần đến người, bọn họ nghĩ mình tốt hay xấu cũng đâu có quan hệ gì? Con người khi còn sống cũng không có khả năng đều nhìn cái nhìn của người khác mà sống, không phải sao?

Tiêu Tiêu lúc này còn đang lo lắng nên hoàn thành nhiệm vụ như thế nào. Điều nói nam nữ chủ sinh ra là một đôi, như vậy nam nữ xứng cũng nên sống chết có nhau, không biết có phải vì vậy mà hệ thống yêu cầu nhiệm vụ đánh ngã nam xứng An Tú Hiền không? Đây là chuyện tào lao a! Khó hiểu nha, khó hiểu.

Lúc trước Ninh Tiêu Tiêu đều nhậm chức tại công ty nhà mình, mặc dù không có năng lực nhưng dựa vào tòa núi sau lưng, người khác muốn nói gì cũng không dám. Mà hiện tại mất đi núi dựa, nàng chỉ có thể tự mình kiếm tiền, điều này với Tiêu Tiêu hiện tại cũng không khó khăn, nàng đã nghĩ tốt, nàng muốn đi quán cà phê làm người bán hàng, địa chỉ chính là quán cà phê của An Tú Hiền.

Chuyện huyền ảo giữa Ninh Tiêu Tiêu và Ninh Hoa Trình xã hội thượng lưu đều biết, nhưng thực may mắn không truyền đến tận lĩnh vực này, bằng

không Ninh Tiêu Tiêu dám khẳng định rằng nàng muốn tìm công tác nhất định sẽ nhất được sự “chiếu cố” của mọi người. Ninh Tiêu Tiêu thực dễ dàng chiêm được công việc ở quán cà phê, chẳng qua công việc đã có nhưng nàng vẫn chưa gặp nam số hai trong truyền thuyết a, bất quá luôn có cơ hội, nàng cái gì cũng thiếu nhưng lại không thiếu sự nhẫn nại.

Một tháng sau, cuộc sống của Tiêu Tiêu ngày càng ổn định, mỗi ngày đi làm việc, thời gian rảnh rỗi làm phiên dịch, cùng bạn bè dạo phố, chưa có áp lực thật là chuyện tốt, nàng thực sự không thích cuộc sống bị trói buộc.

“Thưa ngài, cà phê của ngài.” Đây không biết đã là lần thứ mấy Tiêu Tiêu đưa cho khách cà phê, cũng tại việc buôn bán của quán cà phê khá tốt.

“Ninh Tiêu Tiêu, tại sao ngươi lại ở đây?” Ninh Tiêu Tiêu nghe ra thanh âm của An Tú Hiền, hẩn ngẩng đầu liền thấy, quả nhiên là nàng, mặc một bộ quần áo lao động cứng nhắc, miệng khéo léo cười làm cho người ta đều có hảo cảm

Trong lúc An Tú Hiền đánh giá Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng đánh giá nam số hai này, tướng mạo của hắn giống như trong sách nói, như hòa so với nam chủ. Theo lý thuyết nam nhân như vậy hẳn là càng được hoan nghênh hơn chứ, tuy nhiên ông trời lại vẽ nên một tình huống cầu huyết như vậy. Có lẽ vì trong hiện thực, nam nhân như vậy chủ yếu đều đội hai cái mặt nạ, loại nam nhân như này, nếu là thân thuộc với hắn còn tốt, nếu xé rách mặt đều đáng ghét hơn bất kỳ kẻ nào.

“An tiên sinh, hiện tại là thời gian làm việc của ta, không bàn chuyện ngoài chuyện công việc, xin thông cảm cho.” Tiêu Tiêu nói xong câu đó liền rời đi.

Trừ phụ đoạn tuyệt quan hệ cùng Tiêu Tiêu hẳn có nghe qua Hoa Trinh nói nhưng là hắn không nghĩ tới nàng sẽ chịu đi làm ở một quán cà phê, việc này rất không phù hợp với tính tình của nàng, có phải nàng đang có cái chủ ý gì với hắn, tại thời điểm Mẫn Cơ cùng Hoa Trinh sắp cử hành hôn lễ thế kỷ, An Tú Hiền không thể không phòng

Khi nhìn Tiêu Tiêu phục vụ khách, An Tú Hiền thật sự rất kinh ngạc. Nàng từng sẽ không làm chuyện như vậy, thậm chí còn thấy công việc này thực sự rất hạ – tiện. Bây giờ nàng không chỉ làm, mà còn làm rất tốt, hắn thực muốn hỏi nàng một chút, điều gì đã khiến nàng thay đổi? “Thư ký Thu, hủy bỏ tất cả lịch trình chiều nay.” Ninh Tiêu Tiêu, người tốt nhất không cần lại ra cái ý tưởng phá hư gì đó không thì lần này sẽ không lại có người đến bảo hộ ngươi, An Tú Hiền nhìn bóng dáng Tiêu Tiêu nghĩ vậy.

Tiêu Tiêu hôm nay rất bồi hồi, tại lúc sáu giờ, nàng thay quần áo tạm biệt đồng sự, rời về nhà. Vừa ra quán cà phê liền thấy được An Tú Hiền đang đứng bên kia, nàng tự giễu, đi qua, nói: “An Tú Hiền, ngươi muốn nói cái gì? Chúng ta bây giờ là người của hai thế

giới.”

“Ninh Tiêu Tiêu, ngươi lại chuẩn bị giờ trò gì?” An Tú Hiền nói thẳng

“Ngươi thấy ta bây giờ còn cần giờ trò gì? Nếu có thì ta cũng không vấn đề.”

Tiêu Tiêu thần nhiên khiến cho An Tú Hiền hơi giật mình, tuy nhiên hắn không tin tưởng. Tiêu Tiêu cũng không nghĩ có thể lập tức thay đổi tư tưởng của An Tú Hiền, dù sao thời gian còn nhiều, nàng không ngại làm cho hắn chậm rãi phát hiện điểm tốt của nàng.

“Xin hỏi ngươi còn có việc sao? Nếu không có việc gì, ta có việc, đi trước.”

“Ngươi thực gấp?” Thấy Tiêu Tiêu liên tiếp nhìn đồng hồ, An Tú Hiền hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Tiêu ngày thứ ba đã mua một con chó Đức, cho nên tại thời điểm tan tầm nàng đều về nhà chơi với Maya. Tuy nói sẽ có vất vả nhất định nhưng Tiêu Tiêu cũng rất thích thú bởi vì có nó làm bạn.

“Ta đưa ngươi đi.” An Tú Hiền chủ động đề nghị.

Tiêu Tiêu sửng sốt một lúc, không khách khí nói: “Tốt!” Nàng vừa lúc muốn đi mua thức ăn cho chó, đang cần một người khuôn vác a!

Đây không phải lần đầu tiên An Tú Hiền vào siêu thị nhưng là lần đầu tiên thấy Tiêu Tiêu vào. Nữ nhân này trước kia đều thích mấy loại cửa hàng cao cấp, loại siêu thị bình dân này, nàng trước kia ngay cả nhìn cũng không có nhìn một cái. Ninh nàng thuận thực đem thức ăn cho chó để vào xe đẩy, An Tú Hiền nghi hoặc hỏi. “Trước kia ngươi không phải rất ghét chó sao?”

“Như ngươi nói, đó là trước đây.”

Thật sự buông xuống sao? An Tú Hiền một mặt ta không thể tin, Ninh Tiêu Tiêu trước kia hẳn kiến thức đến, làm sao lại có thể nói ra những lời này? Dọc đường An Tú Hiền đều im lặng nhìn Tiêu Tiêu mua đồ, Tiêu Tiêu ngẫu nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không nói thêm gì.

“Maya, dừng sửa.” Vừa vào cửa, Maya liền hung mãnh sửa An Tú Hiền, Tiêu Tiêu lập tức ngăn lại.

Không thể không nói, hành vi của Maya dọa đến An Tú Hiền, hắn vẫn nghĩ Tiêu Tiêu nuôi chó sẽ dưỡng lại chó trong nhà, như thế nào lại là loại chó to lớn này, nhưng nghĩ nghĩ chút lại thấy cũng không sai, đây mới giống Ninh Tiêu Tiêu. “Ngươi chuẩn bị chuyển nhà sao?” Nhìn đến trong nhà đóng gói đồ vật, An Tú Hiền hỏi.

“Ngươi không phải đã thấy sao?” Maya chạy quanh bên người xoay vòng, cái dạng kia thật sự rất đáng yêu a~.

“Vì sao?” Chuyển công việc, lại chuyển nhà, nàng rốt cục muốn làm gì.

“An Tú Hiền, người đừng trang nữa, ta vì sao chuyển nhà người không biết sao? Người không phải cũng rất thông minh sao? Việc này hết thấy đều do người người yêu, lần sau gặp nàng ân cần hỏi nàng hộ ta, ta rất cảm tạ nàng, không có Ninh Hoa Trinh cũng không có Ninh Tiêu Tiêu ngày nay.” (Nghe câu này làm ta nghĩ tới một câu chuyện ướm ất: “Không có anh sẽ không có em hôm nay.” Tuy rằng ý nghĩa khác nhau nhưng vẫn cảm thấy thật kỳ diệu a~~~)

“Ninh Tiêu Tiêu, đừng đổ mọi sai lầm cho Hoa Trinh, người luôn thương tổn Hoa Trinh đều là người, Hoa Trinh từ đầu đến cuối cũng không làm cái gì, dù người làm bao chuyện quá đáng nàng vẫn tha thứ người, đơn giản vì người là chị ruột của nàng. Trên đời này có nhiều nam nhân như vậy, cũng đâu phải chỉ có mỗi Trịnh Mẫn Cơ, người vì sao không thấy những người khác tốt đâu?” An Tú Hiền phẫn nộ nghĩ lại. (Aizz, vị tác giả này thật kỳ diệu a~

Ta liên tưởng: “Trên đời này cũng đâu chỉ có mỗi Trịnh Mẫn Cơ/hắn, người vì sao không thấy người khác/ta tốt đâu?” Cũng không thể trách ta liên tưởng như vậy a~ Thật sự tác giả quá..... (>.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nhiệm Vụ 1 (2)

Editor: To be or not to be

Gặp lại An Tú Hiền đã là chuyện mấy ngày sau, đương nhiên là không chỉ mình hắn, đi cùng còn có Ninh Hoa Trinh cùng Trịnh Mẫn Cơ.

“Quý khách, xin hỏi người cần gì?” Người tới chính là khách, cho dù Ninh Tiêu Tiêu tâm lý khó chịu cũng sẽ không vì nam nữ chủ mà làm mất công tác, huống hồ nàng cũng không phải Ninh Tiêu Tiêu chân chính, tự nhiên cũng không có nhiều địch ý với bọn họ, nhưng cũng chẳng có nhiều hảo cảm.

“Chị...” Một câu này kêu thật có thứ tự, cũng kiểu như Ninh Hoa Trinh từ trước đến nay không để ý chuyện ác mà Ninh Tiêu Tiêu làm. Mà cuối cùng sự tha thứ của Ninh Hoa Trinh là thật hay giả, nàng cũng không cần thiết quan tâm, dù sao nàng cũng không tính cùng Ninh Hoa Trinh diễn một vở tỷ muội tình thâm cảm động.

Mà tương đối với sự khoan dung của Ninh Hoa Trinh, Trịnh Mẫn Cơ lại mang theo địch ý với Tiêu Tiêu, hắn đánh gãy lời nói của Ninh Hoa Trinh: “Người đây là có ý gì a!”

Ý định làm khó dễ, Ninh Tiêu Tiêu không để vào mắt, nàng theo quy định gọi đồ. Trịnh Mẫn Cơ thấy kẻ khích tướng không được, tiếp tục kẻ thứ hai, nói: “Tất cả thứ này đều lấy, nhớ kỹ phải nhanh, nếu trong năm phút đồng hồ chưa đưa ra, ta sẽ trách cứ.”

“Lấy đồ cũng có thứ tự trước sau, quý khách, ta sẽ đưa đến nhanh nhất có thể.”

“Chị thay đổi thật nhiều, Mẫn Cơ, người đừng cho rằng ta đang bênh vực kẻ yếu, dù sao cũng là người một nhà a.” Trước chưa nói Hoa Trinh từ nhỏ quan hệ cùng Tiêu Tiêu không tốt lắm nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến rồi một ngày kia, các nàng sẽ trở thành địch nhân, nguyên nhân cũng vì cùng thích một người con trai. Vì Tiêu Tiêu, Hoa Trinh cũng từng nghĩ sẽ buông tay Mẫn Cơ, tình thân là thứ nàng không thể vứt bỏ, mà Mẫn Cơ lại chẳng vì nàng từ chối mà thích Tiêu Tiêu, lúc này, Hoa Trinh mới biết rằng tình chị em đã hoàn toàn chặt đứt.

Trịnh Mẫn Cơ nhìn người con gái mình yêu, nói: “Người nha, người chính là rất thiện lương, nhớ ngày đó nếu không phải tại nàng, thân thể người cũng không yếu như hiện tại. Tóm lại, ta sẽ không lại tin tưởng lời nàng, có câu nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, người nói có đúng không? Tú Hiền?”

“Có lẽ vậy.” Tú Hiền trả lời tùy ý.

An Tú Hiền và hai người kia hiển nhiên vì Tiêu Tiêu mà đến, Tiêu Tiêu đáy lòng cũng hiểu, nhưng như vậy thì thế nào, hiện tại là thời gian đi làm của nàng, nàng cũng chẳng có cái công phu gì mà đi quản bọn họ, dù bọn họ yêu nhau thì như thế nào? Chẳng qua, đến rồi, Trịnh Mẫn Cơ bọn họ làm sao sẽ đơn giản mà rời đi? Tại sau khi tan tâm nhìn đến ba người, Tiêu Tiêu không khỏi cảm khái, quả thật là đường khó đi a.

“Có chuyện nói mau, ta có việc gấp.” Tiêu Tiêu lưu loát nói.

Cho tới bây giờ chỉ có người khác chờ Trịnh Mẫn Cơ, nay hắn lại chờ nàng, vậy mà nàng còn không biết tốt xấu: “Ninh Tiêu Tiêu, người đừng quên người đã không còn là đại tiểu thư của Trữ thị, không có thân phận này, người cảm thấy tính cách người còn ngang ngược hoành hành đến đâu?”

“Trịnh Tiên Sinh lời nói ra thật buồn cười, ta có hoành hành sao? Tựa hồ từ đầu đến giờ là Trịnh tiên sinh không để ta đi. Hơn nữa người sẽ không lo lắng vị hôn thê của người nhìn đến người cầm tay ta không có ý tưởng gì trong lòng sao? Phải biết là trước kia Trịnh tiên sinh vẫn là bây giờ Trịnh tiên sinh đều không để ý đến Tiêu Tiêu ta đâu? Nay đột nhiên xoay ngược thái độ, thật khiến cho ta thụ sủng nhược kinh a.”* Tiêu Tiêu không kiên nhẫn nói.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Trịnh Mẫn Cơ trào phúng nói: “Mấy ngày không gặp, không biết người khi nào thì miệng lưỡi răng nhọn thế.”

“Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc có chuyện gì hay không, không có việc gì thì ta phải đi rồi.” Bọn họ là người có tiền có quyền, không cần chút thời gian này, nhưng là Tiêu Tiêu đã trở thành bình dân, thời gian chính là tiền tài a, Maya nhà nàng còn chờ được ăn a.

Hoa Trinh giữ chặt tay Tiêu Tiêu, trước mắt lạnh của Tiêu Tiêu nàng lại không thể không bỏ tay ra, nói: “Chị, đây là thiệp mời kết hôn của ta cùng Mẫn Cơ, chúng ta đều thiết tình hy vọng người có thể tới tham gia hôn lễ của chúng ta, nếu có thể, ta còn hy vọng người có thể thành phù dâu của ta.”

Tiêu Tiêu nhìn thiệp mời đỏ rực, nhẹ nhàng cười, cầm lấy nó, chưa nghĩ gì mà vò nát nó, ném vào thùng rác gần đó. (Hành động rất đẹp nhưng nhờ không có thùng rác thì sao??? >.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhiệm Vụ 1 (3)

Editor: Diễm Tinh

An Tú Hiền tỉnh lại vì tiếng sủa của Maya, hần ngồi xuống nhu nhu đầu, sau một lúc mới nhớ ra chỗ mình đang ở. Nghe tiếng vang từ phòng bếp truyền đến, hần không khỏi có chút tò mò. Bà chần kia biết nấu cơm? Trước kia tại sao hần không biết? Hần đứng dậy bỏ chăn ra, chậm rãi đi tới cửa phòng bếp. Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua hần, quay đầu lại tiếp tục công tác, nói: “Buồng vệ sinh có bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mới, người có thể dùng!”

“Nga.” An Tú Hiền lên tiếng đi tới toilet.

Trong lúc tẩy rửa, hần nhớ lại chuyện tối hôm qua. Nhớ rõ bởi vì hôn lễ của Ninh Hoa Trinh cùng Trịnh Mẫn Cơ mà hần chịu đả kích quá lớn, bọn họ kết hôn có nghĩa là từ nay hần sẽ không có cơ hội có được nàng, nàng nhất định sẽ mãi mãi là của Trịnh Mẫn Cơ.

Trong lúc tuyệt vọng ấy, An Tú Hiền tự thả lỏng bản thân mình, sau đó liền không thể vãn hồi, hần uống quá nhiều.

Lau khô nước trên mặt, An Tú Hiền nhìn bản thân mình trong kính, tại sao lúc ở Tửu Bảo, hần lại nói ra tên của Ninh Tiêu Tiêu? Có lẽ vì đều là người cùng hoàn cảnh đi.

“Cơm nước xong, người trở về nhà tìm mẹ người đi! Ra cửa này, ta hy vọng An tiên sinh tốt nhất đem điện thoại của ta đổi tên khác đi, ta cũng không muốn nửa đêm lại một lần nữa thu được điện thoại.” An Tú Hiền vừa ngồi xuống, Ninh Tiêu Tiêu không khách khí nói.

An Tú Hiền có chút chán nản, khẩu vị vốn tốt bỗng bị lời của nàng mà mất đi hơn nửa, nói: “Ninh Tiêu Tiêu, người không thể đợi ta ăn xong bữa sáng hăng nói được sao? Ý định quấy nhiễu khẩu vị của ta phải không?”

“Nếu là như thế, ta sẽ thật cao hứng, bởi vì điều này có ý nghĩa là Maya lại có đồ ăn.” Ninh Tiêu Tiêu nhìn hần một cái, nói.

Cho tới bây giờ cũng chưa chịu qua loại đãi ngộ này đâu. An Tú Hiền thật sự rất muốn cắn nàng, không đúng, hần không phải là Maya, làm gì mà cắn, hần muốn đập nàng mới đúng. ”Người có ý kiến với ta thì nói thẳng, không cần mỗi câu đều mang dao.”

“Ý kiến nhiều lắm, không biết An tiên sinh muốn nghe điều nào trước?”

Nhìn Ninh Tiêu Tiêu tâm tình tốt, ngược lại An Tú Hiền lại tức giận đến nổi đầu.

Ninh Tiêu Tiêu thấy hần bắt đầu ngược đãi đồ ăn, nói: ”Đồ ăn không phải để lãng phí như vậy.”

”Ninh Tiêu Tiêu, người không nói gì không ai bảo người cảm điếc đâu.” Chưa người nào có thể làm hần tức giận như vậy, An Tú Hiền tự nhận hần rất có tính tự chủ, cũng bởi trong mắt mọi người hần là một người đàn ông thực ôn nhu, thậm chí trong công ty, hần còn bị tuyển thành người đàn ông mà phụ nữ trong công ty muốn gần nhất. Tại sao đến Ninh Tiêu Tiêu lại khản trương đâu? Vẫn là bởi vì Mẫn Cơ sao? (Bắt đầu gato a! => Cơ sở để hình thành JQ)

An Tú Hiền đột nhiên đen mặt lại làm cho Ninh Tiêu Tiêu sững sốt một chút, nàng muốn cũng không phải hiệu quả như vậy, nói: ”An Tú Hiền, biết ta vì sao chán ghét người không? Có lẽ người cho rằng là vì Ninh Hoa Trinh, nhưng thực chất không phải như vậy.”

”Đó là vì sao?” Trừ bỏ điều này thì còn có thể là gì? An Tú Hiền tò mò.

”Bởi vì mỗi lần nhìn đến người đều nhắc ta thất bại của chính mình. Mà dù sao, hiện tại ta thật sự không nghĩ có bất cứ quan hệ gì với các người, người cũng tốt, bất luận ai đều tốt, chỉ cần là các người, những người trong vòng luẩn quẩn, ta không tưởng lại tiếp xúc, người hiểu không?” Tiêu Tiêu thu liễm cảm xúc, thản nhiên nói.

Nàng như vậy, An Tú Hiền lần đầu tiên nhìn đến, nhất thời không khỏi run sợ.

”Như vậy, Ninh Tiêu Tiêu, ngươi thực sự buông xuống sao? Nói cho ta biết, làm thế nào mà ngươi làm được?” Đường về sau còn dài, An Tú Hiền không nghĩ tiếp tục chịu đựng sự thống khổ, không có Hoa Trình, cuộc sống hắt hủi tiếp tục. Nếu có thể, hẳn nghĩ tới cuộc sống trước kia, ngày trước hẳn không phải trong óc lúc nào cũng là hình ảnh của Hoa Trình.

”Tìm một người để yêu, nếu còn không được, thời gian luôn là liều thuốc tốt nhất.” Chỉ cần không yêu, cái gì đều giải thoát.

An Tú Hiền không tin đơn giản như vậy, nói: ”Thật sự có thể chứ?”

”Có một số việc chỉ cần ngươi nghĩ, không gì không thể.” Thế giới này không có bất luận kẻ nào, bất luận điều gì có thể giữ chân con người ta, địch nhân lớn nhất của con người khi còn sống không là ai khác mà là chính bản thân. Chỉ cần đã biết, vấn đề còn là vấn đề sao?

”Chúng ta không thể thử chung sống hòa bình, làm bạn bè?” Bọn họ đồng bệnh tương liên, chỉ có họ mới rõ nhất sự đau xót trong đáy lòng người kia.

Ninh Tiêu Tiêu cười khê một tiếng, nói: ”Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Từ lúc ngươi yêu phải Ninh Hoa Trình, chúng ta nhất định là địch, cho dù không phải địch đi nữa, cũng là nước sông không phạm nước giếng, bạn bè? Ta nghĩ ta không trèo cao nổi.”

”Ninh Tiêu Tiêu.....” An Tú Hiền còn muốn nói cái gì, Tiêu Tiêu đã đánh gãy lời hắn, nói: ”Cái gì cũng không muốn nói, ăn xong bữa cơm này liền rời đi đi! Hy vọng chúng ta vì sao vĩnh viễn không gặp, cho dù gặp đi nữa, cũng hy vọng làm bộ như không biết.” Nói xong câu đó, Ninh Tiêu Tiêu liền trở về phòng ngủ.

An Tú Hiền muốn gọi nàng lại nhưng cuối cùng cũng nuốt xuống những lời này. Nhìn cửa phòng như cũ đóng chặt, An Tú Hiền biết nàng hiện tại không muốn gặp hắn, hiện tại xem ra cũng là một hy vọng xa vời. Cuối cùng hắn chỉ đành yên lặng rời đi.

Sau khi rời đi, An Tú Hiền trực tiếp đến công ty, vừa vào công ty, thư ký liền thông báo có người tìm. Để thư ký mời người vào, đúng là Lương Thuộc Kỳ ngày hôm qua: ”Thuộc Kỳ tiểu thư, xin hỏi ngươi có chuyện gì sao?” An Tú Hiền hôm qua tại lễ cưới gặp nàng, không cần nghĩ cũng biết mục đích của nàng là gì.

”Ta chỉ là lo lắng ngươi, lại đây xem ngươi.” Thuộc Kỳ mặt ôn nhu, người như vậy thực thích hợp làm vợ.

”Cảm ơn ngươi, đã để ngươi lo lắng.” An Tú Hiền biểu hiện sự xa cách.

Thuộc Kỳ cũng không phải người không hiểu chuyện, nhiều năm qua, nàng thật vất vả mới gặp một người có thể đi vào trong lòng mình, nàng không nghĩ liền buông tha như vậy. Nàng là bạn tốt của Hoa Trình, cũng có nghe qua chuyện của An Tú Hiền, có lẽ nàng có thể xin Hoa Trình giúp đỡ, hiện tại nàng vẫn là im lặng rời đi.

Thuộc Kỳ vừa rời đi, thư ký liền đưa văn kiện vào để An Tú Hiền ký tên, việc hoàn thành, hắn gọi thư ký lại, nói: ”Về sau không cần tự tiện cho người khác vào đây, cho dù, Cho dù là Ninh Hoa Trình tiểu thư đến đây, cũng phải thông báo trước.”

Thư ký vừa rời khỏi văn phòng của An Tú Hiền, liền lập tức đi lên diễn đàn tuyên bố tin tức, các cô gái trong công ty còn có thể hi vọng a, đáng tiếc nàng đã kết hôn, bằng không nàng nhất định sẽ truy đồ An Tổng. Làm thư ký của An Tú Hiền, An tổng đối tốt với Ninh Hoa Trình nàng đều nhìn thấy. Thời điểm ấy bởi vì Ninh Hoa Trình tiểu thư vĩ đại cùng bối cảnh thân thế, mọi người vẫn đều ca ngợi đôi bích nhân này nhưng không ngờ đến giờ, tiểu thư người ta lại kết hôn với người khác, thật đúng là tạo hóa trêu ngươi a.

An Tú Hiền nhận được điện thoại của Ninh Hoa Trình tại giờ tan tầm giữa trưa, nói là hẹn hắn ăn cơm, An Tú Hiền không thể cự tuyệt.

Sau khi hẹn tốt địa điểm ăn, An Tú Hiền thấy thế nhưng chỉ có một mình Ninh Hoa Trình đến đây, hắn cứ nghĩ là Mẫn Cơ sẽ đến cùng nàng. Hôm qua bọn họ mới kết hôn a, An Tú Hiền có chút đau lòng Hoa Trình. Quen biết nhiều năm như vậy, Hoa Trình nhìn ra sự tức giận của An Tú Hiền, nói: ”Tú Hiền, Mẫn Cơ vốn cùng ta chuẩn bị tốt tuần trăng mật nhưng công ty có việc trọng yếu cần xử lý, hắn đi trước. Chúng ta chờ hắn xử lý xong liền lập tức lên máy bay, nhưng ta nghĩ gặp ngươi trước khi xuất ngoại.”

”Nếu Mẫn Cơ khi dễ ngươi, nói cho ta biết, ta thay ngươi dạy hắn.” Không nhìn đến Ninh Hoa Trình thì tốt, vừa thấy nàng, trong mắt An Tú Hiền liền không dung được bất kỳ kẻ nào.

Ninh Hoa Trình hé miệng cười, nói: ”Biết ngươi lâu như vậy, ngươi cho tới bây giờ đều giống anh trai ta, ta không nói cho người thì nên nói cho ai đây?”

Nghe câu này, tâm hắn như bị đao cứa, đúng vậy, nàng cho tới bây giờ đều coi hắn là anh.

”Tú Hiền, đời này chúng ta chỉ có thể như vậy, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ quý trọng ngươi.” An Tú Hiền tốt lắm, thậm chí còn tốt hơn Mẫn Cơ, nhưng chuyện cảm tình thường không có lý do, nàng yêu phải chính là yêu phải, nàng không thể kháng cự tình yêu.

”Đừng nói nữa, Hoa Trình.” Tiếng gầm này như tiếng xé trong lòng An Tú Hiền. Hai người cứ ngồi yên như vậy, không nói gì.

”Ta hiện tại rất hạnh phúc, ta cũng hy vọng ngươi có thể hạnh phúc.” Đây là mục đích chính yếu mà Hoa Trình hôm nay đến gặp An Tú Hiền, bạn tốt Thuộc Kỳ của nàng thích An Tú Hiền, điều này khiến nàng thực ngoài ý muốn, nhưng nếu hai người bọn họ có thể ở cùng nhau, Hoa Trình cảm thấy không thể tốt hơn. Cứ việc nàng biết dưới tình huống này làm vậy thật xin lỗi hắn nhưng Hoa Trình hy vọng An Tú Hiền có thể để một nữ nhân khác trong lòng.

An Tú Hiền cười khỏ một chút, nói: ” Ta nhất định sẽ hạnh phúc.” Chỉ cần người hạnh phúc ta nhất định sẽ hạnh phúc.

” Thước Kỳ là một cô gái tốt, tương lai sẽ là một người vợ tốt, Tú Hiền, ta hy vọng người có thể thử ở chung cùng nàng, tin tưởng ta, nàng sẽ không làm người thất vọng.” Hoa Trinh cũng không tưởng vì hạnh phúc mà làm tổn thương bất cứ ai, nhưng thế sự khó lường, bởi vì tình yêu này, nàng không chỉ tổn thương đến chị yêu của nàng mà ngay cả nam nhân trước mắt này cũng thương tổn, nàng không nghĩ, thực sự không nghĩ, nếu có thể có biện pháp vẹn toàn đôi bên thì...

” Hoa Trinh, tình yêu của ta không phải để người chà đạp lên.” Nàng từ chối hẳn có thể, không quan tâm đến hẳn cũng được, nhưng nàng như thế nào có thể tại ngày hôm sau khi nàng kết hôn liền đẩy hẳn vào lòng nữ nhân khác, đẩy đều sát muối lên miệng vết thương của An Tú Hiền, hẳn thực thất vọng

” Tú Hiền, ta chỉ muốn cho người hạnh phúc mà thôi.” Nhìn ra sự phẫn nộ của hẳn, Hoa Trinh cực lực giải thích.

” Ta hiện tại rất hạnh phúc, nếu người hẹn ta chỉ để nói chuyện này, thật có lỗi, ta không nghĩ nghe, công ty còn có việc, ta đi trước. Chúc các người có kỳ trăng mật khoái trá.” An Tú Hiền nói xong những lời này liền nổi giận đùng đùng rồi đi, Trịnh Mẫn Cơ tới đón Hoa Trinh vừa khéo gặp An Tú Hiền, hẳn thử gọi lại An Tú Hiền nhưng người kia không đáp, liền rời đi như vậy.

Trịnh Mẫn Cơ khó hiểu hỏi Hoa Trinh, nói: ” Tú Hiền sao vậy? Ta lần đầu tiên thấy hẳn tức giận như vậy đâu!”

” Là ta không đúng, vì muốn hẳn hạnh phúc nên giới thiệu cho hẳn một người bạn gái, người thấy đấy, hẳn không tình nguyện.” Hoa Trinh nói ra sự tình.

Mẫn Cơ lắc đầu nói: ” Suy nghĩ của người tốt nhưng thời cơ không đúng, chuyện này cứ giao cho ta, ta nhất định giúp người làm tốt.” Tâm tư An Tú Hiền làm sao hẳn lại không rõ, mặc kệ vì ai, hẳn cùng Hoa Trinh đều hy vọng hẳn có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hội Thương Gia Và Kế Hoạch

Editor: Mặc Thủy Vô Lưu

Ninh Tiêu Tiêu cũng không biết có một cô gái cũng đang chú ý đến An Tú Hiền, mà kỳ thật cho dù đã biết, nàng cũng sẽ không thấy kinh ngạc, dù sao một người đàn ông vĩ đại như An Tú Hiền thì ai đã gặp mà chả có những cảm xúc nhất định. Lần gặp An Tú Hiền cuối cùng là một tháng trước, nàng cho dù muốn tiếp tục im lặng thì hệ thống đại nhân “thân ái” cũng sẽ không cho phép.

Trong một tháng này Ninh Tiêu Tiêu rất bận, đầu tiên là chuyển nhà, sau đó là làm 2 công việc cùng một lúc, chưa kể đến việc còn chăm sóc Maya.

Tiêu Tiêu thực may mắn là nàng còn chưa chính thức làm phiên dịch, bằng không Maya mỗi ngày nhất định sẽ đối bụng, cho dù vậy, đối với việc Maya vẫn chưa lớn lên Tiêu Tiêu vẫn rất hồ thẹn.

Công tác phiên dịch mà Tiêu Tiêu tiếp nhận đều là của công ty nước ngoài, bởi vì nàng biết nếu tiếp công tác trong nước, chỉ cần nghe đến danh xấu của Ninh Tiêu Tiêu, phần lớn đều sẽ không chịu tuyển nàng đi! Trải qua một thời gian hợp tác, công ty X rất tín nhiệm nàng, dù là buôn bán lớn, mặc kệ là nước ngoài hay trong nước đều tìm nàng làm phiên dịch, thậm chí cả các xí nghiệp nổi danh cũng bắt đầu đưa ra lời mời. Kỳ ngộ lớn như vậy, Tiêu Tiêu cũng không có lý do từ chối.

Đêm đó Tiêu Tiêu cho rằng thực bình thường, nàng cũng không phải bạn gái hay người nào của hẳn nên tự nhiên cũng không phải mặc lễ phục hoa lệ. Nàng mặc một bộ đồ công sở chạy tới địa điểm gặp gỡ cùng ông Smith của công ty X. Ông Smith là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, thành thực và rất có sức quyến rũ. Lúc hẳn nhìn đến Ninh Tiêu Tiêu thì không khỏi kinh ngạc, hẳn cứ nghĩ đối tượng hợp tác phải là một người phụ nữ thành thực, khoảng ba mươi tuổi cơ. Thật sự là thất sách, thất sách a.

” Ngài Smith, thứ lỗi vì đã làm cho ngài đợi lâu. Xin chào, ta là Eve – Ninh Tiêu Tiêu, ngài có thể gọi ta là Eve.” Ninh Tiêu Tiêu đến trước nửa giờ nhưng ông Smith vẫn đến sớm hơn, điều này làm cho nàng cảm thấy thật thất lễ.

Smith cũng không phải người nghiêm túc, nói: ” Eve, người đến rất sớm nga! Còn có, không cần câu nệ như vậy, chúng ta là đồng bọn hợp tác, cũng không phải kẻ thù truyền kiếp, hơn nữa có thể đợi Evem là vinh hạnh của ta.”

” Ngài Smith, ngài đến một mình?” Thấy hẳn chỉ đến một mình, Tiêu Tiêu không khỏi có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Smith cười nói: ” Đương nhiên, ta tin tưởng Eve có thể giúp ta đem thắng lợi trở về!” Công ty X không thiếu người, phiên dịch cũng nhiều, nhưng đoạn thời gian này công việc quá mức nhiều, nếu không sẽ không tìm người phiên dịch tạm thời. Vốn lần này đến Hoa Hạ, công ty bên kia đã có người phiên dịch nhưng mục đích để tuyển nhân tài, Smith quyết định gặp vị Ninh Tiêu Tiêu năng lực bất phàm này, lần gặp mặt này, hẳn tỏ vẻ thực vừa lòng.

Ninh Tiêu Tiêu còn hơi lo lắng với cách ăn mặc của nàng, hoàn hảo là Smith cũng không nói gì thêm, thậm chí còn tỏ vẻ tán thành, Dù sao bọn họ đi đàm

công việc, mặc đồ công sở vẫn thật thích hợp. Nói chuyện cùng Smith rất thích thú, hẳn như có một thứ ma lực nào đó khiến người ta thư thái hơn, ba mươi phút ngắn ngủi chung đụng, Tiêu Tiêu đã không hề đem hắn làm khách hàng.

Hội buôn bán đúng tám giờ mới bắt đầu.

Tiêu Tiêu cùng Smith tới lúc 7:30, không sớm cũng không chậm, tám giờ này thì có rất nhiều doanh nhân tài năng đã đến. Hội trường ngăn nắp, điểm lệ mà không bôi bác, những doanh nhân đã đến cũng không ngồi rảnh rỗi mà tìm người bắt chuyện, đều mượn lần gặp gỡ này để hy vọng giúp đỡ công ty của họ.

Lúc Smith vào bàn rất nhiều người đều tiến đến bắt chuyện, công tác của Tiêu Tiêu cũng triển khai.

”A, đây không phải Trữ đại tiểu thư sao? A, ngưng ngưng, nói sai, có người đồn là người bị trục xuất ra khỏi nhà Trữ, ta còn đang nghĩ đây chỉ là lời đồn đâu? Hiện tại xem ra là sự thật a, thật sự khiến người ta phải nhìn với con mắt khác xưa a.” Người nói chuyện là Dương Lộ Lộ đang đứng cạnh Ninh Hoa Trinh.

Smith mang theo người phiên dịch cũng không có nghĩa là hắn nghe không hiểu tiếng Trung, hỏi: ”Bạn của người?”

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng cười cười, nói: ”Có lẽ tương lai sẽ là bạn!”

Dương Lộ Lộ không giỏi tiếng Anh, cuộc nói chuyện của hai người bọn họ nàng chỉ nghe hiểu một câu. Nàng thực kinh ngạc, kinh ngạc vì bình hoa Ninh Tiêu Tiêu lại biết tiếng nước ngoài, tại sao trước kia nàng không biết? Nhưng những điều này cũng không đủ đập tắt ý định chêu chọc Ninh Tiêu Tiêu của nàng.

”Ninh Tiêu Tiêu, em gái ruột của người cùng người đàn ông mà người yêu kết hôn, người biết không?” Dương Lộ Lộ từ nhỏ đã ghét vẻ cao ngạo của Ninh Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cũng không định trả lời những chuyện rêu rĩa ngoài công việc, nói: ”Dương nhị tiểu thư, hôm nay không thích hợp để nói những chuyện này, người cần phải hiểu biết rõ điều gì cần nói, điều gì không nên nói! Bằng không thì hình tượng quang huy của nhà họ Dương sẽ bị người hủy hoại đó!”

Dương Lộ Lộ hận nhất là người khác gọi nàng là Dương nhị tiểu thư, trời a, lần nào Ninh Tiêu Tiêu cũng gọi như vậy, làm sao nàng có thể không tức giận? Phải biết rằng bây giờ Ninh Tiêu Tiêu đã không có sự che chở của nhà họ Trữ, nàng như vậy lại có tư cách gì mà nói ta? Bất quá nguyện vọng của Lộ Lộ còn chưa thực hiện được bởi vì người chị mà nàng chán ghét nhất xuất hiện, thậm chí tỏ vẻ tôn kính với người đàn ông bên cạnh Ninh Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu sớm dự đoán được sẽ gặp được không ít người quen ở nơi này, thậm chí khả năng bao gồm Ninh Hoa Trinh cùng Trịnh Mẫn Cơ, cho dù như thế thì thế nào, nàng cần chinh phục là nam phụ An Tú Hiền, trường hợp như vừa rồi cần những màn anh hùng cứu mỹ nhân, cũng không biết mình có được như ý nguyện hay không.

Smith cũng không cần Ninh Tiêu Tiêu đi cùng trong toàn bộ hành trình cho nên hắn để nàng tự đi tìm đồ để ăn.

Ninh Tiêu Tiêu nghe theo đề nghị của hắn, đi đến vị trí dùng cơm, lấy đĩa, lại đột nhiên bị một cô gái mặc một thân đồ hồng phấn, bộ dạng rất bi thảm. Bộ quần áo trong màu đỏ lên xuống, lúc này làm cho nội y như ẩn như hiện ra.

”Ai nha, thực ngưng ngưng, Trữ đại tiểu thư.” Lại là một người quen – Triệu Thiển Nhu.

”Lần sau chú ý chút.” Ninh Tiêu Tiêu đi đến toilet trang điểm lại một chút.

Phản ứng của Ninh Tiêu Tiêu không nằm trong sự dự đoán của Triệu Thiển Nhu, nàng nhìn phương hướng mà Ninh Tiêu Tiêu rời đi, đến bên người Dương Lộ Lộ, nói: ”Người có biết là khóa người trong toilet tuyệt vời lắm sao?” Trong lúc này luôn phải có người đóng vai kẻ xấu. Có

”Đương nhiên.” Dương Lộ Lộ hưng trí bừng bừng nói.

Ninh Tiêu Tiêu đang ở toilet dùng khăn lau đi rượu hồng bị dính vào váy, nhìn thấy Dương Lộ Lộ đứng ghé một bên, cảm thấy hiểu rõ, nàng cũng không quan tâm các nàng ấy, đảo mắt liếc một chút rồi tiếp tục công việc. Điều này làm Dương Lộ Lộ mất hứng, nàng châm chọc: ”Ninh Tiêu Tiêu, người đã bị trục xuất khỏi nhà họ Trữ tại sao tính tình vẫn kiêu căng như vậy? Điều này làm cho ta biết như thế nào a!”

Ninh Tiêu Tiêu im lặng.

Dương Lộ Lộ dùng tong chốc lát, tiếp tục nói: Thật ngạc nhiên khi người có thể nhẫn nhịn được, là vì mất đi ánh sáng che chở của nhà họ Trữ sao? Hay là người đã ý thức được rằng mình từng là một người đáng ghét cỡ nào sao?”

”Cùng nàng nói chuyện vô nghĩa làm gì? Bỏ tiểu thư đã sớm muốn thu thập nàng.” Triệu Thiển Nhu nói xong liền động thủ.

Dương Lộ Lộ ngăn cản nói: ”Ninh Tiêu Tiêu, theo tính tình kiêu ngạo của người sẽ không muốn mất mặt tại hội trường đi, ta cho người một cơ hội có thể tránh được điều này, chỉ cần người chính miệng nhận sai với chúng ta, hôm nay chúng ta sẽ để lại cho người một con ngựa, thế nào?”

”Dương nhị tiểu thư, người không biết rằng ý nghĩa của người thật sự kỳ lạ sao?” Tiêu Tiêu còn đang lo là các nàng không ra chiêu đâu.

”Người đừng có rượu mời không uống mà lại thích uống rượu phạt.” Dương Lộ Lộ cau mày, cảnh cáo nói.

Tiêu Tiêu nhún vai nói: ” Người sẽ làm cái gì đây? Dương nhị tiểu thư, ta sẽ phối hợp với người, được chứ?”

Triệu Thiên Nhu cũng không rảnh mà nghe Tiêu Tiêu lẩm bẩm này nọ, lập tức liền động tay đem Tiêu Tiêu đẩy vào trong khoang vệ sinh, sau đó khóa lại. Cuối cùng nàng ta cảm thấy như chưa đủ sự trừng phạt, đổ lên người Tiêu Tiêu một chậu nước, người Tiêu Tiêu lập tức ướt như chuột lột.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nhiệm Vụ 1 (5)

Tiêu Tiêu như ý nguyện bị khi dễ nhưng kỳ sĩ của nàng lại đang ở nơi nào đâu? Nàng không ngại đập cửa toilet nhưng nếu có người nhìn thấy được thì bại lộ hoàn toàn hình tượng nữ tráng sĩ rồi, không tốt, không tốt!! Chẳng lẽ cần chủ động cầu cứu? Coi như xong, nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy nên chờ một chút, nàng không tin không có người đến toilet! Thời tiết này mặc dù chỉ hơi nóng, nhưng nóng vẫn là nóng a.

Ngồi ngẩn ngơ một lúc, Tiêu Tiêu rốt cục nghe được tiếng gậy cao gót đi tới, nàng cũng không thể ở trong toilet nữa, đành thỉnh cầu: ” Vị tiểu thư ngoài cửa, người có thể mở cửa giúp ta được không? Cảm ơn!”

Ninh Hoa Trinh vừa bước vào toilet thì nghe thấy tiếng nói quen thuộc, hơi băn khoăn tại sao Tiêu Tiêu lại ở đây? Nàng sợ run một chút, đến trước cửa toilet, xem ra là bị nhốt a, cũng không biết là đắc tội vị nào? Lúc nàng mở cửa ra liền nhìn thấy Ninh Tiêu Tiêu trong bộ dạng khá chật vật, hỏi: ” Chị, tại sao người lại ở đây? Ai bắt nạt người?”

Nếu sớm biết được rằng người tiến vào là Ninh Hoa Trinh thì Ninh Tiêu Tiêu sẽ cầu cứu sao? Sao lại không, những chuyện nàng nợ nàng ta đã sớm thanh toán hết. Tiêu Tiêu trực tiếp không để ý đến câu hỏi của Ninh Hoa Trinh, nói: ” Cảm ơn sự trợ giúp của Trữ tiểu thư, không cần cảm kích ta” Nói xong liền ra khỏi toilet.

” Ninh Tiêu Tiêu.” Tiêu Tiêu vừa ra khỏi toilet liền thấy An Tú Hiền, quả nhiên là nơi có nữ chủ thì chắc chắn sẽ có nam phụ a.

” Ninh Tiêu Tiêu, người tại sao lại ướt vậy?” An Tú Hiền giữ lấy tay của Ninh Tiêu Tiêu mà hỏi.

Ninh Tiêu Tiêu lạnh nhạt nhìn về phía An Tú Hiền, chỉ nói hai chữ: ” Buông tay”.

An Tú Hiền cũng có sự kiên trì của chính bản, Ninh Tiêu Tiêu như vậy bản ngay cả tưởng tượng còn không dám. Bản lại có chút nghi hoặc, chẳng lẽ nàng thật gan lớn đến nỗi có thể xuất hiện trước mặt mọi người trong bộ dạng như vậy sao? Cho dù nàng thực dám, bản cũng không cho phép, coi như là nể tình nghĩa ngày xưa đi!

Ninh Tiêu Tiêu liên tục hất xì vài cái, An Tú Hiền chậm chạp kéo Ninh Tiêu Tiêu đến một phòng chờ trống, sau đó nói: ” Chờ ở đây” Nói xong liền đóng cửa lại để nàng một mình. Ninh Tiêu Tiêu đi đến trước cửa sổ, nhìn bóng đêm mà ngầy người, ngầy người mãi cho đến khi có tiếng mở cửa. Vừa nhìn lại, dĩ nhiên là chị của Dương Lộ Lộ – Dương Dung Na, chỉ thấy trong tay nàng là một bộ lễ phục màu đỏ hồng.

” Người tự mặc hay để ta giúp người?” Dương Dung Na hỏi.

Tiêu Tiêu cười nhạt đáp lại: ” Ta tự mình đi, cảm ơn người.” Nàng không nghĩ mặc lễ phục nhưng lại vẫn phải mặc, thật đúng là ông trời trêu người a.

” Nếu muốn cảm ơn thì người đi cảm ơn Tú Hiền đi!” Dương Dung Na và An Tú Hiền là bạn cùng học, An Tú Hiền coi nàng là bạn tốt nàng đều biết, nàng thậm chí còn tưởng rằng bản muốn nàng giúp cô thiên kim nhà ai đâu. Ai ngờ lại là ”Đại Tiểu Thư” nhà họ Trữ. Chắc chắn bọn họ cũng có quen biết sâu không thì bằng vào việc An Tú Hiền có tình cảm với Ninh Hoa Trinh làm sao sẽ đi giúp Ninh Tiêu Tiêu.

Dương Dung Na vốn xinh đẹp, hào phóng, công bằng lại rất có chừng mực, người bình thường nhìn đến Ninh Tiêu Tiêu đều lần đi xa hoặc bỏ đá xuống giếng, cho dù không làm gì đi nữa, ánh mắt cũng khá thù địch. Vì việc này mà Tiêu Tiêu đánh giá rất cao về Dương Dung Na ” An Tiên Sinh thì nhất định phải cảm ơn nhưng cũng cần phải cảm ơn cả Dương Tiểu Thư nữa, chờ có cơ hội nhất định ta sẽ trả lại phần ân tình này.”

Đồn đại là Trữ gia đại tiểu thư kiều ngạo, ương ngạnh, không ai bì nổi, lại không coi ai ra gì, hôm nay Dung Na gặp nàng thấy lại không giống, nàng là một cô gái khá ôn nhu. Chuyện ngày trước của nàng Dương Dung Na cũng không nghĩ đánh giá, trong đời người thì ai mà chả mắc sai lầm, cho dù có sai đi nữa, chỉ cần sửa lại thì luôn luôn là kịp mà không phải muộn. Có lẽ chính bởi vì mối tình giữa Trịnh Mẫn Cơ và Ninh Hoa Trinh nên mới có Ninh Tiêu Tiêu ngày hôm nay. ” Ta lớn hơn người, bảo ta Nana hoặc chị Dung là được.”

” Chị Dung, chị có thể gọi ta là Tiêu Tiêu, rất vui được làm quen với chị.”

Đối với việc Dung Na đưa tay thiện ý thì Ninh Tiêu Tiêu cũng sẽ không từ chối. Trên thế giới này thì nhiều bạn vẫn tốt hơn nhiều kẻ địch. Huống hồ nàng có ấn tượng rất tốt về Dương Dung Na, nếu thật sự có duyên, có thể trở thành bạn bè với nàng là một điều khá tuyệt vời.

Dương Dung Na thấy vậy cũng kính trọng Ninh Tiêu Tiêu hơn, nàng thực sự càng ngày càng thích cô gái này.

”Người thực thích hợp với màu hồng đỏ, Tiêu Tiêu, bộ này giống như là đặt may riêng cho người vậy, thật sự rất đẹp.” Dương Dung Na có thói quen khi dự tiệc mang thêm một bộ lễ phục, bộ lễ phục này là nàng đặt làm riêng, không nghĩ tới Ninh Tiêu Tiêu mặc vào lại càng thích hợp, càng phiêu dật.

Tiêu Tiêu cười đáp: ” Là ánh mắt của chị Dung tốt, chắc chắn chị mặc vào lại càng thích hợp hơn, có khi còn đoạt hết sự chú ý của mọi người đâu

” Tốt rồi, chúng ta đừng thổi phồng nhau nữa, ta giúp người sấy tóc.” Dương Dung Na vừa nói vừa kéo Tiêu Tiêu đến trước gương, bắt đầu kéo kéo tóc Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu thật tình nói: ” Chị Dung, cảm ơn người, thật sự.”

Dương Dung Na liếc nhìn Tiêu Tiêu một cái, nói: ” Về sau không chừng còn có rất nhiều điều người cần cảm ơn ta, vậy nên bây giờ hãy giữ lại lời cảm ơn trước đã! Nhưng mà ta cũng cảm thấy hơi kỳ quái, Ninh Tiêu Tiêu người cũng không phải là người nhẫn nhục chịu đựng nga!”

” Coi như là báo ứng đi! Làm nhiều chuyện xấu như vậy, ông trời cũng không xem được nữa!” Tiêu Tiêu miễn cưỡng cười nói với Dung Na.

Dương Dung Na thấy vậy liền sửa lại: ” Không thể nói như vậy nha Tiêu Tiêu, mọi người đều sẽ phạm sai lầm, cả ta và người đều không ngoại lệ.”

” Không phải ai cũng có thể nghĩ như chị Dung đây, người yên tâm, lần sau ta sẽ không để chuyện này sẽ phát sinh lần nữa. Ta Ninh Tiêu Tiêu chẳng cần sự bảo hộ của nhà họ Trữ cũng sẽ không tùy ý để người khác bắt nạt.” Nàng đề người ta bắt nạt lần này cũng là vì làm cho An Tú Hiền chú ý.

” Đây mới là Ninh Tiêu Tiêu mà ta biết.” Dương Dung Na khen

Tiêu Tiêu đứng lên, chủ động bắt lấy tay Dung Na, nói: ” Chị Dung, người cũng không nên nghĩ quá tốt về ta, ở trong mắt người khác thì ta là mụ đàn bà rần rết a.

” Danh môn chúng ta đâu có đơn thuần như vậy!” Không nói đến cô em gaiskia của nàng, suốt ngày tranh chấp với nàng, thật không có tiền đồ.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời đi ra cửa, nghe được tiếng vang, An Tú Hiền lập tức chỉnh chu lại quần áo, quay lại nhìn. Lúc thấy Ninh Tiêu Tiêu trong bộ lễ phục mới thì ánh mắt hẳn không khỏi sáng ngời. Cô gái này vẫn luôn rất xinh đẹp, chính là chẳng thể biết được vẻ xinh đẹp này sẽ dành cho người đàn ông nào trong tương lai. Dương Dung Na giao trả Tiêu Tiêu cho An Tú Hiền rồi nói: ” Tiêu Tiêu ta giao cho người, đừng để người khác bắt nạt nàng bằng không ta sẽ tìm người tính toán sổ sách.”

” Cảm ơn người Nana” Tại cái hội thương nghị này thì An Tú Hiền cảm thấy chỉ nàng có thể giúp hẳn.

Dương Dung Na nhìn thoáng qua An Tú Hiền, nói: ” Nếu muốn cảm ơn ta thì mời ta ăn cơm đi! Được rồi, không nói nữa ta đi trước nhé, các người chậm rãi nói chuyện nhé!”

” Cảm ơn người.” Sau khi Dương Dung Na rời khỏi, cách nửa ngày, Tiêu Tiêu mới nói một câu.

” Người cũng từng giúp ta, không phải sao?” An Tú Hiền cười nói.

Bỗng nhiên tiếng di động của nàng vang lên, là Smith gọi. Nàng đành xin lỗi: ” Ngượng ngùng, ta phải đi trước, An Tú Hiền tiên sinh, tóm lại hôm nay thực cảm ơn người, thật sự.”

An Tú Hiền nhìn bóng lưng phiêu dật của nàng, người hơi run lên. Ninh Tiêu Tiêu như vậy, thật khiến người ta khó mà thích ứng! Bất quá nàng đáng yêu hơn trước kia nhiều lắm. Nhưng mà lại nghĩ đến nàng vì vậy mà bị bắt nạt thì An Tú Hiền không khỏi âm trầm lại.

” Lộ Lộ, người nhìn kìa.” Triệu thiên Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đến Tiêu Tiêu.

” Là nàng.” Lễ phục của Ninh Tiêu Tiêu khiến Dương Lộ Lộ khó chịu, chị gái “thân ái” kia của nàng, tại sao lại ở cùng Ninh Tiêu Tiêu? Phải biết rằng khi bộ lễ phục này đưa đến nhờ, nàng từng muốn Dương Dung Na chuyển nó cho mình nhưng không được. Bây giờ nhìn thấy nó xuất hiện trên người đàn bà chán ghét kia, Dương Lộ Lộ thật muốn dùng kéo cắt nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Nhiệm Vụ 1 (6)

Smith nhìn thấy Ninh Tiêu Tiêu sau khi thay đổi trang phục thì tán thưởng nhìn nàng một cái rồi nói: ” Eve, có việc gì cần hỗ trợ thì cứ đề xuất, người hiện tại thân là người phiên dịch của ta, tự nhiên cũng đại biểu cho công ty X, không cần chuyện gì cũng tự mình chống đỡ, một người con gái không nên tùy tiện như vậy, biết không?” Hắn sống trên đời bao nhiêu năm há lại có thể không biết những thủ thuật kiểu này đâu? Chẳng qua người ta là đương sự còn không nói thì hắn nhúng tay vào cũng không tốt.

”Ta hiểu được.” Trong cuộc sống cũng không phải tất cả mọi người đều là người xấu, nhìn chung quanh hội thương gia, có lẽ 80% đều ghét nàng, nhưng ít ra cũng có hơn 20% có thiện ý, Ninh Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy thu hoạch lớn nhất hôm nay là làm quen với Dương Dung Na cùng ngài Smith.

Công việc phiên dịch còn lại vô cùng thuận lợi, dù hôm nay có Ninh Hoa Trinh ở nhưng tâm tình của Tiêu Tiêu vẫn vô cùng tốt.

”Eve, người thực sự không cần ta đưa trở về sao?” Mặc kệ xuất phát từ mục đích nào thì Smith vẫn cảm thấy hắn nên đưa Ninh Tiêu Tiêu đoạn đường.

Tiêu Tiêu uyển chuyển từ chối: ”Thực sự không cần, ngài Smith, ta tự đi không có việc gì”

Smith cũng không cưỡng cầu, chỉ đưa danh thiếp cho Tiêu Tiêu rồi nói: ”Eve, ta hy vọng người có thể xem xét một chút đề nghị của ta, ta chờ điện thoại của người.” Trải qua lần hợp tác này, Smith càng cảm thấy đưa Ninh Tiêu Tiêu vào công ty sẽ là một quyết định đúng đắn tuy nhiên có vẻ đối phương không nguyên ý.

”Ta sẽ xem xét, ngài Smith, hôm nay cảm ơn ngài cho ta một cơ hội thể hiện mình, cảm ơn.” Trước khi đi, Tiêu Tiêu không quên cảm ơn hắn.

Smith ngồi trên xe cười phất tay rời đi, đáy lòng hắn vô cùng tiếc nuối, bởi vì hắn biết, khả năng rất lớn, Ninh Tiêu Tiêu sẽ không theo hắn xuất ngoại. Tuy nhiên chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho một nhân tài tới tay sao! Smith cũng không phải người sẽ giận dỗi khi bị từ chối.

”Chị.” Tiêu Tiêu đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe đến Ninh Hoa Trinh quát to, nàng không nghĩ đề ý tới, lại vẫn bị Ninh Hoa Trinh cản lại.

Thật đúng là đông đủ a! Nam nữ nhân vật chính, nam nữ xứng đôi có đủ, nàng nhìn về phía Ninh Hoa Trinh, dừng lại, nói: ”Trừ tiểu thư, không phải ai họ Trừ đều là anh chị em, lần sau không cần lại gọi sai nga!”

Trịnh Mẫn Cơ chán ghét nhìn nàng, Tiêu Tiêu biết nếu không phải là Ninh Hoa Trinh đang ở thì hẳn ngay cả nhìn nàng đều lười. Chẳng qua Ninh Tiêu Tiêu nàng cũng không để ý, Ninh Hoa Trinh chịu ủy khuất, Dương Lộ Lộ liền nhân nghĩa đứng dậy, bênh vực kẻ yếu: ”Hoa Trinh, không cần thiện lương đem người nào đó làm chị em, người nào đó chưa bao giờ để người vào mắt, người ý, chính là quá thiện lương. Nhưng người nào đó cũng thật sự biết thân phận mình, điểm ấy ta vô cùng bội phục.”

”Dương nhị tiểu thư, điểm tiểu tâm của người có thể che mắt được người trong thiên hạ sao?” Nguyên nhân mà Dương Lộ Lộ luôn đối nghịch cùng chính mình không phải vì Trịnh Mẫn Cơ sao? Lúc trước Tiêu Tiêu lợi dụng nhược điểm của Trịnh Mẫn Cơ bức hắn phải ở cùng nàng, Dương Lộ Lộ càng hận nàng. Người đàn ông nàng thích lại ở cùng người nàng ghét, nàng làm sao mà chịu nổi đây.

Dương Lộ Lộ có vẻ rất khẳng định rằng Tiêu Tiêu sẽ không nói ra tâm tư của nàng, nói: ”Đừng tỏ ra thực sự hiểu ta, Ninh Tiêu Tiêu.”

”Trừ tiểu thư, hảo tâm nhắc nhở người một câu, đừng quá tin tưởng những người bên cạnh người, phải biết rằng người sẽ phản bội người thường là người thân nhất bên cạnh người. Trong phim điện ảnh thường diễn, khuê mật thường là trộm thứ nhất bên ngoài của chồng người, người cũng nên cẩn thận.” Tiêu Tiêu không biết là chính mình có lý do gì để đề đề cho Dương Lộ Lộ tiếp tục khi dễ.

Dương Lộ Lộ cũng không phải người có tâm cơ, vừa nghe như vậy, nàng liền hơi hoảng, khẩn cấp giải thích: ”Hoa Trinh, người đừng nghe Ninh Tiêu Tiêu nói bậy, nàng đang châm ngòi ly gián! Người tin tưởng ta, ta vĩnh viễn sẽ không phản bội người.” Hạnh phúc duy nhất của nàng hiện tại là có thể nhìn đến Trịnh Mẫn Cơ, nàng không nghĩ ngay cả hy vọng xa vời này đều bị cướp đoạt. Nghĩ đến khả năng ấy, Dương Lộ Lộ liền hận không thể trực tiếp xé rách miệng Ninh Tiêu Tiêu.

Trương đối với Dương Lộ Lộ công kích bằng lời nói, thủ đoạn của Triệu Thiên Nhu trực tiếp hơn, nàng cất bước tiến lên muốn cho Tiêu Tiêu một cái tát. Nhưng Tiêu Tiêu cũng không phải người lương thiện, cầm tay nàng, đánh lại một cái tát. Triệu Thiên Nhu khó tin nhìn Ninh Tiêu Tiêu: ”Ninh Tiêu Tiêu, người dám đánh ta, ta là đại tiểu thư nhà họ Triệu, người có tin là ta sẽ để người không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai không?”

”Triệu Thiên Nhu, người có biết hiện tại ta không sợ nhất là gì không? Chính là cái chết. Chẳng qua nhìn thấy người sống tốt như vậy ta làm sao có thể yên tâm mà chết đâu? Cho dù là chết, ta cũng sẽ kéo theo người, ta giờ trở về lập di chúc, một khi ta chết, Triệu Thiên Nhu người nhất định là người hiềm nghi thứ nhất. Làm con gái duy nhất nhà họ Triệu, người cảm thấy tin tức này vừa ra thì cổ phiếu nhà họ Triệu có ảnh hưởng hay không? Ta thập phần chờ mong đâu.” Triệu Thiên Nhu là người thấy người mạnh liền sợ, thấy Ninh Tiêu Tiêu đến gần, nàng liền trốn sau lưng Hoa Trinh.

”Người điên.” Trịnh Mẫn Cơ mắng.

Tiêu Tiêu cười ha ha đáp lại: ”Không phải sao? Ta chính là người điên đây. Cho nên các người tốt nhất không cần chọc ta, người điên điên lên không biết hậu quả thế nào đâu.” Vừa nói xong, mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

”Chị, về nhà đi!” Hoa Trinh khẩn cầu.

Tiêu Tiêu đang muốn trả lời, giọng nói vang dội của Trừ lão gia vang lên: ”Nhà họ Trừ chúng ta không bao giờ chứa loại người hãm hại người nhà, đời này trừ phi ta chết không thì Ninh Tiêu Tiêu người đừng mơ tưởng trở lại, Hoa Trinh người cũng vậy, còn đề ta nghe người nói cho nàng thì cũng đừng trở lại nữa.

”Chị, người yên tâm, sẽ không như ba nói, cách một đoạn thời gian nữa, ba sẽ mềm lòng thôi.” Hoa Trinh nghĩ rằng Tiêu Tiêu khổ sở, an ủi nói

Ninh Tiêu Tiêu nhìn Trừ lão gia rời đi, nói: ”Có người cha như vậy sẽ có người con như này, người xem?” Có người cha như vậy thảo nào tính cách Ninh Tiêu Tiêu sẽ như vậy, thật khó cho Ninh Hoa Trinh chưa bị biến dạng tính cách.

”Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà.” An Tú Hiền thật sự nhìn không được, không nói hai lời liền đẩy Ninh Tiêu Tiêu vào xe.

Chuyện này không thể nghi ngờ kích thích nặng nề cho mọi người, nhất là Dương Lộ Lộ cùng Triệu Thiển Nhu, biểu tình của hai người các nàng quả thực là trợn mắt há mồm. An Tú Hiền luôn luôn chỉ quan tâm việc bảo vệ Ninh Hoa Trinh vậy mà đưa Ninh Tiêu Tiêu về nhà, đây là mộng sao? ”Thiển Nhu, đây là mộng đi!”

Triệu Thiển Nhu vỗ vỗ Dương Lộ Lộ, hỏi ngược lại: ”Ngươi nghĩ thế nào?”

Dương Lộ Lộ cảm giác được đau đớn đành hỏi Ninh Hoa Trinh: ”Hoa Trinh, quan hệ giữa An Tú Hiền và Ninh Tiêu Tiêu khi nào thì tốt như vậy? Điều này rất khác thường.”

Hoa Trinh nhú nhú mi, thấp giọng nói: ”Ta cũng không biết.” Đồng thời trong lòng nàng hơi nghi hoặc, từ khi nào mà An Tú Hiền và Ninh Tiêu Tiêu thân mật như vậy? Nàng tại sao lại không phát hiện? Nếu là giống như nàng nghĩ vậy Thước Kỳ nàng làm sao bây giờ, nàng ấy còn muốn trở thành vợ của Tú Hiền đâu?

”Ngươi sẽ không sợ Ninh Hoa Trinh ghen sao?” Ngồi trên xe Tiêu Tiêu hỏi.

Lúc mang đi Ninh Tiêu Tiêu, An Tú Hiền cũng không nghĩ nhiều như vậy, cho dù nghĩ đến cũng sẽ không hối hận: ”Hoa Trinh là bạn ta, ngươi không cần nghĩ nhiều lắm.”

Không thể phủ nhận là nhớ tới Ninh Hoa Trinh hẳn vẫn có chút quyến luyến, nhưng cũng như lời nàng nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất, hẳn cũng sẽ bắt đầu một đoạn cảm tình mới.

Tiêu Tiêu nghiêng đầu nhìn hẳn một cái rồi quay ra nhìn cửa, không thêm nhắc lại.

An Tú Hiền cũng không chủ động nói chuyện với nàng, hẳn cảm thấy nàng muốn yên lặng một chút. ”Đã quên nói cho ngươi, ta chuyển nhà rồi.” Nhìn tiểu khu trước mặt thì Ninh Tiêu Tiêu mới nhớ ra rằng An Tú Hiền không biết nàng đã chuyển nhà.

”Địa chỉ.” An Tú Hiền nói.

Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm An Tú Hiền một hồi lâu mới nói ra địa chỉ. Đó là một khu nhà mà An Tú Hiền chưa bao giờ nghe đến, hẳn có chút lo lắng hỏi: ”Tiểu khu an toàn chứ? Bảo an có trách nhiệm không? Nơi ở cũ tốt như vậy vì sao lại chuyển đi?”

Những vấn đề này khiến Tiêu Tiêu ngạc nhiên, nói: ”An Tú Hiền, ta sẽ không cảm động

Thực sự là cô gái hay nghi ngờ, nếu Ninh Tiêu Tiêu trước kia là Độc Mân Côi vậy thì hiện tại, Ninh Tiêu Tiêu chính là cây tiên chương, nàng luôn ngăn cách mọi người bằng một tấm tường. Cho dù có khó khăn cũng sẽ không chủ động cầu giúp, An Tú Hiền thật không biết là nàng như vậy tốt hay xấu nữa

”Ninh Tiêu Tiêu, ngươi nhất định luôn luôn từ chối lòng tốt của người khác như vậy sao?” An Tú Hiền nhìn lên khuôn mặt bình tĩnh của nàng, hỏi.

”Không liên quan đến ngươi, không phải sao?” Căn chính là ngươi nhớ kỹ ta, chỉ có người đặc biệt mới có thể làm cho trái tim hẳn thấp thỏm, An Tú Hiền, hiện tại đáy lòng ngươi đã chồi lên một mầm non rồi chứ?

”Ninh Tiêu Tiêu, chúng ta nhất định phải như vậy sao? Vì sao không thể nói chuyện một cách nhẹ nhàng, ta chỉ là muốn trở thành bạn với ngươi.” An Tú Hiền đã quen với cách nói chuyện này của Ninh Tiêu Tiêu, bình thường không sao, nhưng nàng vừa mở miệng ra nói thì tuyệt đối có thể tức chết người. An Tú Hiền không hiểu được tại sao giữa bọn họ lại có những thù hằn như vậy, hẳn hẳn là chưa làm chuyện có lỗi với nàng! Cho dù lúc trước có gây gổ với cô ấy một chút vì Ninh Hoa Trinh

Tiêu Tiêu cười nhạo một tiếng, nói: ”Bạn bè sao? Tốt, cho ta một cái lý do, An Tú Hiền.”

”Làm bạn cũng cần có lý do sao? Ninh Tiêu Tiêu, ngươi có thể đừng làm mọi chuyện phức tạp lên được chứ?” An Tú Hiền bây giờ rất muốn đánh vào mông nàng. (tại sao lại là mông??? >.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nhiệm Vụ 1 (7)

Tiêu Tiêu ngừng đầu nhìn về phía bóng An Tú Hiền, không động đậy. Đáy lòng An Tú Hiền hiện tại thực buồn bực, rõ ràng người nên tức giận là hẳn, vậy mà nàng giận cái gì chứ: ”Nơi này cũng không dễ bắt được xe, ngươi xác định là có thể trở về?”

Ninh Tiêu Tiêu nghe vậy liền lên xe, sau khi lên xe cũng không thèm nói gì.

“Người nên tức giận hình như là ta đi!” An Tú Hiền vừa lái xe vừa liếc mắt đánh giá Ninh Tiêu Tiêu. Cô gái này từ lúc nào mà biết ả nhân a, phải biết rằng trước kia chỉ cần nàng mất hứng liền phát tiết ra, mà đối tượng bị phát tiết thường là Hoa Trinh.

Ninh Tiêu Tiêu nhìn thẳng về phía Tú Hiền, kiên định nói: “Ta chỉ đang tỉnh ngộ.”

Tỉnh ngộ? Trong từ điển của nàng trước kia không có hai chữ này, An Tú Hiền không khỏi tò mò hỏi: “Tỉnh ngộ về cái gì?”

“Tỉnh ngộ lại thái độ của ta đối với người, An Tú Hiền, ở trong lòng ta, người vẫn luôn đứng bên Hoa Trinh, thậm chí từng vì nàng mà cảnh cáo ta. Ta từng nghĩ quên đi, càng muốn lại bắt đầu thêm một lần nữa, thật sự, có đôi khi, ta cũng nghĩ phải sạch hết thầy đi không còn một mảnh. Ninh Tiêu Tiêu có chút buồn rầu nói.

Tiêu Tiêu mềm mại như vậy làm cho An Tú Hiền vô cùng khiếp sợ, có lẽ nàng đang thật tâm ăn năn! Bằng không thì hẳn cũng sẽ không muốn một lần lại một lần tới gần nàng, muốn trở thành bạn bè với nàng. “Người có nghĩ tới rằng, thực ra chúng ta căn bản không cần phải sạch đi bất cứ thứ gì không, một lần nữa bắt đầu là tốt rồi. Quá khứ là một phần của cuộc sống, bởi vì có nó tồn tại mới có chúng ta của ngày hôm nay. Hãy cảm kích mà đừng mong muốn phải sạch đi, bỏ qua nó.” An Tú Hiền nghĩ rằng Ninh Tiêu Tiêu đã bắt đầu lại một cách hiện ngang nhưng hóa ra mọi sự đau khổ đều bị chôn sâu tại đáy lòng nàng.

“Thật xin lỗi vì thái độ vừa rồi với người, An Tú Hiền, thật xin lỗi.” Đôi mắt Tiêu Tiêu lấp lờ nước.

An Tú Hiền lại chưa bao giờ trách Tiêu Tiêu, nàng ấy làm như vậy chẳng qua vì bảo hộ chính mình mà thôi, hẳn làm sao có thể trách nàng đâu?: “Nếu người thật sự muốn giải thích thì hãy trở thành bạn với ta đi!”

Tiêu Tiêu sợ run một hồi lâu, khó hiểu nói: “Tại sao lại là ta, người biết rõ là ta không thể chịu nổi mà.” (Quá mâu thuẫn ==)

“Ninh Tiêu Tiêu, có lẽ người nói đúng, ta nghĩ muốn làm bạn với người bởi vì chúng ta đều giống nhau, nhưng mọi người tin tưởng rằng, ta thật lòng mà không phải vì đồng tình, An Tú Hiền ta cũng không rảnh hơi và có tâm đến thế để đi làm bộ.: An Tú Hiền phân giải.

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào An Tú Hiền, như đang ngẫm nghĩ lại tính chân thật của lời nói, giây lát sau nàng mới nói: “Ta chưa bao giờ có bạn bè chân chính, không biết bạn bè ở chung như thế nào, nếu người có thể làm bạn với ta, ta rất vinh hạnh.” Trước kia bên người Tiêu Tiêu có rất nhiều bạn nhưng chẳng qua bọn họ đều làm bạn vì lợi ích, khi nàng nghèo túng thì liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Cứ là chính mình là được rồi.” An Tú Hiền đơn giản nói một câu.

“Như vậy cũng được sao?” Tiêu Tiêu như đang tự hỏi lại cũng như đang hỏi An Tú Hiền.

Tiêu Tiêu khi cười bỏ lóp mặt nạ không ngờ lại như vậy, giống một đứa trẻ lạc đường, điều này làm tâm của An Tú Hiền hơi mềm mại lại. Không có ai vừa sinh ra đã là kẻ xấu, chính hoàn cảnh tác động mới là nhân tố chính yếu.

“Tiêu Tiêu, nhìn thấy người đàn ông diện tây trang kia không? Nghe nói là máy rút tiền* đâu!” Tiêu Tiêu vừa cầm lấy thực đơn thì nghe một đồng sự (người bạn cùng làm) chỉ vào nơi An Tú Hiền ngồi, trong giọng nói tràn đầy phấn khích cùng hâm mộ.

* Máy rút tiền là ý chỉ những người nhà giàu, người có tiền. . .

“Nghe Fanfan nói, Fanfan nàng ấy nói là nhìn thấy người khác gọi hẳn là giám đốc đấy. Vốn tưởng rằng chỉ là người thuộc thành phần trí thức cao cấp mà thôi, thật sự là không thể chỉ nhìn khuôn mặt, người nói xem, ông trời thật không công bằng, chẳng những để cho hẳn có gia đình giàu có mà còn cho hẳn một khuôn mặt điển trai như vậy, aizz.” Đồng sự kia cảm khái nói.

Tiêu Tiêu vỗ vỗ nàng, có ý an ủi nói: “Vậy người mau tìm cách tiếp cận, có lẽ người may mắn sẽ là người đấy!”

Đồng sự lắc lắc đầu, nói: “Thôi đi, ta tự biết mình như thế nào, nhưng mà Tiêu Tiêu, người thực ra có cơ hội nga, người nhìn xem người xinh đẹp như vậy, nếu như bắt được cái máy rút tiền này, nhất định không được quên công lao của ta nga~” Vừa nói nàng vừa đem đồ mà An Tú Hiền gọi nhét vào trong tay Tiêu Tiêu, sao đó ra vẻ tiếc nuối đi làm việc làm Tiêu Tiêu không khỏi bật cười.

“Tâm tình người hôm nay có vẻ tốt lắm.” Hơn một tháng mới lại tới quán cà phê này, An Tú Hiền thật sự rất nhớ a. Hiện tại rốt cục được hưởng thụ hương cà phê nữ vị nên tâm tình tất nhiên là tốt hơn nữa lại càng tốt hơn khi nhìn đến Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu đem khay đồ buồng xuống, lại nói: “Ta cảm thấy mỗi ngày đều tốt.”

“Buổi tối cùng ăn cơm đi, nếu có thời gian.”

Tiêu Tiêu nói giong: “Người muốn mời ta ăn cơm sao? Nhưng đừng là Hồng Môn Yến nga, ta đây không muốn đâu nha.”

“Chính là Hồng Môn Yến, một câu, đi hay không?” An Tú Hiền nói theo.

Loại cơ hội này Tiêu Tiêu tất nhiên sẽ không từ chối, nói: “Đi, tại sao lại không đi, ta thân làm bạn người, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ! Được rồi, người chậm rãi thưởng thức đi. Ta không nhiều lời với người.”

Nhìn bóng dáng Tiêu Tiêu rời đi, An Tú Hiền cảm thấy rằng nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ thật tốt a! Nhất là vừa rời Tiêu Tiêu thê thốt, hẳn vui sướng cười, bạn bè trong lúc khó khăn giúp đỡ nhau là rất khó được, rất đáng giá trân trọng.

Tiêu Tiêu thừa dịp rảnh nhẩn tin báo An Tú Hiền về nhà trước sau lại gặp.

Mà khi nhìn đến xe của An Tú Hiền chờ, bất giác liền hỏi: ” Không phải đã hẹn bảy giờ sao?”

” Ta biết người phải về nhà cho Maya ăn, dù sao ta cũng đang rảnh, để ta đưa người trở về đi, như vậy cũng nhanh hơn, thấy thế nào?” An Tú Hiền mảy may nay vì quên đi đau đớn trong lòng thường tăng ca đến khuya. Hôm nay lại nghỉ sớm khác thường, điều này làm kinh ngạc đến tất cả mọi người.

Tiêu Tiêu không do dự ngồi xuống.

Tiêu Tiêu đôi khi thực không hiểu nổi nữ chủ, nam phụ tốt như vậy thì không yêu lại đi tuyển cái tên nam chính chẳng ra gì cả, thực sự khó hiểu nha. Nhưng mà có lẽ là do lực hấp dẫn đi! Chính như câu nói kia, nam chủ là để nữ chính yêu còn nam phụ ấy à, để cho độc giả cùng người xem đến yêu. Đôi khi những lời này lại vô cùng chính xác.

” Người suy nghĩ cái gì?” Nhìn Tiêu Tiêu gửi hồn nơi đâu, An Tú Hiền nhin không được hỏi.

Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần nói: ” Đương nhiên là nghĩ về Maya a, một ngày không thấy như cách tam thu!”

Lòng hiếu kỳ của An Tú Hiền bị gọi lên: ” Người lúc nào thì lại bắt đầu thích những con chó, vậy mà lại thích loại chó cỡ lớn này, người không thấy phiền sao?” An Tú Hiền nhớ rõ Hoa Trinh từng muốn nuôi vật nuôi nhưng Tiêu Tiêu không thích nên đành thôi.

” Trước kia là cảm thấy như vậy, nhưng là người biết không, chúng nó thực sự rất đáng yêu, rất dễ mến! Vì Bác Thượng nói con chó khi còn sống chỉ có một chủ nhân, mà chủ nhân lại không thể không có nó, những lời này luôn gắn sâu vào trong óc ta. Đương nhiên, quan trọng vẫn là do con chó, dù người bàn hân hay phú quý thì chúng nó đều sẽ không rời đi người, ở bên cạnh người. Khi nhắc tới Maya, mặt Tiêu Tiêu tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Lời Tiêu Tiêu làm cho An Tú Hiền không kim lòng mà nhớ đến chuyện của nàng và Trịnh Mặc Cơ, hẳn lắc lắc đầu rồi vỗ vỗ bờ vai Tiêu Tiêu, nói: ” Nghe người nói như vậy làm cho ta cũng muốn nuôi một con đâu, nhưng mà ta lại không đủ kiên nhẫn a!”

” Là không có thời gian mới đúng.” Tiêu Tiêu sửa đúng.

Hai người nói chuyện này nọ, thậm thoạt đã đến trước khu nhà Tiêu Tiêu mới mua, Tiêu Tiêu nàng vốn muốn mời An Tú Hiền đi lên, An Tú Hiền cũng có ý muốn lên xem nhưng vì vấn đề xe nên cuối cùng hẳn cũng không đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhiệm Vụ 1 (8)

Đối với việc mời ăn tối, An Tú Hiền đã sớm hẹn trước nhà hàng. Lúc sắp tới nhà hàng, Tiêu Tiêu đưa ra đề nghị, muốn dẫn An Tú Hiền đi ăn bụi. Những nơi ấy An Tú Hiền còn chưa từng đi qua nên hẳn có vẻ cực kỳ háo hức. Thấy thế, Tiêu Tiêu cũng đành phải cảnh báo hẳn trước: ” An Tú Hiền tiên sinh, người đừng kỳ vọng quá cao bằng không sẽ thất vọng đến tận cùng a.”

” Người xem xem, ta đều đã gọi thẳng tên người, người tại sao vẫn thêm kính ngữ a, rất không nể mặt ta. Về sau gọi ta là Tú Hiền, biết không?” Dù biết rõ là Tiêu Tiêu cố ý gọi vậy nhưng những lời này nghe vào trong tai Tú Hiền thật chói tai. Bọn họ là bạn, không cần cứng nhắc, kiểu cách như vậy.

Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn hẳn một cái, lẩm bầm nói: ” Làm bạn với người thật lắm yêu cầu a~”

” Hiện tại người hỏi hận cũng đã muộn.” An Tú Hiền làm ra bộ mặt đắc ý.

Mang theo An Tú Hiền đến khu phố ăn uống, Tiêu Tiêu đã dừng tới nơi này một lần, mỗi lần nhớ tới hương vị kia là nước miếng lại chảy xuống. Ở nơi này căn cái gì đều có, tuy chúng nó không đẹp mắt hay cao cấp như khách sạn nhưng hương vị lại không sai.

Mới vừa đến cửa vào phố đồ ăn, An Tú Hiền đột nhiên dừng chân lại, nhìn tình thế tập nập bên trong hẳn có chút bị dọa đến. Tiêu Tiêu cố ý trêu chọc hẳn, nói: ” Mượn một câu vừa rồi của người, hỏi hận cũng đã muộn, đi thôi!” Tiếng nói vừa dứt, nàng liền dẫn đầu nhập vào trong đám người, An Tú Hiền có chút lo lắng đi cùng nàng, dù mọi người đã không phải là những đứa trẻ đi nữa nhưng hẳn vẫn không nhìn được mà lo lắng vì thế đành nhắm mắt mà đuổi theo sát sau Tiêu Tiêu.

” Người còn chưa có tới qua nơi này đi?” Tiêu Tiêu quay đầu hỏi An Tú Hiền.

Bởi vì xung quanh ồn ào, An Tú Hiền chưa nghe rõ lời Tiêu Tiêu nói, hỏi lại: ” Người nói cái gì?”

Tại sao lại đưa An Tú Hiền đến phố đồ ăn, Tiêu Tiêu mới không nói cho hắn làm gì. (Tất nhiên vì chị muốn tiếp cận a rồi! ^o^) Nàng đề sát môi bên tai An Tú Hiền, lớn tiếng nói: "Ta là đang hỏi ngươi chưa từng tới nơi này đúng không! Ta nói cho ngươi, tuy nhiều người nhưng đồ ăn khá ngon, nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng."

Đối với việc Tiêu Tiêu đột nhiên tới gần, An Tú Hiền có hơi sững sốt nhưng lập tức phản ứng lại, nói: "Nếu thật sự thất vọng thì làm sao bây giờ?"

"Người muốn làm sao bây giờ thì làm sao bây giờ, thế nào?" Đối với việc ăn gì đó, Tiêu Tiêu từ trước đều rất thoải mái, cho dù có thất vọng hay không cũng không ảnh hưởng gì đến lợi ích cá nhân của nàng, cho nên dù cuối cùng có thất vọng đi nữa cũng không quan trọng.

An Tú Hiền có vẻ như đang tính toán cái gì đó, nói: "Tốt lắm, vậy nếu cuối cùng thất vọng mà về ngươi tự mình làm đồ ăn bồi thường ta, được chứ?" Lần trước may mắn ăn được bữa sáng mà Tiêu Tiêu làm, hương vị có lẽ không tốt bằng đầu bếp nhà hắn nhưng loại cảm giác này không giống với. Hắn từng nghĩ tới như vậy, nếu có cơ hội ăn một lần nữa, hắn nhất định sẽ biết được cảm giác kia là gì. (Là gì nhỉ! :v)

"Không thành vấn đề." Tiêu Tiêu đồng ý rất nhanh, lúc này trong lòng nàng hy vọng là hắn sẽ thất vọng. Nếu như vậy, nàng có thể thi triển trù nghệ của mình, tuy rằng so ra thì kém đầu bếp nhưng làm vài món thì không thành vấn đề. Tục ngữ nói, muốn bắt đi tâm của một người đàn ông thì đầu tiên phải bắt được dạ dày của người đàn ông đó, may mắn nhà nàng mở một tiệm cơm nhỏ, đầu bếp là ba của nàng. (đầu bếp là ba Tiêu Tiêu trước lúc xuyên không, thỉnh đừng hiểu nhầm!)

Thời gian tan tầm cũng dần đến, người đi vào phố đồ ăn ngày càng nhiều, Tiêu Tiêu cùng An Tú Hiền cũng chậm rãi mà đi.

Tiêu Tiêu đang chuyên tâm đi đường, đột nhiên thấy một người đang đi đến từ phía trước, bộ dạng thực vội vã, trong lòng nàng nổi lên một ý niệm. Nàng làm bộ như không chú ý tới, đụng vào vai của người nọ. Tuy rằng sau lại có phản ứng nhưng vẫn hơi chậm, cả người liền thuận thế ngã xuống. (Thật đúng mãnh!)

Đổi lại là người khác, An Tú Hiền đều sẽ vươn tay viện trợ, rất nhanh liền đỡ lấy Tiêu Tiêu, bởi vì dùng lực quá lớn, người hắn không tự chủ được liền lui về phía sau, mà Tiêu Tiêu đã chôn sâu vào trong lòng hắn. Cảm nhận được thân thể mềm mại của Tiêu Tiêu, tim An Tú Hiền đập nhanh vài nhịp. Hắn ổn định lại lòng, thân thiết hỏi: "Tiêu Tiêu, thế nào, có bị thương không?"

"Có vẻ như bị trẹo chân." Sắc mặt Tiêu Tiêu không tốt lắm. Bị trẹo chân không nằm trong phạm vi kế hoạch của nàng, hiện tại tốt rồi, không thể ăn được mỹ thực. Nghĩ vậy nàng có chút ủy oải, nhưng chỉ một lát sau, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy vui mừng, như vậy chẳng phải sẽ càng thuận lợi cho việc làm gần gũi giữa nàng và An Tú Hiền sao! Cho nên nói, lúc thượng đế bắt ngươi đóng cánh cửa này sẽ giúp ngươi mở ra một cánh cửa khác.

An Tú Hiền rất muốn nhìn xem vết thương nhưng ở đây quá đông người, thật sự không phù hợp để xem, đành nói: "Có thể tự đi sao?"

Tiêu Tiêu vốn là đeo giày cao gót, hiện tại chân bị trẹo, lúc đứng lên chắc chắn sẽ có chút khó khăn, nhưng nàng vẫn thử, chịu đựng đau nói: "Hắn là không thành vấn đề." An Tú Hiền vừa thấy biểu cảm lúc chân nàng chạm đất, biết rằng nàng đang cố gắng. Lúc này, hắn hiểu rõ ngồi xổm xuống trước mặt Tiêu Tiêu.

"Ngươi làm gì, Tú Hiền, đang ở trên đường cái." Tiêu Tiêu nghĩ hắn nhiều nhất chỉ là đỡ, từ trước đến giờ ngoài cha ra nàng còn chưa bị người con trai nào khác công qua đâu! Nhưng lại ở trước mặt mọi người, điều này làm cho Tiêu Tiêu nhìn không được đỏ mặt.

Tú Hiền kiên trì nói: "Bị trẹo chân có nặng có nhẹ, ngươi chẳng lẽ định cả ngày mai nằm ở trên giường sao!"

"Nhưng là..." Tiêu Tiêu chần chờ.

Tú Hiền không cho nàng cơ hội phản bác, nói: "Đừng nhưng là, mau lên đây." Lúc này mọi người qua đường đều nhìn về phía nàng, điều này làm cho nàng không tức giận được, dưới sự kiên trì của đối phương, nàng đành để cho Tú Hiền công, sau đó cúi đầu vào lưng hắn, lựa chọn không thèm nhìn, không thèm nghe cái gì cả. Quá mất mặt, lớn như vậy rồi mà ở trên đường cái để cho một người công đi, thật muốn tìm một cái thùng để chui vào.

Thẳng đến khi bị Tú Hiền đưa lên xe, Tiêu Tiêu mới lại mở miệng nói: "Nổi bật theo cách như vậy, thật mất mặt."

Tú Hiền cười khê lên tiếng, lúc nhìn đến khuôn mặt Tiêu Tiêu đỏ bừng vì ngại ngùng, trong lòng vui sướng, nói: "Đời này ta chưa công qua người con gái nào đâu. Ngươi hẳn là nên cảm thấy vui về mới đúng."

Tiêu Tiêu dùng sức trừng hắn, bất mãn nói: "Ta đây đời này chưa từng bị người con trai nào công qua đâu, ngươi hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng nha."

"Cũng vậy." Nghe được câu trả lời của Tiêu Tiêu, trong đầu Tú Hiền không khỏi xẹt qua bóng dáng của Trịnh Mẫn Cơ, hắn không quên có một đoạn thời gian bọn họ ở cùng nhau, dù là bị bức bách. Mẫn Cơ từng giải thích hết mọi chuyện với Hoa Trình là tất cả đều là diễn, cái gì đều không có phát sinh, bao gồm hôn môi. Khi đó hắn lựa chọn tin tưởng, nhưng hiện tại nhìn người trước mắt, Tú Hiền không khỏi hơi nghi ngờ, thật sự không phát sinh cái gì sao? (A đang gato sao~~~~)

"Ta đưa ngươi đi bệnh viện." Tú Hiền hồi tỉnh lại, nói.

Tiêu Tiêu nắm chặt tay lái, nói: "Có thể không cần đi bệnh viện hay không?" Nàng sợ nhất chính là đi vào bệnh viện, đó căn bản chính là vô cùng thống khổ a.

”Không đi không được, Tiêu Tiêu, chân người đã bắt đầu sưng lên, không biết có bị thương đến gân cốt hay không.” An Tú Hiền kiên trì, cho dù buộc cũng phải buộc nàng đi đến bệnh viện, bằng không hậu quả nghiêm trọng làm sao bây giờ.

Tú Hiền chú ý tới cảm xúc Tiêu Tiêu khác thường, mới nhớ tới mẹ nàng qua đời tại bệnh viện, nơi đó căn bản là nơi thương tâm, khó trách nàng lại sợ bệnh viện như vậy. ”Không đi bệnh viện, bố của đứa bạn ta làm nghề trung y, có lẽ có thể giúp người.”

Tiêu Tiêu không nghĩ tới An Tú Hiền sẽ dẫn nàng đến nhà người khác, tuy không phải là đại phú nhưng Tiêu Tiêu vẫn có chút giật mình, nàng không nghĩ tới An Tú Hiền còn có bạn như vậy. ”Bác Tô, ngưng ngưng, thể này còn làm phiền đến người, thật sự có lỗi.” Tú Hiền mang theo Tiêu Tiêu đi vào cửa, lúc vào tỏ vẻ xin lỗi.

”Đứa trẻ này, khách khí cái gì a! Đôi khi lão còn trông ngóng người đâu.” Bác Tô chừng sáu mươi, tuổi, mặt hiền lành.

”Làm phiền cô chú.” Tiêu Tiêu đến rồi cũng không thể không nói cái gì cả.

Hai người ý vị thâm trường nhìn Tiêu Tiêu, bác gái vô cùng gần gũi, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tiêu hỏi: ”Người tới chính là khách, hãy coi đây như nhà mình, đừng khách khí, người tên gì a! Cô gái nhỏ.”

”Ta tên là Ninh Tiêu Tiêu, ngài gọi ta Tiêu Tiêu là được!” Tiêu Tiêu cười nói.

Trong lúc các nàng nói chuyện, Bác Tô đã chuẩn bị tốt rượu thuốc, hẩn cầm lấy chân Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhéo, đồng thời ở bên cạnh hỏi xem có đau hay không, thẳng đến khi được câu trả lời phủ nhận, mới yên tâm lại, nói: ”Không thương tổn đến gân cốt, rất nhanh sẽ tốt. Kế tiếp có lẽ sẽ hơi đau, Tiêu Tiêu a, người kiên nhẫn một chút.”

Nếu có thể, Tiêu Tiêu thật muốn chạy trốn.

Chính mình đã như vậy, trong lúc thống khổ thì làm sao mà xoát hạo cảm được. Vì thế nàng liền sợ hãi nhìn về phía An Tú Hiền, An Tú Hiền nhìn ra ánh mắt sợ hãi của Ninh Tiêu Tiêu, hẩn biết nàng sợ đau, nên ngồi về phía bên này, nói: ”Không phải sợ, lập tức sẽ tốt.”

Lúc đầu nàng còn không cảm thấy gì, lúc sau thật sự rất đau, nàng nắm chặt tay lại nhằm mong muốn giảm bớt đi sự đau đớn. An Tú Hiền nhìn thấy nàng đỏ mồ hôi, kim lòng không được cầm lấy bàn tay nàng, ý đồ tiếp sức. Tiêu Tiêu đối với hành động này chỉ mỉm cười.

Quá trình thống khổ rốt cục qua đi, Tiêu Tiêu cảm thấy nàng vừa kiểm được một cái mệnh về.

”Từ đầu đến cuối vậy mà Tiêu Tiêu người không rên một tiếng, thật sự là đứa bé kiên cường. Bác Tô tán dương.

Bác gái lúc này cũng đưa qua một chén nước, nói: ”Đến uống chén nước đi!”

”Cảm ơn cô.” Giọng nói của Tiêu Tiêu có chút trầm lại do vừa trải qua đau đớn.

Khi Bác gái đang muốn nói chuyện thì thanh âm mở cửa vang lên, bác gái chạy nhanh ra đón, nói: ”Mình An, người đã trở lại, mau nhìn, là ai đến đây. Còn dẫn theo cả bạn gái đấy!” Một câu sau là nói với giọng thì thầm.

Tô Minh An biết Tú Hiền muốn tới nhà lại không thấy hẩn nói dẫn theo bạn gái, hẩn không khỏi có chút tò mò, trên thế giới này, trừ bỏ Ninh Hoa Trinh ra, còn có ai có thể tiến vào mắt hẩn a. Khi hẩn nhìn đến Ninh Tiêu Tiêu ngồi trên sôpha, sắc mặt lập tức liền đen lại, nhưng không nghĩ làm mất mặt An Tú Hiền, chỉ đành nói: ”Tú Hiền, người cùng ta đến phòng sách chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhiệm Vụ 1 (9)

Tô Minh An vốn nghĩ rằng An Tú Hiền sẽ chủ động giải thích mọi chuyện, tuy nhiên đi vào phòng đọc sách đã một hồi lâu, người này ngay cả một câu cũng chưa nói. Nói về kiên nhẫn thì cho tới bây giờ hẩn chưa bao giờ sẽ kiên nhẫn, chỉ đành lên tiếng: ”Người từ khi nào mà qua lại với vị “Trữ đại tiểu thư” kia? An Tú Hiền, thế giới này trừ bỏ con gái nhà họ Trữ ra còn nhiều người khác, há chỉ phải dính vào các nàng? Trong lòng người rốt cuộc là muốn cái gì?” ”Người có phải là đã suy nghĩ quá nhiều rồi không?” An Tú Hiền lập tức ý thức rằng bị hiểu lầm. Tô Minh An cất lời: ”Ta nghĩ nhiều, ta cũng biết là ta nghĩ nhiều, người đại khái còn không biết đi! Mẹ nó, con mắt ta rất không tốt? Người đừng nghĩ che dấu trước mặt ta. Ninh Tiêu Tiêu là cái dạng gì người cũng biết rồi, vậy mà còn dám qua lại gần với nàng như vậy a! Quả thật là hết thuốc chữa! Cho dù Ninh Hoa Trinh làm lòng người bị thương, người cũng không thể tự hủy chính mình a. (Thực ra ta nghe thế nào cũng ra là [Cho dù Ninh Hoa Trinh làm lòng người bị thương đi nữa, vẫn còn có ta đây, đừng cần cái cô gái này, ta ở đây này, người đừng nghĩ chỉ vậy mà che dấu được quan hệ giữa người và nàng, ng có biết ta yêu người nhiều như thế nào không?]) Thực xin lỗi, trí tưởng tượng hơi phong phú.” ”Quan hệ giữa ta và Tiêu Tiêu không giống như người nghĩ, chúng ta chỉ là bạn bè, thật sự!” (An Tú Hiền cuống cuống giải thích [Người đừng hiểu lầm a, chúng ta chỉ là bạn bè, ta vẫn yêu người nhất, hãy tin tưởng ta.]) An Tú Hiền tự nhận cũng không làm ra chuyện gì khiến người ta hiểu nhầm, tại sao sự tình lại phát triển theo hướng này đây? Cho dù vừa rồi hẩn có chủ động cầm

tay nàng, nhưng đây chỉ là an ủi nha! Tô Minh An rõ ràng không tin lời An Tú Hiền, nói: ”Đều gọi Tiêu Tiêu còn dám nói chỉ là bạn, người lừa dối ai vậy?” (Tô Minh An chất vấn [Đều gọi thân mật như vậy còn dám nói chỉ là bạn, người đừng có mà lừa ta!]) “Ta không nghĩ giải thích quá nhiều, ta chỉ muốn nhấn mạnh một chút, quan hệ giữa chúng ta thật sự chỉ là bạn bè.” (An Tú Hiền vẫn hết lời khuyên người vợ [Đừng như vậy! ta chỉ yêu người thôi, quan hệ của chúng ta chỉ là bạn bè mà thôi.]) Chỉ cần là người hẳn nhận định là bạn thì rất khó để thay đổi, lúc này, An Tú Hiền đành phải nói rõ lập trường của chính mình. Thấy Tú Hiền nói một cách nghiêm túc, Tô Minh An nghĩ phải chăng là hẳn hiểu lầm thật sao? Nói: ”Thật sự chỉ là quan hệ bạn bè chứ?” (Tô Minh An tin [Vậy người vẫn yêu ta đúng chứ?]) ”Bằng không thì thế nào?” Cho dù bắt đầu một đoạn cảm tình mới thì cũng không nhanh chóng đến như vậy đi! Hơn nữa theo tình hình trước mắt, An Tú Hiền cũng chưa định sẽ bắt đầu một đoạn cảm tình mới. Từng yêu một người con gái sâu đến như vậy, hẳn làm sao có thể chỉ trong chớp mắt liền yêu người khác đâu? (An Tú Hiền thở phào, nhẹ giọng nói [Người nghĩ quá nhiều rồi!]) ”Vậy về sau thì sao?” Tô Minh An không nghĩ đơn giản mà buông tha cho An Tú Hiền. (Tô Minh An vẫn còn hờn dỗi, nói [Vậy về sau thì thế nào? Người sẽ bỏ ta để yêu nàng sao? Ta biết tình yêu động tính không được ủng hộ, nhưng chỉ cần được ở bên người thì dù thế nào ta cũng chấp nhận.]) An Tú Hiền thuận miệng đáp: ”Về sau đương nhiên cũng vậy.” Tuy nhiên lúc thốt ra lời này, An Tú Hiền cảm thấy hơi có cảm giác chột dạ. Nhất định là ảo giác đi! Nghĩ như vậy hẳn cũng không đề ở trong lòng, tiếp tục nói: ”Trước kia Ninh Tiêu Tiêu thật sự rất đáng giận, nhưng nàng đã bị trừng phạt. Minh An, người không tin tưởng Tiêu Tiêu thì cũng nên tin tưởng ta đi. Chẳng lẽ ta thật sự dễ tin tưởng người khác sao?” (An Tú Hiền [Đương nhiên là không, ta chỉ yêu mình Minh An, người phải biết rằng Ninh Tiêu Tiêu nàng đã thay đổi. Hãy vì ta mà tha thứ cho nàng nhé!]) ”Chẳng lẽ lại không phải?” Ninh Tiêu Tiêu nhĩ! Ta thật muốn xem người muốn bày trò gì, một khi ta phát hiện người có mục đích bất thường, đừng trách ta ngoan độc. Tô Minh An luôn luôn trọng tình, trước giờ luôn chú ý tới bạn bè, chỉ cần bạn bè gặp nạn, hẳn sẽ không nói hai lời mà giúp đỡ. Lúc trước hẳn cũng rất lo lắng An Tú Hiền, dù sao người hẳn thích kết hôn, chứ hẳn không phải là hẳn, hiện tại có vẻ đang chậm rãi thoát khỏi mối tình này. (Tô Minh An chấp nhận rồi nghĩ thầm sẽ không để yên nếu con hồ ly tinh kia dám động vào người của hẳn, Hiền đã từng chịu đau khổ vì tình, hẳn sẽ trở thành miếng dán tình thương chữa lành vết thương ấy!) An Tú Hiền vỗ vỗ bờ vai hẳn, nói: ”Tốt rồi, bây giờ đi ra ngoài thôi.” (An Tú Hiền thở phào [Tốt rồi nhé, đi ra ngoài đi!]) Minh An vâng lời đi theo. Tiêu kịch trường khép lại. Cảm ơn đã đón đọc.) Lúc mà Tô Minh An đưa An Tú Hiền đến phòng đọc, Tiêu Tiêu biết chắc người nọ nhận thức nàng, thậm chí rất có thành kiến với nàng, gọi An Tú Hiền ra đương nhiên là để khuyên hẳn không cần qua lại với chính mình. Tuy nhiên trong rất nhiều việc, An Tú Hiền rất có chính kiến, nàng tin tưởng hẳn sẽ không dễ dàng bị dao động như vậy. ”Trừ tiểu thư, xin chào. Ta là Tô Minh An, bạn tốt nhất của An Tú Hiền.” Tô Minh An vừa ra liền khiêu khích Tiêu Tiêu. Đáng tiếc ý đồ của hẳn bị Bác gái ngăn trở, con nàng sinh nàng còn không rõ sao? Cô gái tốt như vậy mà hẳn lại muốn làm khó nàng, rất kỳ cục. ”Tô Minh An, người đã trưởng thành rồi! Khi nào mới mang bạn gái về cho ta xem a! Đừng cả ngày chỉ biết lêu lổng, ta và ba người còn đang chờ ôm cháu đây.” ”Mẹ, người tha ta đi!” Tô Minh An sợ nhất nhắc tới chuyện này, không vì gây liên đầu hàng. ”Tiêu Tiêu a, thứ cho lão bà ta đây lắm miệng, người xem bên cạnh có cô gái nào tốt giúp ta, chúng ta không kén chọn đâu, thật sự.” Bạn bè bên người cô gái tài năng này nhất định cũng rất vĩ đại. Nếu không phải con bé là hoa đã có chủ, nàng thật sự muốn có đứa con dâu như vậy. Tô Minh An phản bác: ”Mẹ, người mới biết Trừ tiểu thư bao lâu, để cho người ta giới thiệu con dâu, người yên tâm sao. Ta lại rất lo lắng, sau này nhờ cưới phải một con rắn độc. Trước kia a, ta vẫn cảm thấy ánh mắt người vẫn rất chuẩn, qua chuyện hôm nay, ta thấy rằng mắt người bắt đầu có vấn đề rồi. ”Làm sao mà người có thể nói như vậy, Tô Minh An! Tiêu Tiêu, người đừng nghe hẳn nói bậy, hẳn luôn như vậy, tính cách thất thường.” Bác gái Tô hận không thể lập tức dùng roi đánh mông Tô Minh An. Tiêu Tiêu cười cười, không để trong lòng, nói: ”Cô, ngài có lẽ không biết, ta trước kia đã làm rất nhiều việc sai, thậm chí có thể nói là thương thiên hại lý. Tô Tiên Sinh nói ta như vậy cũng là lẽ thường, còn về câu hỏi của ngài, nếu có người như vậy ta sẽ lưu ý.” Đây không giống với Ninh Tiêu Tiêu trong ấn tượng của hẳn, Tô Minh An có chút sùng sốt, nhìn về phía An Tú Hiền, An Tú Hiền trả lại một cái ánh mắt sẽ giải thích sau. Tuy rằng bác Tô cùng bác gái cực lực giữ lại, nhưng An Tú Hiền cùng Tiêu Tiêu đều ý thức được cần phải đi, dù sao cũng đã muộn rồi. Vừa ra khỏi nhà họ Tô, An Tú Hiền liền xin lỗi nhìn về phía Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu biết là vì chuyện của Tô Minh An. ”Người không cần phải thấy có lỗi, Tú Hiền, đây là chuyện mà ta phải chịu. Chẳng phải lúc trước người cũng rất chán ghét ta sao? Con người mà, luôn phải có một quá trình để chấp nhận. Huống chi, ta vì chính mình mà sống, không phải vì người khác mà sống. ” Tiêu Tiêu sắm vai nhân vật am hiểu ý người. Trong hiện thực, nàng càng thiên hướng cho loại tính cách này, cái tính cách dùng khí thế để bức người khác không quá phù hợp. Thái độ của Tiêu Tiêu làm cho An Tú Hiền ngạc nhiên, nói: ”Trước khi đưa người về nhà thì phải đi ăn tối đã chứ? Ta biết một tiệm ăn khá nhả, người thấy thế nào?” ”Nơi mà An tiên sinh đã đề cử thì làm sao mà kém được đây?” Hành vi của An Tú Hiền thể hiện sự tôn trọng đối phương, Tiêu Tiêu rất thương thức điểm này.

Trọ chân cũng không phải việc nhỏ nên Tiêu Tiêu xin nghỉ làm mấy ngày nghỉ ngơi trong nhà. Lúc trưa, khi nghe được tiếng chuông cửa, Tiêu Tiêu có chút kinh ngạc không biết là ai, trừ bỏ An Tú Hiền ra nàng không nghĩ còn ai. Mở cửa ra nhìn thấy Dương Dung Na, nàng thực sự không giấu nổi ngạc nhiên. Dung Na thấy Tiêu Tiêu chậm chậm không mở miệng, sáng giọng trêu đùa: ”Sao vậy? Tiêu Tiêu đang tỏ vẻ không chào đón ta sao?” ”Làm gì có chuyện không chào đón, ta đây không phải là đang cao hứng đến nỗi không nói ra lời sao?” Nàng thực sự không ngờ Dương Dung Na sẽ xuất hiện ở đây. Dương Dung Na vào nhà, bắt đầu đánh giá nơi mà Tiêu Tiêu ở, diện tích nhỏ mà tinh xảo, cũng có thể xem là ngôi nhà tốt. ”Ta từ chỗ Tú Hiền biết được người bị trọ chân, có ý đến khách sạn đặt mua một gói thức ăn, người xem xem có hợp khẩu vị của người không?” Nàng là vô ý biết được Tiêu Tiêu bị trọ chân, vốn có hảo cảm với Tiêu Tiêu nên cũng cần nhắc mà đến xem một chút. ”Ta đang bận khoản không biết trưa này muốn ăn gì đây. Người lại với hay đưa tôi cửa, thật sự rất tri kỷ nga.” Tiêu Tiêu chân thành cảm ơn. Dương Dung Na đang muốn trả lời, đột nhiên một tiếng kêu vang lên làm Tiêu Tiêu hết hồn, quay lại, nàng liền thấy được Maya. Tiêu Tiêu còn e sợ Maya sẽ kêu to, ai ngờ nó phe phẩy đuôi đi đến trước mặt Dương Dung Na cọ vào chân nàng, có vẻ như là nàng mới là chủ nhân của nó. Dương Dung Na vừa vuốt đầu Maya, vừa quay đầu dò hỏi: ”Người vậy mà lại nuôi chó?” ”Hai người các người tại sao đều hỏi cái này, ta nuôi chó thì có gì kỳ quái?” An Tú Hiền cũng từng hỏi vấn đề này, Ninh Tiêu Tiêu trước kia phải ghét chó đến mức nào mới làm bọn họ kinh ngạc đến như vậy? ”Nuôi chó cũng không có gì, nhưng nuôi con lớn như vậy người ứng phó nổi không?” Dương Dung Na chơi đùa với Maya một lúc mới nói. Tiêu Tiêu nghe xong không khỏi mỉm cười: ”Người không hổ là bạn của An Tú Hiền, hỏi hai vấn đề về Maya đều giống nhau như đúc. Nếu không phải biết các người không phải anh chị em gì đó, ta còn cho rằng hai người các người là long phượng thai đây. Dương Dung Na sang sảng cười nói: ”Người không biết đâu, ta đây thích nhất là nuôi chó, cho dù trước đây đã bị cắn qua, nhưng vẫn không thể ngăn cản tình cảm của ta với những chú chó. Nhưng đáng tiếc là trong nhà có người bị dị ứng, nếu không thì ta đã sớm dưỡng mười con, tám con rồi.” Nói đến đây, Dương Dung Na bày ra bộ đáng tiếc nuôi. ”Mười con, tám con, người thật dám nghĩ a, chị Dung.” Một con cũng đã làm mất rất nhiều thời gian, n con, cho dù Tiêu Tiêu thật có thích cầu hơn nữa, cũng chưa bao giờ nghĩ qua. Cho nên nói thẳng ra, người giàu chính là khác, ngay cả nuôi chó đều khác người. ”Nghe Tú Hiền nói, người hiện tại làm ở quán cà phê? Bằng bằng cấp cùng năng lực của người, người tại sao lại phải làm ở cái nơi này?” Ngày đó Tiêu Tiêu làm phiên dịch của Smith, nàng đã kiến thức qua năng lực ẩn giấu của vị Trừ đại tiểu thư này. Không phải nàng nói bốc phét, chỉ cần Tiêu Tiêu nàng muốn, công ty nào cũng sẽ mở rộng cửa với nàng, ngay cả phiên dịch của công ty nàng cũng không bằng được nàng ấy. Tiêu Tiêu chuẩn bị đồ ăn xong, nói: ”Chị Dung, vừa ăn vừa nói đi.” Dương Dung Na cùng Maya nhanh chóng đi tới, Tiêu Tiêu đem chiếc đĩa còn lại cho Dung Na, nói: ”Chị Dung, biết vì sao ta lại hợp tác cùng Smith sao? Rất đơn giản, ở trong nước, cái danh xấu của Ninh Tiêu Tiêu còn lạ gì? Trước chưa nói đến năng lực và bằng cấp, người cảm thấy sẽ có mấy công ty sẽ tiếp nhận ta?” ”Người chẳng lẽ muốn cả đời cứ như vậy? Người cũng không giống người như vậy.” Tiêu Tiêu gạt đầu, nói: ”Cuộc sống như bây giờ ta cảm thấy rất tốt, làm công tác ở quán cà phê, ngẫu nhiên tiếp nhận phiên dịch từ nước ngoài, thậm chí như vậy còn có nhiều thời gian hơn để chơi với Maya. Về phần về sau, nếu đến lúc đó trong nước vẫn không tiếp nhận ta, ta sẽ xuất

ngoại.””” Người nghĩ thật thoáng a” Dương Dung Na tự nhận nàng không thể thoải mái được như Ninh Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm, nói:” Có rất nhiều chuyện, nghĩ thoáng vẫn tốt hơn, không thì khi đi vào ngõ cụt, người phải chịu cũng là bản thân. Ta lúc trước không phải là một ví dụ rõ ràng sao? Ta hiện tại yêu cầu không cao, chỉ cần một phần công tác có thể nuôi sống ta cùng Maya mà thôi.””” Xem ra người thực sự đã học được cách buông tay, nhìn đến người như vậy, ta cũng yên tâm. Về sau mặc dù có chuyện khó xử, lớn nhỏ, người đều có thể đến tìm ta, người là bạn của Tú Hiền, tự nhiên cũng là bạn của ta., biết không?””” Dương Dung Na nghĩ muốn đưa Ninh Tiêu Tiêu vào công ty mình, tuy nhiên nghĩ đến trong công ty còn có cái đứa em gái ngây thơ kia, ý niệm này liền bay ra khỏi đầu. Tuy nhiên có thể nói với Tú Hiền, công ty không thiếu người là một chuyện, nhưng nhân tài thì ai lại không muốn a! Chẳng qua là không biết đến lúc đó Tiêu Tiêu có từ chối hay không? Lời của Dương Dung Na làm An Tú Hiền nghĩ đến những người bạn trước kia, ” Ta sẽ không khách khí với chị Dung, chỉ cần người không chê ta phiền toái thì tốt rồi.” Tiêu Tiêu không phải người suy bụng ta ra bụng người, người khác đối với nàng tốt, nàng tất nhiên sẽ hoàn trả lại, tuy nhiên nàng không biết là Dương Dung Na cũng giống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhiệm Vụ 1 (10)

Editor: Tinh Tinh

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Tiêu đến công ty An Tú Hiền làm bởi vậy mà nàng dậy rất sớm, nàng cũng không hy vọng là mới ngày đầu tiên liền lưu lại ấn tượng không tốt cho người khác. Nhớ rõ lúc trước An Tú Hiền đưa ra lời mời để nàng đến làm tại công ty hẳn, Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ một chút liền đồng ý, điều này làm cho An Tú Hiền đành nuốt xuống những lí do thoái thác đã chuẩn bị. Tiêu Tiêu giải thích nguyên nhân nàng đồng ý là: Không ai sẽ bỏ qua cơ hội kiếm tiền, nàng hiện tại rất thiếu tiền a.

Tiêu Tiêu vẫn ngóng trông cơ hội đến công ty này, bởi vì gần quan thì sẽ được ban lộc, tuy nhiên là công ty hiện tại không thiếu người, nàng trước đành làm ra vẻ chút. Tại sao việc tốt lại đến với nàng đây? Hóa ra nữ phụ chỉ cần không chọc đến nữ chủ là vẫn có thể đạt được vận may.

Tiêu Tiêu vốn đã từ chối ý tốt của An Tú Hiền muốn đưa nàng đến công ty, tuy nhiên khi vừa bước ra khỏi tiểu khu vẫn thấy hẳn, Tiêu Tiêu bước nhanh qua, nói: ” Tú Hiền, không phải đã bảo người không cần đến đón ta rồi sao? Người tại sao vẫn đến? Người như vậy để người trong công ty nhìn đến sẽ dèm pha này nọ.”

Nhìn Tiêu Tiêu đã chuẩn bị tốt, An Tú Hiền mới mở lời trừu ghẹo:” Là ai nói chỉ vì chính mình mà sống, không để ý đến lời dèm pha của người khác, hiện tại thay đổi rồi sao?”

” Trước khác nay khác, người không biết sao?” Tiêu Tiêu tức giận nói.

An Tú Hiền cảm thấy lúc cùng Tiêu Tiêu một chỗ là thoải mái nhất, nói: ” Yên tâm đi! Đại tiểu thư, ta sẽ không để người trong công ty nhìn đến, ta sẽ để người xuống ở con đường gần công ty, người cứ an tâm đi!”

” Giám đốc đều đã nói như vậy, ta đây nào dám lo lắng nữa.” Tiêu Tiêu nghịch ngợm nói.

Là người mới vào công ty, dù cho lý lịch trước đây có như thế nào thì cũng sẽ bị chèn ép một hồi. Quả như vậy, Tiêu Tiêu vừa đến công ty đã bắt đầu kiếp sống bị sai khiến. Thật vất vả được một chút thời gian nghỉ ngơi sau khi dọn dẹp toilet, chợt nghe đến một nhóm đồng sự đang nghị luận về bản thân.

” Ngô Tiếp, người nhìn thấy người phiên dịch mới đến công ty chúng ta sao? Nghe nói trước đây là Đại tiểu thư nhà họ Trữ cơ đấy.” Giọng nói này rất quen thuộc, đó là Tiểu Kiến Hà phòng thư ký – người mà buổi sáng luôn lấy cớ chèn ép nàng.

Cô gái tên là Ngô Tiếp hiển nhiên biết rõ tính cách Tiểu Kiến Hà, nói: ” Vậy người còn dám làm vậy với nàng, không lo lắng nàng trả thù người, thù đoạn của vị Trữ đại tiểu thư này người cũng biết, nàng ngay cả em gái ruột còn như vậy, huống chi là cái người không quen thân như người.”

Tiểu Kiến Hà khinh thường nói: ” Người đại khái vẫn chưa biết đi! Vị Trữ đại thiên kim này đã đoạn tuyệt quan hệ cùng nhà họ Trữ rồi. Nàng hiện tại không có bối cảnh thân phận, người cảm thấy ta còn phải sợ nàng sao? Bỏn tiểu thư cuộc đời này ghét nhất loại người ý thể hiếp người như vậy, chờ xem xem! Ta nhất định sẽ giáo huấn nàng thật tốt.”

Tiêu Tiêu thông dong từ toilet đi ra, quét mắt về phía hai người, cười hỏi: ” Không biết Tiểu Kiến Hà tiểu thư chuẩn bị giáo huấn người chuyên ý thể như ta đây thế nào? Ta thực chờ mong đâu!” Ngô Tiếp hiển nhiên không có gan làm loạn như Tiểu Kiến Hà, lời kéo tay nàng ta ý bảo rời đi.

Tiểu Kiến Hà không lùi bước, lông tóc xù lên giống con gà mái, nói: ” Ninh Tiêu Tiêu, người vẫn nghĩ rằng mình là đại tiểu thư nhà họ Trữ sao? Ta nói cho người, ta không sợ người, người có chiều trò gì cứ thoải mái mà bày ra, tuy nhiên trước đó, người đừng quên rằng đây là An thị.”

” Đừng có giương mào gà của người lên, Tiểu Kiến Hà tiểu thư, như vậy rất hư hao hình tượng của An thị. Ở trước mặt ta thì không có vấn đề gì nhưng nếu trước mặt khách, người phải làm như thế nào a, có những lúc, giữ mình một chút vẫn tốt hơn.” Tiêu Tiêu lạnh nhạt nói xong câu đó liền quay trở lại văn phòng.

Trở lại phòng thư kí, Tiểu Kiến Hà không vì lời của Ninh Tiêu Tiêu mà thu mình lại, ngược lại càng chèn ép Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu lại không để mấy việc đó

trong lòng, tùy nàng ép buộc. Bởi vì hiểu biết về các phần việc nên nàng có thể dễ dàng hoàn thành, đối với nàng mà nói, những việc này cũng không khó. Tiểu Tiêu như vậy khiến cho Tiểu Kiến Hà khá là tức giận.

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh, năm phút đồng hồ tiếp theo là thời gian nghỉ trưa, nhân cơ hội này, Tiểu Kiến Hà đem một xấp tư liệu thật dày đưa cho Tiểu Tiêu, nói thẳng là phải trước khi hết giờ làm đưa lên trên. Tiểu Tiêu nhìn ánh mắt tràn đầy tự mãn của nàng, tùy tay liền ném tài liệu sang một bên. Điều này làm cho Tiểu Kiến Hà không khỏi giận sôi máu, nghĩ muốn làm cho Ninh Tiêu Tiêu bị bẽ mặt vào buổi chiều.

Đã đến giờ cơm trưa, Tiểu Tiêu cũng không tính đi ăn cơm, dù sao nàng cũng không nghĩ biến thành con khỉ cho mọi người xem. Đừng nhìn mấy người trong công ty này làm việc chăm chú, Tiểu Tiêu dám cam đoan rằng thân thể của nàng đã sớm trong một giờ truyền khắp toàn bộ công ty.

” Xuống dưới, mang người đi ăn cơm.” Tiếng tin nhắn di động vang lên, là của An Tú Hiền.

Tiểu Tiêu nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ rồi đi xuống lầu, gặp An Tú Hiền ở bãi đỗ xe. ” An Tú Hiền, người không cần chăm sóc ta như vậy, ta không phải một đứa trẻ, có thể tự chăm sóc bản thân.” Khoảng cách giữa hai người đã vượt qua khỏi ranh giới tình bạn nhưng An Tú Hiền vẫn chưa ý thức được.

” Bạn bè thì phải chăm sóc nhau chứ? Huống chi người đã bảo không thể giúp người trong quá trình công tác, như vậy chăm sóc trong đời sống phải đến phiên ta rồi.” An Tú Hiền cảm thấy đã là bạn bè thì chăm sóc nhau là điều đương nhiên.

” Người chuẩn bị mang ta đi chỗ nào? Đừng quá xa không thì sẽ muộn mất.” Tiểu Tiêu cảm thấy hẳn đã có thể thu lưới tuy nhiên bây giờ vẫn còn chưa đủ thời cơ.

An Tú Hiền không trả lời, dùng hành động để chứng minh sự chuẩn bị của hẳn. Nơi hẳn đến cũng không xa, đi xe chỉ mất mười lăm phút. Hai người vừa ngồi xuống đồ ăn liền lục tục mang lên, xem ra An tú Hiền đã hẹn trước rồi. ” Tú Hiền.....”

” Tú Hiền.....”

Hai giọng nói đồng thời vang lên làm ngừng lại lời Tiểu Tiêu, lại là Ninh Hoa Trinh, thú vị là cô gái bên cạnh nàng tựa hồ có ý với An Tú Hiền? Tiểu Tiêu nháy mắt mấy cái với An Tú Hiền, An Tú Hiền đáp lại ánh mắt ” Đừng nghịch ngợm”, đây là coi nàng là một đứa trẻ sao?

” Chị, là người sao?” Ninh Hoa Trinh thật không ngờ rằng người ngồi cùng An Tú Hiền sẽ là Ninh Tiêu Tiêu.

Thước Kỳ

Thấy Ninh Tiêu Tiêu không thêm đề ý đến nàng, Ninh Hoa Trinh liền nhìn về phía An Tú Hiền, thực ra thì nàng cũng đang định tìm hẳn a. “Tú Hiền, có thể nói chuyện riêng với người vài câu không?” Nàng muốn biết tại sao hẳn lại ở cùng một chỗ với Ninh Tiêu Tiêu. Chuyện ở hội thương gia lần trước thì nàng coi là trùng hợp nhưng lần này khi nhìn bọn họ ở cùng nhau vui vẻ vậy, nàng vẫn có cảm giác hơi khó chịu.

Dưới ánh mắt thỉnh cầu của Ninh Hoa Trinh, An Tú Hiền cũng đi theo nàng. Cho nên có thể thấy được địa vị của Ninh Hoa Trinh trong lòng An Tú Hiền không nhỏ. Tiểu Tiêu vốn đang muốn kéo lưới lên nhưng nàng lại cảm thấy nên thả ra một chút, tuy nhiên, nàng sẽ bắt hẳn dần nhìn thẳng vào tình cảm của hẳn với nàng. Ninh Hoa Trinh cùng An Tú Hiền đi, người ở lại tất nhiên là Ninh Tiêu Tiêu cùng Thước Kỳ. ” Xin chào, ta là Ninh Tiêu Tiêu.” Thấy Thước Kỳ nhìn mình, Ninh Tiêu Tiêu chủ động giới thiệu.

” Ta là Thước Kỳ, bạn tốt của Hoa Trinh.” Thước Kỳ cũng lần đầu tiên nhìn đến cô nàng đại danh鼎鼎 Ninh Tiêu Tiêu này.

” Thước Kỳ tiểu thư thích giám đốc An sao?” Tiểu Tiêu chỉ tay mời ngồi.

Thước Kỳ lo lắng ngồi xuống, bị hỏi như vậy nàng liền đỏ mặt lên. Thấy nàng vẫn chưa lên tiếng, Tiểu Tiêu tiếp tục nói: ” Rất nhiều người trong công ty thích giám đốc An đâu, Thước Kỳ tiểu thư nếu có lòng thì phải nắm chặt a!”

” Sao người lại biết?” Thước Kỳ cũng không phải là con nhà hào môn, gia đình của nàng cũng lắm thì là quý tộc nhỏ hoặc nhà giàu. Thước Kỳ cảm thấy vị Trữ tiểu thư này gây ra một áp lực lớn khiến cho nàng lo lắng.

Tiểu Tiêu trêu chọc: “Ta nghĩ Thước Kỳ tiểu thư đây hẳn nên quan tâm những cô gái đang theo đuổi boss mà không phải ta. Ta hôm nay vừa tới tập đoàn An thị làm, cho nên về sau nếu Thước Kỳ tiểu thư có việc thì có thể tới tìm ta nha.”

Cuộc trò chuyện của Ninh Hoa Trinh cùng An Tú Hiền lần đầu tiên dừng lại trong không khí dè dặt không vui, từ xa xa nàng nhìn đến Thước Kỳ đang mềm yếu lo lắng, bước nhanh đi lại phía này, nói: ” Chị, trong lòng người có khó chịu gì thì cứ hướng về phía ta, nàng vô tội.”

Tiểu Tiêu có chút buồn cười nhìn Ninh Hoa Trinh.

Còn Thước Kỳ lại rất chủ động trong việc giải thích, nói: ” Hoa Trinh, người hiểu lầm, mọi chuyện không giống như người nghĩ đâu.”

Ninh Hoa Trinh nhìn Ninh Tiêu Tiêu thật sâu rồi hướng về phía An Tú Hiền nói: ” Chúng ta đi trước, ngày sau lại tán gẫu.”

An Tú Hiền thấy các nàng đi mới quay đầu hỏi: ” Vị Thước Kỳ kia nói gì với người?”

” Người vì sao không hỏi ta đã làm gì với Thước Kỳ tiểu thư?” Lần đầu tiên được người khác bảo vệ, Tiểu Tiêu thực cảm động.

”Vậy ngươi đã làm gì?” An Tú Hiền hỏi theo.

Tiêu Tiêu lắc ly rượu hồng, nói: ”Ngươi hẳn là biết rằng Thước Kỳ tiểu thư thích ngươi đi! Ta nói cho nàng rằng người trong công ty thích ngươi rất nhiều. Bảo nàng nếu cần gì có thể tới tìm ta.”

”Ngươi thực sự nói như vậy sao?” Loại cảm giác tùy ý này làm cho An Tú Hiền khó chịu.

Tiêu Tiêu gật đầu đáp: “Thật sự, ngươi không biết là ngươi nên bắt đầu một tình yêu mới sao? Làm bạn của ngươi ta hy vọng ngươi mau mau hạnh phúc, nếu có thể, ta hy vọng có thể làm phù dâu cho các ngươi.”

”Chờ ngươi tìm được hạnh phúc rồi nói sau!” An Tú Hiền rầu rĩ uống rượu.

Lúc nói chuyện với Ninh Hoa Trinh, An Tú Hiền hơi phân tâm. Hẳn sợ hãi Thước Kỳ sẽ nói những lời không thích hợp, kết quả như những gì hắn dự đoán. Bởi vậy mà khi Ninh Hoa Trinh đưa ra chuyện Thước Kỳ thì bị hắn nghiêm túc từ chối.

”Ngươi vì sao lại tức giận như vậy? Là vì Ninh Hoa Trinh sao?” Tiêu Tiêu làm bộ như vô tình hỏi.

Đúng vậy, vì cái gì mà tức giận, là bởi vì thái độ của Tiêu Tiêu. Nàng tại sao có thể ra vẻ như không có việc gì, bất cần như vậy, nàng có coi hắn là bạn tốt sao? Càng nghĩ như vậy, An Tú Hiền càng tức giận, nói: ”Phải thì sao mà không phải lại có vấn đề gì?”

”Ta thấy cũng không vấn đề gì, cảm tình thâm sâu như vậy ta làm gì có tư cách chen vào khuyên bảo ngươi?” Tiêu Tiêu cũng không trông cậy rằng An Tú Hiền có thể đem hết dấu vết của Ninh Hoa Trinh lau đi hết, điều ấy rất không thực tế, nàng chỉ mong là trong tương lai, Ninh Tiêu Tiêu nàng sẽ là người chiếm vị trí quan trọng nhất trong đáy lòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhiệm Vụ 1 (11)

Editor: Tinh Tinh

Cuộc gặp mặt giữa An Tú Hiền và Ninh Hoa Trinh không thuận lợi, Tiêu Tiêu không biết là vì Ninh Hoa Trinh hay là vì nàng, được rồi, có lẽ là nàng tự mình đa tình. Đối với người cáu kỉnh, Tiêu Tiêu từ trước đến giờ đều nhân nhượng, nàng cũng không muốn bị tức giận lan đến. Tuy nhiên có một số việc lại không thể tránh được, chuyện là, lúc 5h chiều, thư ký của An Tú Hiền truyền một mệnh lệnh xuống văn phòng, để cho Ninh Tiêu Tiêu chuẩn bị, ngày mai cùng An Tú Hiền đi công tác.

Tiểu Kiến Hà vừa nghe được liền xù lông, bất chấp việc thư ký chưa đi, đứng lên chất vấn: ”Dựa vào cái gì lại là Ninh Tiêu Tiêu!” Trong văn phòng này dù là ai cũng không nên đến phiên Ninh Tiêu Tiêu nàng, nếu không phải nàng, Tiểu Kiến Hà sẽ không xúc động như vậy, tuy nhiên vậy mà lại là nàng, bình hoa tiểu thư như nàng ta, có thể đảm đương được trách nhiệm của một phiên dịch viên sao? Nàng không phục, không phục.

”Có vấn đề đến hỏi giám đốc!” Người vừa tới phòng thư ký có 3 tháng mà đã vang danh như vậy rồi, coi mọi người là không khí sao? Uông Xán cũng giống nàng không chấp nhận quyết sách của An Tú Hiền, nhưng dù vậy nàng cũng chỉ có thể bỏ vào trong lòng, việc mà nàng phải làm rất đơn giản, đó là nghe phân phó làm việc.

Tiểu Kiến Hà vừa nghe vậy liền im hơi lặng tiếng.

Thẳng đến lúc Uông Xán rời đi, nàng mới lại tiếp tục nổi điên đi tới trước bàn Ninh Tiêu Tiêu, nói: ”Đừng cho là ta không biết rằng ngươi dùng các loại thủ đoạn ti bỉ gì, đồ đàn bà không biết xấu hổ!” Nói xong nàng liền đi về, trong lòng suy nghĩ thủ đoạn tính kế Ninh Tiêu Tiêu, nàng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ việc nàng ta đi công tác cùng tổng giám đốc.

Lời ân ý trong đó ai cũng biết, Ninh Tiêu Tiêu cũng không nghĩ để cho thanh danh bị hủy như vậy, bắt lấy tay Tiểu Kiến Hà. Tiểu Kiến Hà bị bắt lấy liền quát to lên: ”Ninh Tiêu Tiêu, ngươi muốn làm gì?” Đúng lúc này, Tiêu Tiêu nghĩ ra một kế.

”Ta thực sự không biết rằng mình đã dùng thủ đoạn gì, Tiểu tiểu thư rõ ràng như vậy, không bằng nói ra nghe một chút đi.” Tiểu Kiến Hà chính là loại đàn bà không đầu óc, một cái đệm kê chân thôi, người như vậy Ninh Tiêu Tiêu nàng không để trong lòng. Tuy nhiên, người ta lợi dụng nàng vậy, nàng cũng có thể lợi dụng lại người ta.

Tiểu Kiến Hà sát vào người Ninh Tiêu Tiêu, nhẹ giọng nói: ”Trừ đại tiểu thư ngươi ngoại trừ cái túi da thịt bao ngoài này thì còn có cái gì đâu?”

”Ah, điểm này Tiểu tiểu thư lại tự hiểu biết được, có vẻ như ta đã nhìn nhầm người rồi!” Ninh Tiêu Tiêu trông rất bình tĩnh, không hề tức giận gì cả.

Sự tình không nên phát triển như vậy, nàng ta tại sao có thể bình tĩnh nhận như vậy? Nàng ta không phải nên tức sùi bọt mép rồi tát nàng một cái sao?

Như thế này, mưu kế của nàng làm gì có hiệu lực? Thôi, không nghĩ nhiều như vậy, nàng quyết định dùng cảm lên một chút, cho Ninh Tiêu Tiêu một cái tát.

Ninh Tiêu Tiêu đương nhiên sẽ không theo ý nguyện của nàng, tát lại một cái, đánh trúng vào má của Tiểu Kiến Hà. Cái tát vừa rơi xuống, Tiểu Kiến Hà liền oa một tiếng khóc chạy ra khỏi văn phòng, Tiêu Tiêu hơi sững sờ, vài giây sau mới phát hiện thì ra nàng trúng kế. Tuy nhiên chuyện đã xảy ra rồi, hối hận cũng vô dụng, đành gấp chiêu nào thì tiếp chiêu đấy vậy. Lúc này ánh mắt tất cả mọi người trong văn phòng đều là ánh mắt xem diễn, Ninh Tiêu Tiêu cười nhạt nhìn qua bọn họ sau đó trở lại vị trí của mình, giống như chưa xảy ra việc gì.

”Ninh Tiêu Tiêu, lập tức đến văn phòng tổng giám đốc.” Ông Xán đánh điện thoại cũng để cho Ninh Tiêu Tiêu biết được Tiểu Kiến Hà đã nháo đến tận cấp trên, thật sự là đồ đàn bà không biết nghĩ. Như vậy cũng tốt, giảm bớt cho nàng nhiều chuyện, chẳng qua, không biết An Tú Hiền sẽ xử trí như thế nào đây? Việc nhỏ như vậy cũng không cần đến hấn xử lý.

Âm thanh điện thoại có chút lớn, mọi người nhìn ánh mắt khiếp sợ của Tiêu Tiêu mà vui sướng trong lòng.

”Thư ký Ông, người tìm ta.”

Phản ứng khoan thai của Ninh Tiêu Tiêu khiến Ông Xán để ý, nàng không thích cô nàng này cho lắm, nhưng biểu hiện của cô nàng lại khiến cho nàng thương thức. Không hổ là con gái đi ra từ đại gia tộc, khí chất cùng khí khái rất khác biệt, nhìn lại Tiểu Kiến Hà xem, giống như một con trâu đang nhảy múa làm trò hề vậy.

Lúc trước An Tú Hiền nói rằng sẽ có một người tới phòng thư ký, Ông Xán không ngờ sẽ là Ninh Tiêu Tiêu. Đối với việc tổng giám đốc nhà mình qua lại thân thiết với tiểu thư bình hoa thì nàng cũng bản khoản nhiều nhưng nàng không có dũng khí đến hỏi, nàng vẫn còn muốn kiếm tiền sữa bột. Trong diễn đàn đang thảo luận về vị Trữ đại tiểu thư này rầm rộ, ngoài tổng giám đốc thì nàng ta là đối tượng giữ ngôi vị thứ hai.

”Tổng giám đốc đang chờ người tại văn phòng.” Ông xán dẫn Tiêu Tiêu đến cửa, nói. Buổi chiều nay tổng giám đốc hơi khác thường, tính tình cực cằn, ngay cả một ly cà phê cũng bị ghét bỏ, trước kia cũng từng có tình huống này, nhưng hấn thường nhẹ nhàng nói cho nàng lần sau phải chú ý thời gian hơn. Nhưng lần này lại ngược lại, hấn trực tiếp nói hai chữ: ”Nấu lại.”

Tiêu Tiêu đẩy cửa ra liền thấy Tiểu Kiến Hà đang khóc thút thít, nàng cũng chỉ quét mắt nhìn một cái liền nói: ”Tổng giám đốc tìm ta có việc gì?”

”Người đánh Tiểu tiểu thư.” Kỳ thật loại việc nhỏ này An Tú Hiền vốn không để ý nhưng đối tượng lại là Ninh Tiêu Tiêu. Chuyện giữa trưa hấn vẫn còn chưa nguôi giận đâu! Hấn nghĩ nhân cơ hội này xem thái độ của nàng, hiện tại lại nhìn thấy bộ dạng dửng dưng của nàng, tâm hấn đột nhiên lạnh lại.

Ninh Tiêu Tiêu thẳng thắn: ”Đúng vậy.”

An Tú Hiền không nghĩ thừa nhận rằng hấn tán thành với cách làm của Ninh Tiêu Tiêu, đối với người đến khiêu khích, nên giáo huấn một chút mới tốt. ”Người không ý thức được mình làm sai sao?” Thấy Tiêu Tiêu vẫn dửng dưng thái độ một người làm công tốt để nói, An Tú Hiền có chút bức mình.

”Điều duy nhất ta làm sai là không có đánh người nào đó hai cái!” Ninh Tiêu Tiêu không che giấu ý nghĩ của bản thân.

Tiểu Kiến Hà đứng tại một bên đang trông cậy An Tú Hiền chủ trì công đạo nghe vậy lập tức nước mắt lưng tròng, nhỏ giọng kêu lên: ”Tổng giám đốc.”

An Tú Hiền cố gắng kiềm nén lửa giận, nói: ”Tiểu tiểu thư, người đi xuống trước đi.”

Tiểu Kiến Hà có chút không muốn, nàng còn muốn xem Ninh Tiêu Tiêu bị trừng phạt, tuy nhiên thấy không khí lạnh xuống dường phải bất bình trở về.

”Tổng giám đốc, dù người trừng phạt thế nào ta đều nhận.” Tiêu Tiêu ý vào An Tú Hiền nên mới dám ngang nhiên ra tay như vậy.

Hiện tại trong văn phòng chỉ còn có hai người mà nàng còn gọi tổng giám đốc này tổng giám đốc kia, càng gọi càng phiền. An Tú Hiền đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Tiêu nhưng không nói chuyện. Đột nhiên giữa đại não hiện lên một ý tưởng tà ác, nếu như đem nàng áp đến tường cường hôn, nàng còn dám không nhìn chính mình sao?

”Đi xuống đi, ngày mai giao 3000 lần tự kiểm điểm” An Tú Hiền bị ý tưởng này dọa sợ, hấn tại sao lại có thể sinh ra ý niệm xấu xa như vậy trong đầu? Nàng là bạn của hấn, hấn làm sao có thể đối với nàng như vậy?

Đột nhiên lúc này điện thoại vang, An Tú Hiền hấn còn đang không thoải mái đây. Cầm lấy điện thoại liền quát: ”Mặc kệ người là ai, có chuyện gì nói mau.”

An Tú Hiền tức giận? Dương Dung Na muốn thấy bộ dạng hấn lúc này, nhất định rất dễ xem, nói: ”Ta rất ngạc nhiên a, là ai thả cái con dã thú trong lòng người ra vậy?” Dừng từ dã thú để hình dung lửa giận trong lòng An Tú Hiền khá chính xác, người bên ngoài luôn thấy hấn ôn nhu đạo mạo, nhưng có ai nghĩ rằng hấn tức giận lên thì bất cứ chuyện gì đều có thể làm ra. Nàng từng may mắn gặp qua một lần, trường hợp kia thật phần khích a!

”Ninh Tiêu Tiêu vừa đi làm ngày đầu tiên liền đánh đồng sự, người nói có nên tức hay không?” An Tú Hiền tất nhiên đang oán giận hành vi tác oai tác quái của Ninh Tiêu Tiêu.

Dương Dung Na còn tưởng chuyện lớn gì, liền việc nhỏ như vậy thôi sao, nàng nói đùa: ”Tú Hiền, mỗi việc còn con con như vậy, nghe ta nói a, người từ khi nào mà lòng dạ lại trở nên hẹp hòi như vậy? Ta nghĩ Tiêu Tiêu không chỉ làm mỗi cái việc đấy đi!”

An Tú Hiền vừa nghĩ đến một chuyện đáng sợ, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa. Dương Dung Na cũng không phải mấy cô gái kia, tâm tư nàng luôn rất thẳng, nói mấy câu liền có thể biết nàng đang nghĩ gì: ”Người gọi điện thoại tới rồi cuộc có việc gì? Đừng dài dòng!”

Không cần đoán cũng biết là có liên quan tới Tiêu Tiêu, xem ra mọi việc vượt qua sức tưởng tượng của nàng a :” Cũng không có việc quan trọng gì. Hôm nay không phải là ngày đầu tiên Tiêu Tiêu đi làm sao? Gọi điện thoại tới mở tiệc chúc mừng.”

”Ngày mai đi công tác, hôm nay không rảnh, cúp máy, có điện thoại gọi đến.” Tú Hiền quyết đoán cắt đứt cuộc hội thoại.

Có chuyện gì a? Đến cùng đã xảy ra việc gì? Dương Dung Na rất tò mò, thật muốn lập tức hẹn Tiêu ra ngoài hỏi một chút nha. Tuy nhiên vẫn nên chờ vài ngày đi, chờ bọn hắn đi công tác về liền ép cô ra hỏi.

Nhìn Tiêu Tiêu không biết là một người đàn ông có thể giận dữ lâu như vậy. Từ lúc lên máy bay đến giờ An Tú Hiền chưa nói một câu, thậm chí còn chẳng nhìn nàng một cái. Đây là tình trạng gì a? Tiêu Tiêu rối rắm nghĩ không biết có nên tìm chút cảm giác tồn tại hay không. Còn chưa chờ nàng quyết định, người khác đã giành trước, không phải ai khác mà chính là Ninh Hoa Trinh cùng Trịnh Mẫn Cơ.

”Tú Hiền, chị, các người cũng ở đây sao?”

Nhìn Tiêu Tiêu cảm thấy muốn cười, nàng đã là một nữ phụ vô dụng, vậy tại sao nam nữ chủ vẫn đến xoát tồn tại cảm vậy, trêu đùa gì a. Đối với việc Ninh Hoa Trinh thân thiện chào hỏi, Tiêu Tiêu lựa chọn không để ý, thậm chí còn không nhìn một cái vào Ninh Hoa Trinh.

”Không gia giáo.”

Bỏ qua sự ác ý trêu chọc của Trịnh Mẫn Cơ, Tiêu Tiêu nhìn đất trời. Trịnh Mẫn Cơ thấy nàng không có ý trả lời cũng liền câm miệng. An Tú Hiền tại lúc mà Trịnh Mẫn Cơ nói chuyện đã nhìn về phía Tiêu Tiêu, e sợ nàng sinh ra cảm xúc không đúng.

”Tú Hiền, nghe Thước Kỳ nói là chị làm ở công ty người, lúc ấy ta còn không tin, hóa ra lại là thật ah?” Thói quen một người luôn đối tốt với chính mình, hiện tại người ta đã thu hồi cảm xúc, Hoa Trinh vẫn có chút không thích ứng. Người khác đều nói chia tay có thể làm bạn bè, nàng cũng nghĩ vậy a. Nàng không nghĩ mất đi người bạn là hắn, cũng không có năng lực đáp trả cảm tình của hắn.

Trịnh Mẫn Cơ thật đúng là không buông tha cơ hội đả kích Tiêu Tiêu, đồng tình nói: ”Thật sự khổ cho An Tú Hiền người.”

Trước kia là trước kia nhưng hiện tại Tú Hiền không thích sự bài xích của Trịnh Mẫn Cơ, nói: ”Để cho Tiêu Tiêu vào công ty là chuyện chính xác nhất đời ta, nàng là người phi thường có năng lực.”

”Tú Hiền, người tron mắt nói dối đi!” Tú Hiền vì nàng ta nói chuyện đã là chuyện đáng kinh hãi rồi, bây giờ lại còn xưng hô thân mật là Tiêu Tiêu. Nhìn Tiêu Tiêu nàng như thế nào làm sao hắn không biết? Nói nàng có năng lực chẳng khác gì nói là trên mặt trời có thủy triều.

Tú Hiền mở miệng không nằm trong dự kiến của Tiêu Tiêu, nàng còn nghĩ là hắn muốn giận dữ đến hết chuyện đi cơ.

”Trịnh tiên sinh dựa vào gì mà phủ nhận năng lực của ta đây? Không cần nghĩ là chuyện gì mình cũng biết, điều này làm cho người khác nhìn thấy sẽ chê cười.” Dưới tư cách là nhân viên của An Tú Hiền, Tiêu Tiêu vẫn phải phản bác lại lời của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Nhiệm Vụ 1 (12)

Editor: Diễm Tình

Trịnh Mẫn Cơ tiến lại gần Tiêu Tiêu, trực tiếp mở lời uy hiếp: ”Thức thời thì cách xa Tú Hiền ra.”

”Mẫn Cơ, ta biết người vì tốt cho ta nhưng chuyện giữa ta và Tiêu Tiêu ta hy vọng người không can thiệp tay vào, ta biết bản thân mình đang làm cái gì. Việc mà người phải làm nhất bây giờ là chăm sóc Hoa Trinh, đúng chứ?” Tú Hiền rất không thích thái độ và... việc tới gần Tiêu Tiêu của Trịnh Mẫn Cơ.

Đúng là bất trị. Trịnh Mẫn Cơ trầm mắt trong lòng. Nhìn Tiêu Tiêu là người như thế nào bọn hắn còn không rõ sao? ”Thước Kỳ tốt như vậy người không cần, cuối cùng thì người muốn cái dạng gì?” Trịnh Mẫn Cơ vẫn chưa tìm được cơ hội giới thiệu bạn gái cho An Tú Hiền, hiện tại không phải là một cơ hội tốt sao? Người cần và không cần ở đều ở đây, lúc này không nói thì còn để đến khi nào nữa đây!

”Người không cần lo lắng ta vẫn còn dư tình sâu nặng với Hoa Trinh của người, ta là thật sự buông xuống, cho nên nói, người không cần quá quan tâm đến cuộc sống đời thường của ta như vậy.” Cũng là một người đàn ông, An Tú Hiền làm sao có thể không rõ ý tưởng của Trịnh Mẫn Cơ. Khi nào thì An Tú Hiền hắn chiếm phần quan trọng như thế trong cuộc đời của bọn họ, điều này thật khiến người ta được sung ái mà lo sợ!

”Chứng minh cho ta xem.”

An Tú Hiền nâng mày, hỏi ngược lại: "Ta vì sao lại phải chứng minh cho người xem?" Dù là gia thế hay tài mạo đi nữa, hấn không thua hấn ta ở điểm nào, thật chẳng thể hiểu nổi hấn ta lấy gì mà dám nói chuyện với hấn như vậy. Bọn họ đã từng là bạn bè, từng là tình địch, nhưng hiện tại tất cả đều đã phai nhạt.

"An Tú Hiền, người chột dạ." Trịnh Mẫn Cơ nhủ mày.

Dù sao cũng là bạn, An Tú Hiền không muốn gây căng thẳng quá tuy nhiên nếu đối phương đã chèn ép không buông tha như vậy, hấn cũng không thể để bản thân chịu thiệt được. "Trịnh Mẫn Cơ, trên thế giới này không chỉ có một người phụ nữ là Ninh Hoa Trinh, nàng có thể là người hoàn mỹ nhất, nhưng điều đó lại chỉ giới hạn trong mắt người mà thôi. Hiện tại trong mắt ta, nàng và Tiêu Tiêu không khác nhau là bao. Không cần lại thử khiêu chiến điểm cực hạn của ta, ta nói cho người biết điều ấy."

"Mẫn Cơ." Hoa Trinh giữ chặt tay Mẫn Cơ, lắc lắc đầu.

Đọc theo đường đi, cả hai bên không lại nói thêm lời nào, cứ như vậy cho đến lúc máy bay hạ cánh.

Tiêu Tiêu thật sự không ngờ rằng vừa xuống máy bay, có một điều bất ngờ xảy đến. Nàng cùng An Tú Hiền mang theo hành lý đang muốn ra khỏi sân bay, vừa tiến đến gần xe chờ đã bị một người đàn ông to lớn mắt xanh ôm lấy, Tiêu Tiêu đẩy không ra hấn.

"Cách xa nàng một chút." An Tú Hiền lạnh nhạt đuổi người.

"Abell." Tiêu Tiêu lúc này mới thấy rõ diện mạo của hấn, cũng tìm được tên của người đàn ông này từ trong trí nhớ, Abell, bạn học cũ và cũng là người theo đuổi Ninh Tiêu Tiêu. Thậm chí còn ở lúc nàng về nước thì son sắt sẽ chờ đợi nàng.

Abell gạt tay An Tú Hiền ra, đứng bên người Tiêu Tiêu, nói: "Là ta, là ta đây."

Thật sự là một người nhiệt tình nha. "Người tại sao lại xuất hiện ở đây?" Khả năng trùng hợp thật sự rất thấp nha. Tiêu Tiêu hồi tưởng lại, Abell từng đã nói qua, nếu như ngày nào mà nàng chưa đem theo người đàn ông mà nàng yêu xuất hiện trước mặt hấn thì có nghĩa là nàng nhận cảm tình của hấn, đây nhất định là lời nói đùa đi! Đã nhiều năm thế, hấn là không thể nào, nàng không dám cam đoan.

"Ta có mặt thám bên cạnh người, người tốt cuộc đi đến bên cạnh ta, tình yêu của ta."

Mắt thấy lại sắp bị Abell ôm lấy, nàng liền nhảy vọt đến sau lưng An Tú Hiền, nói: "Abell, ta đi công tác, không phải tới tìm người."

Trong đôi mắt Abell lộ ra sự mất mát, nhưng sau đó hấn liền khôi phục tinh thần lại, nói: "Không có việc gì. Người có thời gian tụ tập cùng chúng ta sao? Ta sẽ gọi tất cả những bạn học cũ còn ở đây đến, được chứ?" Nếu không lấy người khác làm cớ, hấn chắc chắn rằng Tiêu Tiêu sẽ không đi.

"Thật có lỗi, nàng không có thời gian." An Tú Hiền rất vui vẻ là Ninh Tiêu Tiêu sẽ chủ động trốn sau hấn, trong nháy mắt ấy, trong đầu hấn đột nhiên nảy ra một ý tưởng: Hấn nguyện ý vì nàng che gió chắn mưa. Thật không ngờ rằng công phu hái hoa ngắt cỏ của nàng quá mạnh mẽ, đến tận nước ngoài a! Còn đột nhiên lại có một người nhảy ra thể hiện tình cảm như vậy.

Abell chỉ có thể tro mắt nhìn hai người rời đi, hấn có chút đau đớn nhưng hấn sẽ không từ bỏ. Tiêu Tiêu chưa nói cái gì cả, hấn vẫn còn cơ hội.

"Không giới thiệu cho ta biết người vừa rồi sao?" An Tú Hiền vốn tưởng rằng Tiêu Tiêu sẽ chủ động nói gì đó.

Tiêu Tiêu nhìn thẳng vào ánh mắt hấn, nói: "Bạn học cũ."

"Không chỉ mỗi vậy đi." An Tú Hiền hấn cũng không phải người dễ bị lừa.

"Đây là việc riêng của ta, người không cần thiết phải biết đến, đúng chứ? Hơn nữa ta không nghĩ nói." Tiêu Tiêu nhìn An Tú Hiền, người đàn ông này không biết rằng hấn đang nhiều chuyện, quá mức quan tâm sao? Hấn không ý thức được điểm này, nàng cũng không cần thiết phải khai thông hấn.

An Tú Hiền lại bày ra bộ dạng tức giận.

"Tú Hiền, chúng ta là bạn bè đi, không sai a. Nhưng giữa bạn bè với nhau cũng có những bí mật riêng tư, người đang tức giận cái gì a? Từ ngày hôm qua cho đến tận bây giờ, lúc đầu ta còn tưởng là do Ninh Hoa Trinh nhưng bây giờ nhìn lại, có vẻ là vì ta." Người đàn ông này có những lúc ngây thơ đến đáng yêu a. Người luôn luôn cơ trí trên con đường kinh doanh làm sao sẽ lại không ý thức được tình cảm chân thực của bản thân đâu.

Tú Hiền lúc này cũng ý thức được hấn có chút không thích hợp, nói: "Để ta ngẫm lại một chút."

Hấn có bạn bè, có cả những cô bạn, bạn tốt nhất là Dương Dung Na, thậm chí còn tốt hơn Tiêu Tiêu. Bọn họ giao tiếp với nhau như thế nào, hấn giao tiếp với Tiêu Tiêu lại như thế nào, vừa nhìn đã biết ngay. Những lần mà hấn nghĩ đến Dương Dung Na chỉ đếm trên đầu ngón tay mà Ninh Tiêu Tiêu lại khác, hấn lúc nào cũng nghĩ đến nàng; Hấn sẽ quan tâm Dương Dung Na nhưng mức độ quan tâm lại khác so với Tiêu Tiêu; Hấn sẽ không quá mức xen vào việc tư của Dung Na là vì hấn tôn trọng nàng, tuy nhiên hấn lại từng phút từng giây chú ý đến Tiêu Tiêu. Cho nên dựa theo tất cả những dấu hiệu này, hấn hình như đã thích người con gái này mất rồi.

Tiêu Tiêu từ gương xe nhìn thấy được biểu tình rối rắm của Tú Hiền, có vẻ hấn đã làm rõ tâm tư của mình rồi tuy nhiên đường đi vẫn còn rất dài. Tiêu Tiêu không biết từ khi nào bắt đầu, nàng chỉ mong không phải loại yêu cả đời, nghĩ như vậy, Tiêu Tiêu không khỏi thở dài. (Vì Tiêu Tiêu sẽ chết khi

chuyển kịch tình a~)

An Tú Hiền nghe thấy nàng thở dài đang định hỏi han nhưng hần đoán được kết quả sẽ như thế nào nên hần nhin xuống, lặng yên nhìn đôi mắt đang hướng ra cửa sổ của nàng.

Nói là mang Tiêu Tiêu đi công tác, kết quả là An Tú Hiền lại trực tiếp để Ninh Tiêu Tiêu lại khách sạn mà đi họp một mình. Tiêu Tiêu cũng rất vui vẻ thoải mái, muốn thừa dịp này đi chơi đó đây, trên đường đi dạo lại gặp Abell, cuối cùng bị bắt đi tụ họp với bạn cũ.

” Tiêu Tiêu, ta thực sự không có cơ hội sao?” Lúc mười một giờ, khi Abell đưa nàng đến trước cửa khách sạn, hần liền giữ nàng lại.

” Thật xin lỗi, Abell.” Tiêu Tiêu chân thành xin lỗi.

Nói không đau lòng là giả, Abell hần đã đợi rất nhiều năm. Theo lần tụ họp này, hần nhận ra được bản thân không nên chỉ dậm chân tại chỗ, nhưng là hần thực sự rất yêu nàng. Nếu biết Tiêu Tiêu lần này đến vì dập tắt hy vọng của bản thân thì hần thật mong nàng không bao giờ tới nơi này. ” Trước khi người rời đi, cho ta một nụ hôn cuối cùng được chứ?”

Tiêu Tiêu vốn chỉ nghĩ là hôn theo lễ tiết (hôn má – cách chào hỏi thân mật của người Tây) nhưng khi môi Abell đặt trên môi nàng, nàng mới giật mình bừng mắt, khi nàng đang muốn đẩy hần ra hần cũng đã tự động rời môi đi, nở một nụ cười cay đắng, nói: ” Thực sự không muốn buông tay người! Ta là người nói lời giữ lời, người vào đi thôi! Ta nhìn người đi vào, Tiêu Tiêu!!”

” Vui đến quên cả trời đất sao?” An Tú Hiền – người có ý chờ tại phòng khách giờ đây rất tức giận, nhất là khi thấy môi nàng dính phải hơi thở của người khác.

” Có ý đợi ta à?” Tiêu Tiêu nói sang chuyện khác.

An Tú Hiền bước nhanh đuổi kịp theo bước chân của Tiêu Tiêu, nói: ” Đúng vậy.”

” Cảm ơn người.”

Cửa thang máy vừa mở, An Tú Hiền liền ép Tiêu Tiêu đến một góc nhỏ, tư thế vô cùng ái muội khiến cho trái tim Tiêu Tiêu nhảy lên bùm bụp, nàng lớn tiếng chất vấn: ” Người say rồi, Tú Hiền.” Một màn kinh điển thường thấy trong điện ảnh, Tiêu Tiêu nàng được cảm nhận qua một lần, không biết nàng nên cảm thấy hạnh phúc hay bất hạnh đây.

Tú Hiền ngăn cản Tiêu Tiêu đào thoát, nói: ” Ta không say, người thử qua sẽ biết.”

* Che mắt * Một hồi lâu sau, Tú Hiền mới lưu luyến buông ra Tiêu Tiêu đã không thở nổi, trên mặt tràn đầy ý cười cùng sự dịu dàng. Cảm thụ được dự niệm trong lòng, An Tú Hiền lại cúi đầu xuống cắn Tiêu Tiêu một cái, nói: ” Ninh Tiêu Tiêu, ta thích người, trừ bỏ làm bạn gái ta người không còn sự lựa chọn nào khác.” (Thật bá đạo a~~ Soái ca, đến với chị Tiêu đi!)

” Nếu lúc trước người làm vậy với Ninh Hoa Trinh, hiện tại nàng chắc chắn sẽ là của người.” Đoạn cảm tình này không ổn định, Tiêu Tiêu nàng đâu dễ chấp nhận như vậy.

” Nàng và người không giống nhau.” Tú Hiền giải thích.

” Đúng vậy, nàng làm sao mà giống ta được? Cho nên, Tú Hiền, người cũng không thực sự thích ta, người chỉ là coi ta trở thành đường thạch đá lát trên con đường tình nhấp nhô của người mà thôi. Chuyện vừa rồi ta coi như chưa phát sinh qua, nhưng ta không hy vọng lại có lần sau, không thì chúng ta ngay cả bạn bè thông thường cũng không làm được.”

Tú Hiền bắt lấy tay Ninh Tiêu Tiêu, nói: ” Người cũng không phải không có cảm giác gì!”

” Ta chỉ coi người là một người bạn, An Tú Hiền.” Tiêu Tiêu cố gắng rút tay đang bị An Tú Hiền cầm lấy.

” Tại khoảnh khắc ta hôn lên môi người, ta cũng đã hiểu ra, đời này chúng ta không có khả năng lại làm bạn, Tiêu Tiêu. Người đã cho rằng ta không thiệt tình, ta sẽ chứng minh cho người thấy, nhưng làm ơn đừng vội từ chối ta. Hoa Trinh cho ta mối tình đầu, mối tình đầu vĩnh viễn trong sáng đẹp đẽ, nhưng người cho ta, lại là một tình yêu sâu nặng thể bên nhau cả đời.” Chuyện của Hoa Trinh, hần không thể lau đi nhưng Ninh Tiêu Tiêu nàng là tương lai của hần.

Tiêu Tiêu không nói gì đóng cửa lại, một cánh cửa ngăn cách hai không gian khác nhau.

Tú Hiền cũng không để ý thái độ của Ninh Tiêu Tiêu, hần đứng trước cửa một hồi lâu mới rời đi, khuôn mặt hiện lên sự thoải mái vui vẻ. Quả đáng để có những tâm trạng như vậy, việc đàm luận hạng mục hôm nay rất rất thành công, hơn nữa hần lại còn biết rõ được mấu chốt của việc bản thân tâm lý khác thường, làm sao mà không vui vẻ cho được. Hiểu rõ những chuyện cần hiểu, An Tú Hiền bước tiếp theo cần làm chính là đem Ninh Tiêu Tiêu – người mà vô ý đi vào trái tim hần trở thành cô gái của riêng hần. Khó khăn nhất định sẽ có nhưng điều đó chỉ càng làm vững chắc thêm ý chí của hần.

Tiêu Tiêu đợi cho đến tận khi An Tú Hiền rời đi hần, mới nằm gục xuống trên giường.

Nhiệm vụ tiến công chiếm đóng này nọ, người đàn ông này vô cùng có lực hấp dẫn đối với Tiêu Tiêu, nàng là có thích, nhưng còn không thể chuyển biến thành yêu, nàng có thể nhận những cái ôm, những nụ hôn nhưng không thể lại tiến thêm một bước. Nàng không biết mọi việc sẽ trở nên như thế nào,

nàng nên làm thế nào cho phải bây giờ? Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ đến hệ thống đại nhân thân ái, hệ thống thân ái, người cuối cùng thì muốn cái gì a?

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhiệm Vụ 1 (Hết)

“Để cuộc chơi thân thiện, mời người chấp hành chú ý cách dùng từ.”

Má ơi, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói làm cho Tiêu Tiêu giật mình. Vài giây sau nàng mới bình ổn được cảm xúc, nói:“Hệ thống, người xuất hiện thật sự rất đúng lúc, khi nào thì ta có thể rời khỏi chuyện xưa này?” Trong lòng Tiêu Tiêu có rất nhiều điều muốn hỏi, trạng thái của nàng hiện tại giống như những con ruồi bay tán loạn vậy.

“Điều này không nằm trong phạm vi quản lý của hệ thống, mời người chấp hành tiếp tục cố gắng.”

Nói xong câu đó liền không nói gì nữa, Tiêu Tiêu hỏi đi hỏi lại cũng không nhận được câu trả lời từ hệ thống, nàng bắt đầu nghĩ đến những khả năng đề rời đi.

Trên đường đi đến sân bay, Tiêu Tiêu ngập ngừng ngập dài, An Tú Hiền thấy vậy thì thân thiết hỏi:“Tiêu Tiêu, không ngủ được sao? Cứ tạm thời chợp mắt một chút đi! Đến nơi ta sẽ gọi người.” Hắn đâu biết rằng Tiêu Tiêu hôm qua không ngủ được là do gặp phải ác mộng! Hắn còn tự kỷ cho rằng nàng mất ngủ vì lời thổ lộ của hắn ngày hôm qua.

“Tú Hiền, kính nhờ người không cần như vậy, chẳng lẽ người định để quan hệ giữa chúng ta ngay cả là bạn cũng không làm được sao?” Quan hệ bạn bè cùng người yêu tự nhiên là khác nhau, ngay từ ánh mắt cũng thể hiện rõ ràng điều này. Tiêu Tiêu cảm thấy nàng không thể chịu nổi ánh mắt đầy nhu tình như vậy, nàng sợ hãi chẳng may nàng sẽ trầm luân trong vẻ nhu tình đó.

An Tú Hiền quyết tâm biến Tiêu Tiêu thành bạn gái của hắn thì làm sao có thể vì vài câu nói liền lui bước.

Sau khi về nước, An Tú Hiền bắt đầu triển khai hành động, hoa tươi và tình ý, đều khiến cho nàng bị mọi người trong công ty hâm mộ. Tiêu Tiêu cũng không vì nguyên nhân này mà dễ dàng đồng ý, như trước coi hắn như một người bạn, khoảng cách không xa không gần, vừa đủ. Mà tất cả những điều này đều không ảnh hưởng đến An Tú Hiền, hắn không vội cũng không nóng nảy trong việc theo đuổi, cho Tiêu Tiêu một không gian tự do nhất định đồng thời cũng để cho nàng khắc ghi trong tâm khảm rằng có một người đàn ông vẫn si tình chờ đợi câu trả lời thuyết phục từ nàng.

Tiêu Tiêu hôm nay vẫn như cũ đem văn bản đã biên dịch tốt lên cho An Tú Hiền, rõ ràng việc này nàng không cần phải làm, An Tú Hiền lại kiên trì để cho nàng đưa lên. Khi đến văn phòng, lại bị thư ký báo rằng tổng giám đốc đang họp, Tiêu Tiêu liền chuyển giao văn bản tài liệu cho thư ký rồi đi ra phía thang máy. Cửa thang máy mở, Tiêu Tiêu đang định đi vào thì bị hắt nước lên người. Tiêu Tiêu cũng không định tạo xung đột bất hoà gì, dù sao đây cũng là công ty, nhưng rõ ràng là người kia không muốn để yên.

“Ninh Tiêu Tiêu, cách xa An Tú Hiền ra một chút, bằng không lần sau thứ hắt vào người người sẽ không là nước nữa mà sẽ là axit sunfuric .” Dương Lộ Lộ đến đây vốn là vì Ninh Tiêu Tiêu, nhìn thấy Ninh Tiêu Tiêu mất đi gia thế vẫn còn toả sáng như vậy, hỏi nàng làm sao mà chịu được đây? Nghĩ như vậy liền mang nước hắt lên người Ninh Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu không vội vã sửa lại tóc, mà là vô cùng bình tĩnh mượn lấy chén nước trên bàn thư ký, ăn miếng trả miếng. Dương Lộ Lộ lúc này liền giờ chân lên nói:“Ninh Tiêu Tiêu, người dám hắt lại ta, người có biết ta là ai hay không! Người không muốn sống nữa sao?”

“Muốn chết vẫn đều là Dương nhị tiểu thư đây.” Tiêu Tiêu lạnh lùng nói.

Triệu Thiên Nhu cũng có mặt ở đó, thấy vậy nàng ta không nói hai lời liền chạy lên đánh Ninh Tiêu Tiêu, Ninh Tiêu Tiêu cũng không để bị đánh, bắt đầu đánh đòn hiểm vào người nàng, Dương Lộ Lộ cũng bắt đầu gia nhập chiến đấu. Lấy một chọi hai, Tiêu Tiêu tất nhiên không phải đối thủ. Dù các nàng là tiểu thư nhà giàu nhưng sức cũng không yếu. Đánh vào trên người cũng không nhẹ như hạt mưa rơi.

Thư ký thấy tình huống không thích hợp liền đi phòng họp báo tin gió, cho nên lúc An Tú Hiền chạy tới hiện trường, ba người đang đánh tụi bụi. Hắn tiến lên nhanh chóng liền tách Dương Lộ Lộ cùng Triệu Thiên Nhu ra khỏi người Tiêu Tiêu, sau đó cời áo khoác khoác lên trên người Tiêu Tiêu. Dương Lộ Lộ nhanh chóng cáo trạng:“Tú Hiền ca, người đã tới, người nếu không đến, ta sẽ bị người đàn bà ác độc này đánh cho phải vào bệnh viện.”

“Đúng vậy, Tú Hiền ca, Ninh Tiêu Tiêu rất không coi ai ra gì, ngang nhiên đánh nhau tại công ty người, thật đúng là xem thường người mà.” Triệu Thiên Nhu phụ họa thêm.

“Là các người xem thường ta đi! Dương nhị tiểu thư, Triệu đại tiểu thư, đây là công ty của ta, ở công ty của ta đánh của người của ta, người cảm thấy ta nên làm thế nào bây giờ.” Dám bắt nạt cô gái của hắn, Tú Hiền nhất định sẽ bắt các nàng phải trả giá.

Dương Lộ Lộ cùng Triệu Thiên Nhu hôm nay đến đây là do nhận được tình báo về quan hệ giữa An Tú Hiền và Ninh Tiêu Tiêu, các nàng liền muốn lại đây xem thái độ của AnTú Hiền. Dương Lộ Lộ lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng hung dữ như muốn ăn thịt người của An Tú Hiền, trong lòng nàng bỗng

có chút bất an, nói: “Tú Hiền ca, là nàng đánh ta trước .”

“Đúng, là Ninh Tiêu Tiêu đánh trước, chúng ta chỉ là tự vệ mà thôi.” Triệu Thiển Nhu cũng hơi sợ.

“Hiện tại lập tức rút ra khỏi nơi này, không cần để cho ta lại nhìn thấy các người.” An Tú Hiền thực phần nộ, ở công ty mình hẳn cũng không thể bảo vệ cho nàng, hẳn thực tấn trách, tuy nhiên việc này còn chưa kết thúc đâu. Công ty của hắn có vài hạng mục hợp tác cùng nhà họ Dương cùng nhà họ Triệu, hẳn sẽ làm cho hai người kia từ nay về sau nếu không dám trêu chọc Tiêu Tiêu. Nếu có gan làm thì phải có gan nhận lấy hậu quả.

Dương Lộ Lộ, Triệu Thiển Nhu đã rất sợ hãi, đầu còn dám nói gì nữa, nghe vậy liền mất mặt chạy đi.

An Tú Hiền thật cẩn thận dìu Tiêu Tiêu vào trong văn phòng, sợ nặng tay làm đau nàng. Từ lúc dựa vào lòng An Tú Hiền, Tiêu Tiêu vẫn cúi đầu không nói gì, điều này làm cho trong lòng An Tú Hiền rất khó chịu.

“Có bị thương ở đâu không? Để ta xem xem.” Bộ dạng Tiêu Tiêu lúc này rất thảm. Tóc thì rối xù lên như con gà, quần áo cũng bị xô xệch đi.

Rả rích đương nhiên biết bề ngoài của mình lúc này thực sự rất thảm thương, nhưng nàng biết điều thảm thương hơn là cái mặt của nàng, hai người kia có ưu thế về móng tay, móng tay các nàng chủ yếu đều vạch lên mặt nàng, đây cũng là nguyên nhân mà nàng không muốn ngẩng đầu.

“Ta muốn về nhà.” Rả rích thấp giọng nói.

An Tú Hiền làm sao mà từ chối cho được, lập tức liền gọi vài cuộc điện thoại, sau đó tự mình đưa rả rích trở về, dọc theo đường đi Tiêu Tiêu vẫn im lặng làm cho tâm Tú Hiền nhin không được nhói đau. Một cô gái như vậy, hẳn làm sao có thể buông tay?

Cảm xúc của Tiêu Tiêu rất bất ổn, thậm chí là khi về đến nhà ngay cả Maya cũng bị Tiêu Tiêu đẩy ra. An Tú Hiền đem Tiêu Tiêu kéo đến ngồi trên sofa, lại hỏi: “Hộp thuốc ở đâu? Ta bôi thuốc cho người.” Tiêu Tiêu nắm lấy tay hắn, vài giây sau mới gian nan mở miệng nói: “Cho ta mượn cái ôm của người một chút, chỉ một chút thôi.” Nói xong liền dựa vào trong lòng An Tú Hiền, đôi tay cầm lấy áo An Tú Hiền siết chặt lại.

“Thực xin lỗi, là do ta không bảo vệ tốt người.” An Tú Hiền trong lòng cũng khó chịu.

Tiêu Tiêu không đáp lời mà chỉ lẳng lặng tựa vào trong ngực hắn, không khóc cũng không có trả lời và cũng không có nước mắt. Cứ như vậy qua thật lâu, Tiêu Tiêu mới đứng lên từ trong lòng An Tú Hiền, Tú Hiền nhìn về phía Tiêu Tiêu mới ý thức được mọi chuyện không đúng, Tiêu Tiêu không bao giờ cúi đầu trong thời gian dài như vậy.

Tú Hiền không nói hai lời dùng hai tay nâng lên khuôn mặt đang cúi của nàng, lúc nhìn đến vết thương trên mặt nàng, mặt hắn liền đen lại. Đáng chết, hắn sớm nên phát hiện, khuôn mặt nàng bị câu dây máu. Tiêu Tiêu giãy khỏi tay An Tú Hiền, trốn vào phòng ngủ, mặc cho Tú Hiền nói cái gì cũng không đi ra. Bất đắc dĩ, Tú Hiền chỉ phải xin sự giúp đỡ từ Dương Dung Na, dù sao hắn không dám cam đoan trên người Tiêu Tiêu có bị thương hay không.

Sau nửa tháng Tiêu Tiêu đều không đến đi làm, An Tú Hiền cũng kệt nàng, dù sao hắn hiện tại mỗi ngày đều sẽ đến nhà nàng, cho dù đến công ty cũng không gặp được mặt nàng. Nửa tháng này hẳn nhưng là làm rất nhiều chuyện. Tất cả những sai lầm của Dương Lộ Lộ cùng Triệu Thiển Nhu hẳn đều quy trên gia tộc của bọn họ, hai nhà này đều đang phải nơi nơi vay mượn tài chính, xoay quanh như kiến bò trên chảo nóng.

“Tiêu Tiêu, người còn không tính ra khỏi cửa sao? Ta chờ đã lâu lắm rồi.”

Tiêu Tiêu đang thay quần áo. Nghe khoá học mỗi ngày của Tú Hiền – kể ra tâm sự, những điều xấu hổ này nọ. Trải qua hơn nửa tháng hồi phục, vết thương trên mặt nàng đã tốt lên, trang điểm một chút là không nhìn ra.

Tiếng cửa mở vang lên, Tú Hiền giương nụ cười lên, nói: “Tiêu Tiêu, người rút cục đi ra .”

Tiêu Tiêu giận dữ liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Nếu còn không ra khỏi cửa, ta sợ sẽ bị người nói đến chết.” Tú Hiền nhìn ra được thái độ của Tiêu Tiêu với hắn khác đi, có lẽ hôm nay lại thông báo có thể thành công a. Hắn đang muốn mở miệng nói về tình cảm của chính mình, thật xui xẻo, tiếng di động vang lên. Hắn mở ra nhìn, là Ninh Hoa Trinh, cười lạnh một tiếng, đi ban công tiếp điện thoại.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Tú Hiền trở lại ngồi vào trên ghế sofa bên người Tiêu Tiêu, nói: “Ta mang người đi ra ngoài ăn cơm đi! Thuận tiện đi gặp Ninh Hoa Trinh, có một số việc cũng nên có lời kết, ta nghĩ muốn cho người hạnh phúc, được không?” Tú Hiền vẫn sợ Tiêu Tiêu chưa chuẩn bị xong, hắn có chút lo lắng rằng sẽ lại bị từ chối.

“Được.” Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ một chút liền đồng ý.

Nếu có thể, Tú Hiền thật muốn nhảy dựng lên, Tiêu Tiêu đồng ý rồi, có nghĩa là bước đường tới thành công của hắn ngày càng gần hơn.

Dọc theo đường đi hai người vẫn im lặng, tuy vậy Tú Hiền vẫn cảm thấy rất vui vẻ, ngẫu nhiên nhìn về phía Tiêu Tiêu đưa tình ý.

Tới nhà ăn đã hẹn trước, một trước một sau xuống xe, Tú Hiền không kịp được chạy tới nắm tay Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu dừng một chút, ngẩng đầu nhìn phía hắn. An Tú Hiền tưởng rằng nàng muốn nói buông tay, cũng chuẩn bị tốt việc đấu tranh cho quyền lợi, kết quả lại đổi lấy một nụ cười nhẹ nhàng của nàng.

Hai người tới gặp một mình Ninh Hoa Trinh, Trịnh Mẫn Cơ cũng không có đi theo.

Ninh Hoa Trinh xa xa liền thấy được An Tú Hiền, tâm tình tốt đứng lên, tuy nhiên khi nhìn đến Ninh Tiêu Tiêu bên cạnh, tâm tình nàng rơi mạnh xuống. Tú Hiền trước đưa Tiêu Tiêu vào chỗ ngồi sau đó mới hướng Hoa Trinh nói: “Ngượng ngùng, để cho người đợi lâu.”

“Không có gì, không có gì.” Dù sao nàng là có việc muốn nhờ.

“Ta nghĩ Trữ tiểu thư hẹn ta ra không phải đơn thuần là muốn mời cơm đi!” Hoa Trinh có việc nhờ nằm bên trong dự tính của An Tú Hiền.

Khi nào thì quan hệ giữa bọn họ lại xa lạ như vậy a! Hẳn thế nhưng xưng hô mình là Trữ tiểu thư, Hoa Trinh cười khổ. “Tú Hiền, người biết rõ ta tìm người có chuyện gì, nhất định phải để ta nói hẳn ra sao?”

“Người không nói ta làm sao mà biết được.” Tú Hiền cười nhạt.

Ninh Hoa Trinh nhẹ nhàng hít một hơi, giây lát mới nói: “Ta biết Lộ Lộ cùng Thiên Nhu làm chuyện hại đến chị, người tức giận cũng không có gì lạ, nhưng hiện tại chị đã không sao, trừng phạt mà người dành cho hai nàng có nên dừng lại hay không?” Chân tướng sự tình Hoa Trinh đã rõ ràng, chẳng qua chỉ là hai người kia liên thủ đánh Ninh Tiêu Tiêu mà thôi, Tú Hiền lại khiến cho hai công ty phải trả giá lớn, thậm chí vì cứu lại công ty, các nàng khả năng sẽ bị đem đi đám hỏi.

Tiêu Tiêu nghe được ra Tú Hiền đã xả giận cho nàng, điều này nàng đã đoán trước được, nhưng hậu quả trừng phạt còn kinh động tới tận nữ chủ Ninh Hoa Trinh, xem ra trừng phạt không nhẹ. Hiện tại cũng không phải lúc giải thích cho Tiêu Tiêu nàng, hẳn vồ nhẹ tay Tiêu Tiêu, giả ngu nói: “Trữ tiểu thư dám cam đoan rằng các nàng chưa rồi sao? Nếu dám, xin mời người lấy danh nghĩa của Trịnh Mẫn Cơ ra thề đi!”

Một chuyện nhỏ như vậy, cứ nghĩ đàm phán một chút là xong, Ninh Hoa Trinh thật không ngờ và điều nàng không thể nhận nhất chính là thái độ của An Tú Hiền đối với nàng, nó làm cho nàng chạnh lòng. Nàng biết rằng không thể quay lại như trước, tựa như nàng và Ninh Tiêu Tiêu, cũng không thể quay lại đoạn thời gian chị em thân thiết. Dương Lộ Lộ cùng Triệu Thiên Nhu là bạn tốt của nàng, nàng không thể mặc kệ các nàng, thôi thì đành theo ý của An Tú Hiền vậy.

Ninh Hoa Trinh nhìn Tú Hiền không trao đổi gì với Tiêu Tiêu trên bàn cơm, trong lòng nàng có chút bị áp bách khó chịu, nói: “Tú Hiền, ta nghĩ ra ta còn có chút việc, phải rời đi trước, chúc các người dùng cơm vui vẻ.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

“Trữ tiểu thư, về sau còn có cơ hội gặp lại, ta hy vọng người có thể xưng hô ta là An Tú Hiền tiên sinh, cảm ơn.”

Hoa Trinh bị những lời này đã kích không nhẹ, nàng khó hiểu nhìn về phía Tú Hiền, sợ run lên, chưa sót nói: “Ta đã biết.”

Tiêu Tiêu thấy thái độ xa cách của An Tú Hiền với Ninh Hoa Trinh, hẳn định quyết tuyệt với nàng ta thật sao? Tú Hiền quay đầu hỏi: “Tiêu Tiêu, ta lấy điều kiện kết hôn làm tiên quyết thỉnh cầu người kết giao với ta, hy vọng người có thể đồng ý.” Tú Hiền đã tốt khổ với Dương Dung Na về vụ tố tụng, nhờ Dương Dung Na, hẳn nhất thời hiểu ra.

“Việc này cũng không quan trọng đi!” Cũng không phải cầu hôn, người này vậy mà còn làm một chiếc nhẫn kim cương, lại còn quỳ xuống, hơn nữa nhẫn kim cương phân lượng còn rất nặng a. Lần đầu tiên trong cuộc đời được người cầm nhẫn quỳ xuống cầu, trong lòng Tiêu Tiêu vô cùng xúc động cùng kinh ngạc.

“Tình yêu không lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết thì chỉ là một trò chơi, cho nên điều này vô cùng quan trọng.”

Tú Hiền nói rất đứng đắn, Tiêu Tiêu nhìn thấy bộ dạng này của hắn liền mỉm cười, Tú Hiền vừa thấy vậy, lập tức nói: “Cho nên, Ninh Tiêu Tiêu tiểu thư, xin hỏi người nguyện ý làm bạn gái của An Tú Hiền tiên sinh sao? Lựa chọn một là nguyện ý, lựa chọn hai vẫn là nguyện ý.”

“Ta còn có thể chọn được sao? Tú Hiền.” Nếu trong hiện thực có một người đàn ông vì nàng che gió che mưa như vậy, Ninh Tiêu Tiêu nàng làm sao phải lưu lạc đến độ bị gia đình bức hôn.

An Tú Hiền đeo nhẫn kim cương vào tay Tiêu Tiêu, chân thành hôn xuống trên chiếc nhẫn.

“Tiến công chiếm đóng hoàn thành, mời người chấp hành chuẩn bị tâm lý rời khỏi thế giới.” Tổng đầu Tiêu Tiêu vang lên giọng nói này, sau đó nàng lâm vào bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhiệm Vụ 2 (1)

Tiêu Tiêu tỉnh lại lần nữa là ở bệnh viện, bởi vì lượng cồn trong cơ thể quá cao dẫn đến ngộ độc. Nhân vật mà cô sắm vai lần này tên là Mộc Nhã, một ngôi sao sáng trong giới giải trí. Nếu không phải nữ chủ Kim Thi Du đột nhiên xuất hiện và nổi tiếng, cô chính là diễn viên sáng chói nhất và có danh tiếng cao trong giới giải trí, đây là mục tiêu cả đời của cô, lại bị người khác đoạt đi, từ nay về sau cô bước đi trên con đường đối đầu với nữ chủ. Người đàn ông của nữ chủ cô cướp, vai nữ chính của nữ chủ cô đoạt, thậm chí cả bạn bè của nữ chủ cô cũng không buông tha. Không thể phủ nhận là giai đoạn

trước mọi chuyện thật tốt đẹp, rất thành công trong việc chen ép nữ chủ, nhưng mẹ thành công vĩnh viễn không đứng ở bên cô, dưới sự phản kích của nữ chủ, cô cuối cùng vẫn bị đánh bại, mất đi tất cả.

“Mộc Nhã, có sao không?” Người tới là người đại diện – Hứa Tông Ly.

Mộc Nhã nói: “Không có, em đã tốt lắm, Chị Ly, cảm ơn chị.”

Chị Ly thấy tinh thần Mộc Nhã không tốt, băn khoăn không biết có nên nói ra hay không. Nếu là Mộc Nhã trước đây có lẽ vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân mà không chú ý tới sự khác thường của người đại diện. Nhưng Mộc Nhã lúc này đã thích ứng hoàn cảnh, cô đã lưu ý đến. “Chị Ly, chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, chị có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!”

“Mộc Nhã, có lẽ chị không nên nói những lời này, nhưng em đã hỏi tôi, chị sẽ nói cho em vậy.” Mộc Nhã không phải người sẽ dễ dàng nghe người khác nói chuyện, cho nên Hứa Tông Ly lúc nói chuyện còn phải chú ý đến sắc mặt của cô. Thấy Mộc Nhã không có ý định ngắt lời mới tiếp tục nói: “Công ty tính để cho chị đi giúp đỡ một người mới, tuy nhiên em cứ yên tâm, công ty sẽ phái người đại diện khác lại đây cho em.”

Mộc Nhã nở nụ cười, nói: “Chị Ly, công ty tính toán buông bỏ ta đi! Chị là một người đại diện rất tốt, phải đại diện cho một người tốt hơn. Nhưng trước khi chị rời đi, em nghĩ hỏi một câu, nếu em nghĩ mang chị rời đi công ty, chị sẽ theo em chứ?” Trong giới diễn nghệ đã không còn vị trí của cô, công ty sớm nhìn ra điểm này mới có thể đem Hứa Tông Ly phân cho người khác, tài nguyên tốt thì phải lợi dụng triệt để mới đáng giá.

“Mộc Nhã, thật xin lỗi.” Với tư cách người đại diện, Hứa Tông Ly đã không còn nhìn đến tiềm năng gì của Mộc Nhã nữa, mà cô cũng không nghĩ đem cuộc sống của bản thân đặt lên trên tay cô bé kia nữa, cho nên cô không thể nhận lời mời này. Trước khi đi, Hứa Tông Ly tốt bụng khuyên một câu: “Mộc Nhã, vòng luẩn quẩn này đã không còn thích hợp với người, thấy người đàn ông nào tốt liền mau chóng gả đi thôi! Thời gian đẹp nhất của người con gái chẳng kéo dài bao lâu nữa đâu.”

Mộc Nhã cũng không có ý giữ lại, bởi vì cô rõ ràng tất cả những chuyện này đều là nguyên chủ gieo gió gặt bão.

Nhiệm vụ lần này của hệ thống khó hơn hẳn so với lần trước, nghĩ đến điều này đầu Mộc Nhã bắt đầu nhức nhối. Để cô sắm vai thiên kim nghèo túng sao, không có vấn đề; Để cô sắm vai ngôi sao thất thế, cũng không khó lắm. Tuy nhiên hệ thống không định dễ dàng cho cô qua cửa, lúc trước còn bỏ thêm một cái điều kiện, mục tiêu phải đánh đổ là người trong giới giải trí, đây quả thực làm khó người.

Làm khó người đâu chỉ điểm ấy, cấp bậc của nam phụ lần này cũng quá cao — đế vương của màn ảnh quốc tế a. Tuy nhiên nhắc tới nam phụ, Mộc Nhã lại đau lòng thay cho anh ta, sau khi xem qua kịch tình. Anh ta vừa gặp đã yêu nữ chủ, nữ chủ cũng có chút cảm tình với anh ta, chẳng qua là đôi bên đều e ngại phá vỡ đi lớp giấy mỏng che giữa ranh giới. Cứ như vậy, người đàn ông này sau khi thấy nữ chủ yêu nam chủ liền buông tay, hơn nữa còn thật lòng chúc phúc. Sau đó liền đi nước ngoài mà dốc sức làm việc. Tình trường thất ý, chức tràng đặc ý* con đường diễn viên của anh cũng ngày càng tốt, thân thể lại ngày càng kém, cuối cùng chết trẻ vào năm 38 tuổi.

Tình trường thất ý, chức tràng đặc ý: ý diễn tả một người mất đi tình yêu nhưng con đường sự nghiệp lại thành công rực rỡ, vang dội.

Mộc Nhã cố gắng nhớ hết mọi tin tức liên quan đến nam phụ, lúc trước hai người từng chụp qua một đoạn mv. Nhưng cũng chỉ một lần này thôi, sau đó không còn liên hệ gì nữa, chỉ còn biết nhau trong báo chí cùng phim ảnh. Người đàn ông này tên là Minh Sanh, tên tiếng Anh là Rany.

“Đã đỡ rồi thì có thể làm thủ tục xuất viện, đừng ở chỗ này lãng phí giường bệnh.” Y tá đột nhiên tiến vào quấy rầy dòng liên tưởng của Mộc Nhã, Mộc Nhã cũng không có nói gì, hiện tại ai mà không biết danh xấu của Mộc Nhã? Có thể nói là người gặp người ghét a.

Dù đã bị bêu danh xấu nhưng Mộc Nhã vẫn lo lắng có phóng viên truyền thông, sau khi cải trang tốt mới đi làm thủ tục xuất viện. Mang theo hành lý đơn giản, Mộc Nhã về nhà trọ mà nguyên chủ đã mua lúc trước. Trong nhà trọ thật bừa bãi, nhìn là có thể thấy được mức độ tàn phá của nguyên chủ. Mộc Nhã đi qua nhặt rác, nhanh chóng sắp xếp đồ vật lại, đến lúc dọn dẹp xong thì đã là hai giờ sau, cô hẳn nên may mắn là phòng ở chỉ có một.

Trong tủ lạnh ngoài bìa ra cũng chỉ có nước khoáng, Mộc Nhã nhìn vậy cũng chỉ im lặng không nói gì.

Mộc Nhã vẫn còn đang nghĩ nên làm gì trong giới giải trí. Diễn viên đã không có khả năng, ca sĩ, quên đi, cô không có giọng hát trời phú, đạo diễn hoặc là nhiếp ảnh gia. Nghĩ tới nghĩ lui, cho đến tận lúc ngủ Mộc Nhã cũng chưa nghĩ ra nên làm cái gì.

“Người chấp hành, cô thật ngu ngốc, chẳng lẽ cô không biết hỏi bản hệ thống sao? Phải biết rằng bản hệ thống không gì làm không được.”

Nếu có thể, Mộc Nhã rất muốn đánh hẳn một cái. Không đợi Mộc Nhã phản ứng, hệ thống đã hét lớn lên: “Cho nên, người chấp hành, cô đây là đang coi rẻ năng lực của bản hệ thống sao?”

“Người có đề nghị gì?” Mộc Nhã trực tiếp không nhìn về giễu võ dương oai của hệ thống, hỏi.

Hệ thống kiêu ngạo nói: “Người có thể tham khảo a!”

“Đừng tưởng rằng tham khảo đơn giản như vậy, không phải bất cứ ai muốn tham khảo liền tham khảo đâu.” Hệ thống tiếp tục nói.

Cái gọi là tham khảo chẳng qua là một cách nói mỹ miều của việc đạo vãn, tuy rằng không bị ảnh hưởng của không gian, không có ảnh hưởng gì, nhưng bản thân Mộc Nhã không đồng ý cách làm này. Nếu muốn sống yên trong cái vòng luẩn quẩn này, với một người hoàn toàn không có bối cảnh và thực lực như nàng thì nên làm gì bây giờ đây?

Đến cuối cùng, Mộc Nhã vẫn đành xấu hổ lựa chọn đề nghị mà hệ thống đưa ra, số lượng nhiệm vụ mà cô nhận vốn từ mười tăng lên thành mười lăm, Mộc Nhã biết ngay từ đầu là hệ thống tuyệt đối sẽ vô duyên vô cớ đi giúp người.

Mộc Nhã đã quyết định tốt hướng đi, tuy nhiên không phải có kịch bản trên tay là đã ok rồi.

Minh Sanh hiện tại đã ra nước ngoài, trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Mà Mộc Nhã ở trong nước cũng đã mất đi chỗ dung thân, cô muốn đi theo Minh Sanh ra nước ngoài, cô nghĩ rằng bọn họ thể nào cũng sẽ tình cờ gặp nhau, đương nhiên đây chẳng qua là cô tưởng tượng mà thôi.

Trước khi đi nước ngoài, Mộc Nhã đưa ra việc hủy hợp đồng, dù cho Mộc Nhã đã không còn giá trị, công ty cũng không định dễ dàng thả người. Kết quả chính là hao phí một đồng tiền, cũng may tiền ra nước ngoài vẫn còn có, bằng không thật đúng là thân vô xu.

Sau khi ra nước ngoài Mộc Nhã tìm một công tác để nuôi thân, đồng thời cô cũng đang tìm kiếm cơ hội, để làm cho kịch bản của bản thân tỏa sáng muôn màu.

Hai năm sau, Kịch bản của Mộc Nhã đã ảnh hưởng tới toàn bộ nước ngoài, trong nước đương nhiên không ngoại lệ, ai cũng không nghĩ rằng Mộc Nhã này là Mộc Nhã đã từng chịu khổ tại công ty kia. Hiện tại Mộc Nhã đã có người đại diện riêng, cậu ta tên là Lôi Gia Hân. Nói đến điều này, Mộc Nhã cho rằng lúc trước không biết có bị ma xui hay quỷ khiến hay không mà cô lại đồng ý cho người này làm người đại diện nữa..

“Em gái Nhã, người ta chơi chán rồi, đang chờ kịch bản nha.” Lôi Gia Hân sáng sớm liền xuất hiện trước nhà trọ của Mộc Nhã, làm mặt đáng thương năn nỉ.

Mộc Nhã tùy tay cầm lấy quyển sách bên cạnh đập về phía cậu ta, nói:“Ngài Hân, nếu động kinh thì cần vào bệnh viện.” Người này mỗi ngày lại lên cơn một lần, điểm ấy Mộc Nhã không thể chịu được, bắt đầu đi là cậu ta không nghe khuyên bảo, vậy nên Mộc Nhã chỉ có thể dùng bạo lực đến giải quyết người kỳ quái này.

Lôi Gia Hân nhẹ nhàng cầm lấy quyển sách, nhìn nhìn Mộc Nhã nói:“Mộc Nhã a, chị không đau lòng sách thì em cũng đau lòng thay cho sách a! Nhớ ngày đó em mất bao nhiêu sức lực vì cái quyển sách này của chị hay không a? Sớm biết rằng chị không quý trọng nó, em tội gì lại phải cố sức như vậy>”

“Cậu không phải đã đi du lịch rồi sao? Nhanh như vậy đã trở về?” Mộc Nhã lấy lại sách từ trong tay cậu ta, nắn lại góc sau đó để lên giá sách.

Lôi Gia Hân xắn tay áo nói:“Em cũng không nghĩ về, là đi nửa đường bị người ta kêu trở về. Chị cũng biết đạo diễn Tần Bắc Nam đi! Cái người nổi tiếng đó, ông ta ra lời mời với chúng ta.” Thân là người Trung Quốc, tự nhiên nên suy nghĩ vì Trung Quốc, huống chi Mộc Nhã từng nói qua với người đại diện là lưu ý giới giải trí bên đó.

“Người tiếp nhận rồi?” Tần Bắc Nam Mộc Nhã đương nhiên biết, Mộc Nhã còn từng chụp ảnh trong bộ phim của ông ta cơ. Tuy chỉ là nữ số ba.

“Không có sự cho phép của chị em nào dám a, em đây đang lấy ý kiến của chị còn gì, chị có muốn nhận hay không đây?” Trước mắt Mộc Nhã mới quay hai bộ phim, nhưng chất lượng đều xuất sắc, mỗi một bộ điện ảnh đều hướng đến ích lợi của người xem, đây cũng là cách kiếm tiền mới của các đạo diễn.

Ở nước ngoài đã hai năm, Mộc Nhã ngay cả mặt của Minh Sanh cũng chưa thấy qua, cô chỉ có thể than rằng mình kém vận may. Nay của công tác chuẩn bị cô đã làm tốt, cũng chỉ còn chờ con cá mắc câu. “Nhận không phải là không thể được, nhưng ta có điều kiện.”

“Ta nghĩ Đạo diễn Tần sẽ không từ chối.”

Mộc Nhã là biên kịch hàng đầu, nhưng quay chụp lại là một chuyện khác, mà hai bộ điện ảnh trước cô cũng chỉ đưa kịch bản mà không tham dự. “Bộ điện ảnh này ta muốn Minh Sanh vào vai nam chính.”

“Ta đi trao đổi chút, hẳn là không có vấn đề.” Lôi Gia Hân vừa nghe đáp án này thấy cũng bình thường.

Mộc Nhã giao ra một bộ phận kịch bản cho Lôi Gia Hân, nói:“Nếu Đạo diễn Tần không chịu liền đem bản thảo này cho ông ta, để ông ta xem xong rồi hẳn quyết định.” Không nắm chắc tuyệt đối thì Mộc Nhã sẽ không để cho Minh Sanh trở thành nam chính. Bộ điện ảnh này chế tác riêng cho Minh Sanh, trừ bỏ hẳn, không có một người có thể diễn thành công nhân vật này, mà Mộc Nhã cũng chỉ nhận định hẳn, cô tin tưởng chỉ cần Tần Bắc Nam nhìn kịch bản, cũng nhất định có cái nhìn giống cô.

“Vì cái gì là Minh Sanh?” Theo Mộc Nhã đã hơn một năm, Lôi Gia Hân không nghĩ rằng Mộc Nhã sẽ tham dự chuyện quay chụp, lần này lại ngoại lệ, điều này khiến cậu thật sự rất tò mò.

Mộc Nhã cười cười, trả lời:“Chờ bộ phim phát sóng, cậu sẽ hiểu được vì cái gì chỉ có thể là Minh Sanh.”

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhiệm Vụ 2 (2) Gặp Gỡ

Tốc độ làm việc của Lôi Gia Hân Mộc Nhã theo không kịp, đêm việc giao cho cậu ta chưa đến năm ngày, cậu đã đàm phán thoả đáng mọi chuyện.

“Chị định khi nào thì về nước?” Nghe những lời này của Lôi Gia Hân, Mộc Nhã biết được mọi việc đã được sắp xếp ổn thoả.

Mộc Nhã suy nghĩ một lúc mới nói: “Chờ lúc bộ điện ảnh này chính thức khai máy quay chụp thì quay trở về cũng không muộn.” Mộc Nhã nếu về nước thì chắc chắn truyền thông sẽ nghe được tiếng gió, nhất là khi điện ảnh công bố biên kịch là cô, bọn họ nhất định nghĩ tới khả năng cô sẽ về nước.

Thân là biên kịch, không cùng truyền thông giao tiếp là không có khả năng. Thích làm giảm sự tồn tại của mình là một chuyện, nhưng nếu muốn tồn tại trong vòng luẩn quẩn rắc rối này, nhất định sẽ không thể làm giảm sự tồn tại đi.

“Gia Hân, em cảm thấy Minh Sanh là người như thế nào?” Ở trong trí nhớ của Mộc Nhã, hình ảnh người con trai này rất ít, chỉ biết được anh ta là người có vẻ ngoài thân thiện, khi thì hoạt bát, khi thì trầm ổn, khi lại tao nhã.

Lôi Gia Hân rất nghiêm túc đáp: “Anh ấy là một truyền kỳ, trong vòng giải trí lắt léo như hiện tại, không phải ai đều có thể trở thành đế vương giới điện ảnh khi còn trẻ như vậy. Điều quan trọng hơn cả là, nhiều năm dúc sức trong giới giải trí vậy mà anh không bị dính phải hay bị áp đặt bất cứ một tin tức xấu nào.”

“Em rất ít đánh giá một người cao đến như vậy.” Mộc Nhã càng ngày càng chờ mong giây phút nhìn thấy Minh Sanh.

“Em chưa nói qua là anh ấy là thần tượng của em sao? Mục tiêu của em khi tiến vào giới giải trí là được trở thành người như anh ấy.” Lôi Gia Hân nằm trên sofa mà nói.

Lôi Gia Hân quả thật chưa nói gì đến việc thần tượng này, giây lát sau Mộc Nhã mới mở lời hỏi: “Nếu là thần tượng của em, như vậy em hẳn là phải rất khẳng định diễn xuất của anh ta, chị thực sự không hiểu được vì sao em sẽ cho rằng Tàn Đạo diễn không định dùng Minh Sanh?”

Lôi Gia Hân nhìn nhìn Mộc Nhã, thở dài nhẹ nhàng một tiếng, nói: “Mộc Nhã, một chị vẫn tồn tại được tại giới giải trí, chẳng lẽ chị không biết Tàn Đạo diễn làm phim không thích nhất việc quá quan trọng vấn đề diễn viên sao? Hơn nữa mấy bộ điện ảnh mà ông ấy chụp hầu hết đều tìm người mới, Minh Sanh lúc trước đã hợp tác cùng ông ta một lần. Bất quá thật sự thật không ngờ Tàn Đạo diễn thật sự đồng ý đề nghị của chị, thật sự bất ngờ a.”

Khi trao đổi chi tiết cùng Tàn Đạo diễn, lúc nhắc tới việc dùng Minh Sanh, Tàn Đạo diễn tìm hết việc này việc nọ để từ chối, nhìn vào đôi mắt của ông ấy cũng khiến Lôi Gia Hân toát mồ hôi, cái loại áp lực vô hình này Lôi Gia Hân không bao giờ muốn cảm thụ nữa. Cuối cùng hẳn đành giờ tay chịu trời, đem kịch bản giao cho Tàn Đạo diễn, chuyển cáo lời nói của Mộc Nhã. Đêm đó, hẳn liền nhận được quyết định đồng ý của Tàn Đạo diễn.

“Chuyện gì đều có ngoại lệ.” Mộc Nhã chỉ đáp lại một câu.

Hai tháng sau, Mộc Nhã lên đường về nước, tạm cư tại khách sạn.

Lúc nhìn đến biển quảng cáo in hình nữ diễn chính, Mộc Nhã chỉ đành đồng ý với lời nói trước của Lôi Gia Hân. Thật ra nói về nữ diễn chính, Mộc Nhã cũng không để tâm, cô chỉ có chút lo lắng về Kim Thi Du, dù sao ánh sáng của nhân vật nữ chính quá chói lóa, ai cũng không thể nói chính xác chuyện gì sẽ xảy đến.

Nữ diễn chính là một người mới tên Trình Yến, còn chưa tốt nghiệp đại học, nghe nói là Tàn Đạo diễn trăm phương nghìn kế từ ngàn vạn cô gái để chọn ra. Mộc Nhã không lo lắng Trình Yến có đủ sức diễn nữ chính hay không, bởi vì cô tin tưởng năng lực của Tàn Đạo diễn.

“Hiện tại đi tham ban hay là ngày mai? Để em liên lạc với Tàn Đạo diễn.” Lôi Gia Hân có vẻ rất chờ mong.

“Để ngày mai đi!” Một đường bốn ba làm cho thân thể của Mộc Nhã khá mệt mỏi.

Lôi Gia Hân gật đầu sau đó lên lút tới gần Mộc Nhã, nói: “Em nghe được một điều rất tuyệt nhé, Minh Sanh cũng ở tại khách sạn này, hơn nữa đều cùng lầu một nha! Chị nói xem chúng ta có khả năng ngẫu nhiên gặp mặt hay không? Mặc kệ có hay không, em đều phải chuẩn bị tốt giấy bút, nhìn thấy anh ấy nhất định phải để anh kí tên cho em.”

“Có gặp được hay không cũng không vấn đề gì, dù sao ngày mai cũng có thể gặp mà.”

Đối với sự hồ hững của Mộc Nhã, Lôi Gia Hân cảm thấy khó có thể lý giải, trách móc: “Mộc Nhã, chị chẳng lẽ không có chút chờ mong nào sao? Em ngay từ lúc bước lên khối đất này đã bắt đầu khẩn trương!” Rõ ràng mới hai mươi mấy tuổi, tại sao lại có thể già dặn, thiếu nhiệt tình như vậy ah?

“Chị muốn nghỉ ngơi, sáng sớm mai đi tổ kịch.”

Lôi Gia Hân còn có thể nói cái gì nữa, đành yên lặng đóng cửa rời khỏi phòng.

Ai nói Mộc Nhã thiếu nhiệt tình, cô chẳng qua giấu hết những khẩn trương, kích động vào trong đáy lòng mà thôi. Có nhiều lúc Mộc Nhã cũng không rõ tâm tư ý tưởng của bản thân cô, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy ngôi sao, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy nam phụ – đối tượng mà nàng phải tiến công chiếm đóng, nhưng trong lòng lúc này không hiểu sao dâng lên những cảm xúc băng khuâng, thậm chí là đè nén khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

Đêm đó Mộc Nhã ngủ không yên, thế cho nên ngày hôm sau khi thức dậy cô còn phải che đầu giường thâm bằng phấn trang điểm.

Tham ban phải có khí thế, có dáng vẻ của người đến tham ban, không cần Mộc Nhã phân phó, Lôi Gia Hân liền chuẩn bị tốt mọi chuyện, mang theo bữa sáng của Mộc Nhã bước vào tổ kịch. Trong tổ kịch không ai biết Lôi Gia Hân, nhưng lại có người tinh mắt nhận ra Mộc Nhã, tự nhiên là tiến đến làm phiền. Lôi Gia Hân khuyên can mãi cũng không làm được gì, cuối cùng chỉ có thể gọi điện cho Tần Đạo diễn, để Tần Đạo diễn tự mình ra mặt, mới giải quyết xong mấy cái vấn đề rắc rối.

Tần Đạo diễn không nghĩ rằng Mộc Nhã chính là biên kịch của kịch bản, cho nên chỉ thản nhiên quét mắt nhìn Mộc Nhã một cái, liền đặt tầm mắt lên phía Lôi Gia Hân, nói: “A Hân a, cậu đã đến rồi.” Vừa nói vừa dùng ánh mắt cảnh cáo nhân viên tổ kịch.

“Tần Đạo diễn, giới thiệu cho ngài người bên cạnh tôi đây, elsa- Mộc Nhã.” Lôi Gia Hân rất rõ ràng địa vị của mình.

Tần Đạo diễn còn đang đoán già đoán non xem biên kịch định sắp xếp Mộc Nhã vào đâu Quả thật không ngờ vị này chính là elsa – biên kịch ra hai bộ phim ảnh hưởng toàn cầu, ông giật mình sững sốt vài giây sau đó lập tức vươn tay, nói: “Hoan nghênh cô, Mộc tiểu thư.”

“Có thể hợp tác cùng Tần Đạo diễn thật sự là tam sinh hữu hạnh*, Tần Đạo diễn không cần khách khí như vậy, hơn nữa chúng ta cũng không phải lần đầu tiên hợp tác.” Tên biên kịch Mộc Nhã dùng là elsa, khá nhiều người biết được cô có tên thật là Mộc Nhã, nhưng mọi người vẫn thường quen gọi cái tên elsa này.

Tam sinh hữu hạn: đời người có hạn, ý tứ là gặp gỡ Tần Đạo diễn là một chuyện khó gặp, hiếm có và may mắn!

Mộc Nhã đến đúng lúc mọi người đang chuẩn bị, dự định ăn xong bữa sáng liền chụp ảnh. Lôi Gia Hân đã bắt đầu phân phát thức uống nóng được chuẩn bị sẵn, mọi người lúc nhìn đến Mộc Nhã thì đều có thái độ không tốt lắm, thẳng cho đến khi Tần Đạo diễn giới thiệu cô là biên kịch mới làm cách nhìn mọi người thay đổi, phần lớn đều cảm thấy không có khả năng. Dù sao mặc dù là ai đều không nghĩ đến rằng Mộc Nhã còn có tài năng này.

Minh Sanh cũng không có bởi vì danh khí bây giờ của anh mà làm cao, anh vẫn đều cùng mọi người ăn bữa sáng.

Mộc Nhã sớm chú ý tới Minh Sanh, liếc mắt từ xa đã đủ để khắc sâu anh vào trong lòng cô. Nhiều năm sau, Mộc Nhã như trước nhớ rõ lần gặp mặt này, dù cách thiên sơn vạn thủy*, cô lại vẫn như cũ nhìn một cái là thấy được anh, thậm chí chỉ nhìn đến hình bóng anh.

Thiên sơn vạn thủy: vẻ đẹp của núi sông, tuy nhiên trong câu này là để chỉ khoảng cách xa, nhiều gian nan,... ns qua qua là như thế, chắc mn hiểu rồi!

Mộc Nhã cầm lấy đồ uống từ tay Minh Sanh, đi đến chỗ Minh Sanh.

Minh Sanh hiển nhiên cũng đã chú ý tới hướng đi của Mộc Nhã, anh thật ra cũng chuẩn bị lên tiếng chào hỏi với Mộc Nhã. Anh đứng dậy nghiêng hướng Mộc Nhã, lên tiếng mở lời trước: “Không nghĩ tới elsa dĩ nhiên là Mộc Nhã tiểu thư, hạnh ngộ.”

Mộc Nhã tùy tay đưa đồ uống cho Minh Sanh, nói: “Nghe nói rany ở tại nước ngoài, trước kia, tôi ở cùng một thành phố với anh, lại không may mắn gặp gỡ nhau. Rốt cục có thể nhìn thấy rany, không nghĩ rằng lại ở trường hợp này.” Mộc Nhã không hài lòng với biểu hiện của cô, đáng lẽ ra cô không nên nói mấy thứ này. Nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, liền như bát nước đổ đi mà nước đổ khó hút a.

Minh Sanh cũng không biểu hiện ra sự kinh ngạc, anh chuyên chú nghe cô nói, ánh mắt thuần túy mà sạch sẽ. “Mộc Nhã tiểu thư cũng sinh sống ở nước ngoài?” Còn cùng thành phố với mình, quả thật là có chút ngoài ý muốn.

“Trực tiếp gọi tôi là Mộc Nhã đi!”

“Tốt! Mộc Nhã.” Lời xưng hô mà thôi, Minh Sanh cũng không nghĩ quá nhiều.

“Minh Sanh..... Mộc Nhã?” Người đại diện của Minh Sanh – Trương Đình Minh từ bên ngoài chạy trở về, không nghĩ tới là người đang đứng nói chuyện đây là là người đã mất tích hai năm trước đây – Mộc Nhã. Làm người đại diện bí mật, hẳn có nghi vấn cũng sẽ không hỏi nhiều, không biểu hiện ở trên mặt.

Mộc Nhã cười gật đầu nói: “Đúng vậy, Trương tiên sinh, ta là Mộc Nhã.”

Bởi vì lập tức bắt đầu diễn, Mộc Nhã cũng không quấy rầy Minh Sanh, đi về tới vị trí của mình.

“Đình Minh, anh dọa đến Mộc Nhã.” Minh Sanh nói.

Trương Đình Minh hỏi lại: “Anh có khả năng như vậy sao? Bị dọa đến hẳn là anh mới đúng.” Trương Đình Minh há có thể xem nhẹ cách xưng hô của Minh Sanh với Mộc Nhã. Mộc Nhã lấy danh nghĩa biên kịch trở về trong ánh sáng rực rỡ, hơn nữa chỉ tên Minh Sanh đảm nhiệm nam diễn chính, Trương Đình Minh không thể không lưu ý đến những việc này.

“Mộc Nhã, chị vì sao không gọi em với a!” Lôi Gia Hân nhìn thấy trong chớp mắt, Mộc Nhã nhà cậu đã huy hoàng, thành công nói chuyện với thần tượng của cậu và trở lại.

Xem ra là rất sùng bái Minh Sanh a~ Mộc Nhã rất muốn vỗ vỗ đầu cậu, tuy nhiên cũng chỉ có thể lên tiếng: “Người ở hiện trường, em muốn đi thì cứ đi, lại không ai ngăn cản em.”

Màn diễn rất nhanh liền xong, lúc nhìn đến màn diễn này, Mộc Nhã không thể không thừa nhận là cô rất thương thức người đàn ông này. Anh ta trời sinh ra để làm diễn viên, chỉ một vài giây đã tiến vào trạng thái diễn, nếu không phải do Trình Yến thiếu kinh nghiệm không nhập được vai, mấy màn này một hồi là xong. Thấy như vậy, Minh Sanh biểu hiện càng lúc càng tốt, không bởi vì bạn diễn biểu hiện không tốt mà chán nản, qua loa.

Mộc Nhã chưa bao giờ tin vào nhất kiến chung tình linh tinh cái gì, nhưng ngày hôm nay cô có chút tin, hoá ra trên thế giới thật sự có nhất kiến chung tình. Chỉ một cái liếc mắt mà tâm đã khắc sâu hình bóng người đó, từ nay về sau không thể chứa được bất cứ kẻ nào. Đúng vậy, một người đàn ông thành thực, nhả nhặn lại đẹp trai, có ai có thể phủ nhận sức quyến rũ của anh ta. Chỉ là một cái xoay người, Mộc Nhã liền cảm thấy đó là phong cảnh đẹp nhất trên đời.

Yêu phải Minh Sanh không phải việc khó, bất giác tự lúc nào, chồi non đã nảy mầm trong lòng Mộc Nhã.

Mộc Nhã không dám lại nhìn tiếp, cô có chút sợ hãi chính mình hăm sâu, con gái thường có trực giác rất đáng sợ. Đây là đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ, cô không thể động tình, nhưng là một người đàn ông giống Minh Sanh, cô thật sự chỉ cần cố gắng diễn xuất là được sao? Tại một khắc này, cô bắt đầu lo lắng tương lai, thậm chí bắt đầu muốn lui bước.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhiệm Vụ 2 ※003※

“Đây không phải trò chơi, không phải nơi mà người chấp hành muốn lui thì lui, muốn tiến liền tiến.”

Mộc Nhã khát vọng được yêu, đồng thời cũng khát vọng có thể yêu được một người đàn ông như vậy. Cô đã từng nghĩ, nếu có một người đàn ông như vậy xuất hiện, cô sẽ dùng cả đời này chỉ để yêu người đó. Nay người như vậy thực sự xuất hiện, lại không tồn tại trong thế giới của cô, người đàn ông này, cô có dám yêu không? Cô chẳng qua chỉ là một người khách dạo chơi ở thế giới này một vài năm, một khi cô đi, người ấy sẽ ra sao?

“Người chấp hành, bạn thật thú vị, lúc ở nhiệm vụ trước bạn chưa từng lo lắng đến mấy vấn đề này, mà nay, nhiệm vụ này còn chưa bắt đầu bạn đã lo lắng, bạn không biết là mình đang lo lắng thừa thãi sao?” Mộc Nhã nghe được lời hệ thống nói, trong lòng nàng bắt đầu phản bác lại, làm sao có thể giống nhau chứ?

“Sau khi nhiệm vụ trước hoàn thành, Ninh Tiêu Tiêu chân chính đã trở về bản thể, cô ta sẽ trở thành một thể với bạn, sẽ chung sống hạnh phúc cùng An Tú Hiền.”

“Cho nên bạn không cần lo lắng bạn sẽ yêu phải Minh Sanh, dù sao đi nữa, khi bạn đi sẽ có người thay bạn thương yêu anh ta. Đương nhiên, vì tránh cho ảnh hưởng nhiệm vụ sau này của người chấp hành, dưới sự đồng ý của người chấp hành, tôi có thể giúp bạn xoá lấp đi phần tình yêu này, trí nhớ sẽ không tồn thất, về việc này cứ yên tâm.” Nghe hệ thống nói như vậy, lòng Mộc Nhã mới an ổn lại.

Cô dù sao cũng không phải người thế giới này, tuy rằng yêu một người, muốn vĩnh viễn làm bạn cùng hán (bạn đời), nhưng trong tình huống này cô vốn không có đường đi khác. Đã như vậy, thừa dịp thời gian mình còn ở đem hết tình yêu trao cho người kia là được rồi! Hơn nữa trừ bỏ người đó, Mộc Nhã không biết sẽ có người thứ hai có thể đem lại sự ấm áp cho cô như vậy nữa hay không. Một khi đã như vậy, tại sao lại không quý trọng những gì trước mắt?

“Này, chị gái Nhã, chị chừng nào thì bắt đầu chú trọng dáng vẻ của mình như vậy?” Mộc Nhã lặng yên trở về khách sạn, làm cho Lôi Gia Hân phải đi vòng vòng khắp tổ kịch để tìm, lúc chuẩn bị gọi điện thoại thì thần tượng Minh Sanh nói cho cậu, khả năng là Mộc Nhã đã quay trở về khách sạn, cậu mới lại đây tìm. Cậu trêu chọc cũng không phải không có lý do, từ lúc biết Mộc Nhã cho tới nay, cô chưa bao giờ chăm sóc bản thân kỹ càng như thế này, ở trong lòng hán, cho dù Mộc Nhã không hoá trang cũng đã rất đẹp. Đối với người mình thích, Mộc Nhã làm sao có thể tùy tiện mặc gì cũng được. Dù sao cô vẫn muốn lưu ấn tượng tốt cho người đó a, cô liếc mắt nhìn Lôi Gia Hân, nói: “Chị vẫn luôn chú trọng bản thân, chẳng qua trước kia thấy không cần thiết lắm, em tìm chị chẳng lẽ chỉ vì trêu chọc chị thôi sao!” Mộc Nhã nhớ tới lúc cô vừa mở cửa, Lôi Gia Hân đang trong tư thế muốn gõ cửa.

“Tần Đạo diễn tìm chị, có việc thương lượng.” Lôi Gia Hân nhún vai. Mộc Nhã cũng đang chuẩn bị đi ra ngoài, sau khi nghe xong lời Lôi Gia Hân nói, cô lập tức đóng cửa lại, vừa đi vừa nói: “Là kịch bản có vấn đề sao?”

“Hình như không phải, em cũng có hỏi qua Tần Đạo diễn, ông ấy bảo để chị đi qua rồi nói.”

Cậu là người đại diện của Mộc Nhã, tự nhiên là mọi chuyện đều suy nghĩ cho Mộc Nhã, nhưng Tần Đạo diễn cũng không phải người lạ, hán lại không có tự tin và gan để hỏi tiếp.

Lúc hai người tới, tổ kịch đang khẩn cấp tiến hành quay chụp, trong lúc vô tình nhìn đến cảnh Minh Sanh ôm lấy nữ diễn chính khi đóng phim, tầm mắt Mộc Nhã rơi lâu một chút liền dời đi. Dội sau khi chụp xong cảnh tượng này, Mộc Nhã mới đi qua tìm Tần Đạo diễn: “Đạo diễn, ngài tìm tôi tới là có chuyện gì?”

Tần Đạo diễn thấy Mộc Nhã đến liền đem việc giao cho người khác, nói: “Đi theo tôi.”

Mộc Nhã cùng Lôi Gia Hân nhìn nhau, đi theo lên xe của Trần Đạo diễn, ước chừng mười phút sau, bọn họ đi tới một tổ kịch khác.

Mộc Nhã rất tò mò, không biết Trần Đạo diễn đến cùng muốn làm cái gì, “Đến rồi, Mộc Nhã, tôi giới thiệu cho bạn, đây là Trần đạo diễn, cô ấy đang thực hiện một bộ dân quốc. Cô ấy nhìn thấy bạn, cảm thấy bạn phù hợp một nhân vật trong lòng cô ấy, vừa vặn nhân vật kia còn chưa chọn được người, liền tới tìm ta.”

Mộc Nhã không phải diễn viên chân chính, cô không nghĩ bởi vì vấn đề riêng của bản thân mà liên lụy cả bộ điện ảnh.

Trần đạo diễn là một vị nữ đạo diễn khoảng tầm bốn mươi tuổi, chị đã nhìn ra ý định từ chối của Mộc Nhã, nhanh nhẩu nói: “Chị biết như vậy khả năng sẽ làm khó em, nhưng trong lòng chị, chỉ có em mới là lựa chọn tốt nhất, chị hy vọng em không cần từ chối, có lẽ em nên trước nhìn kịch bản rồi nói sau.” Nói xong liền đề nghị đem kịch bản đưa cho Mộc Nhã.

Mộc Nhã chần chừ trong chốc lát nhưng vẫn nhận lấy, nói: “Trần đạo, nếu cuối cùng tôi vẫn muốn từ chối thì hy vọng chị đừng để ý.”

“Đương nhiên sẽ không, em có thể nhận kịch bản cũng đã thể hiện thành ý lớn rồi.” Trần đạo cũng không nghĩ tới nhân vật trong lòng chị lại rơi vào một diễn viên đã thất thế, sau đó nghe đến Trần Đạo nói cô ấy hiện là biên kịch đứng đầu, chị đã từng nghĩ buông tha cho. Nhưng cuối cùng chị vẫn cố gắng thử thỉnh cầu Trần Đạo, nhưng thực sự thì chị vẫn không nắm chắc chuyện này.

Nhân vật mà cô muốn Mộc Nhã sắm vai là bà nội của nam diễn chính, một tiểu thư khuê các đại môn không ra, nhị môn không mại*, tên gọi Tú Lâm. Thời đó vô cùng chú ý đến việc môn đăng hộ đối, Tú Lâm cũng không ngoại lệ, lúc bà mười tuổi, người trong nhà đã tìm tốt chồng cho bà, chỉ chờ đến tuổi liền gả đi. Tú Lâm mặt ngoài ung dung, dịu dàng, nhưng thực chất lại là một cô gái kiên định, cứng rắn và rất có chủ kiến. Hoàn cảnh sống khiến bà có ước mơ được tự do, thẳng đến một năm trước khi xuất giá, bà gặp được người mình yêu.

* Đại môn không ra, nhị môn không mại: cửa lớn không ra, cửa nhỏ không đến

Vì người đàn ông này, Tú Lâm có nghĩ tới việc đào hôn, nhưng cuối cùng bà vẫn buông tay người ấy ra, không phải không thương, mà là quá yêu, người đàn ông ấy có việc lớn phải làm, bà không nghĩ để tình yêu của mình kiềm lại bước chân của người đó. Điện ảnh này sử dụng thủ pháp quay chụp nghịch thuật, nhân vật Tú Lâm mà Mộc Nhã sắm vai không có một lời kịch nào, tất cả tâm tư tình cảm đều chỉ có thể thông qua biểu cảm cùng cử chỉ để bộc lộ ra.

“Mộc Nhã, chị sẽ nhận sao?” Lôi Gia Hân khi làm người đại diện của Mộc Nhã đã biết rằng cô từng làm diễn viên, sức diễn cũng không kém. Cậu không biết nguyên nhân gì đã mang cô đến con đường biên kịch, nhưng cậu muốn nói, mặc kệ Mộc Nhã làm cái gì, cậu đều sẽ đứng về phía cô. Nhân vật này đối với một biên kịch như Mộc Nhã mà nói cũng không phải khó, nhưng chân chính diễn được ra một Tú Lâm thực thụ, với người chưa từng diễn như Mộc Nhã cũng là một việc mang tính khiêu chiến lớn.

Mộc Nhã biết khả năng sẽ có những khó khăn lớn, nhưng cô lại muốn thử một lần. Trần đạo vẫn không yên đang chờ đợi đáp án của Mộc Nhã, khi mà nghe được đáp án như mong muốn, lòng chị rất cuộc nhẹ nhõm hẳn ra.

Mộc Nhã sau khi trang điểm xong, cô lúc này chính là tú lâm. Giống như việc bị hệ thống lừa đến làm nhiệm vụ, chỉ khác là tính cách cùng giọng nói, cử chỉ của Tú Lâm đều rất có gia giáo, cô cần phải thể hiện được sự gia giáo ấy. Vì sao Mộc Nhã lại nhận vai nhân vật này, chỉ vì theo một khía cạnh nào đó nhân vật này cực kỳ giống tình trạng hiện nay của cô. Có lẽ là nhờ phúc của nguyên thân, Mộc Nhã mặt ngoài biểu hiện cũng không có gặp vấn đề lớn, vấn đề xảy ra đều rất nhỏ.

Tú Lâm nhìn theo bóng dáng người đàn ông yêu thương dần xa, đầu ngẩng lên nhìn trời, để nước mắt đã sắp trào ra lại ứa về trong lòng, sau đó nhìn đi phương hướng bóng dáng kia biến mất, nhẹ nhàng nở một nụ cười tươi.

“Cất.” Giọng của Trần đạo vang lên, cũng ý nghĩa là Mộc Nhã có thể kết thúc công việc.

Mộc Nhã diễn vai Tú Lâm, ít nhất diễn Tú Lâm trong lòng chị, chị thật vui vẻ. Dù ngay từ đầu chị đều tin tưởng sức diễn của Mộc Nhã, nhưng ít nhiều vẫn là có chút lo lắng, nhân vật Tú Lâm này nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp lại cũng phức tạp.

Mộc Nhã đổi quần áo đi ra, Lôi Gia Hân liền không keo kiệt tặng thưởng một tràng vỗ tay.

“Mộc Nhã.” Mộc Nhã nghe đến giọng nói bỗng giật mình, Minh Sanh, anh ta tại sao lại ở trong này? Như vậy có nghĩa rằng nhân vật mình diễn bị anh thấy được?

Mộc Nhã có chút khựng lại nhìn về phía Lôi Gia Hân, người này lại bắt đầu phát ánh sáng, làm cho Mộc Nhã rất muốn đá hất một cái.

“Rany, cậu đã ở à!” Mộc Nhã hơi ngượng ngùng nói.

Minh Sanh nghiêm túc nhìn phía Mộc Nhã, nói: “Đừng vậy, giống như năng lực biên kịch của cậu vậy, cậu diễn rất khá.” Minh Sanh làm sao lại quên thời gian trước kia đâu? Thời gian ấy mọi người đều ngây ngô như những đứa trẻ, nhất là Mộc Nhã, cô khi ấy không thể so sánh với hiện tại, cô giờ đây đã diễn nhân vật Tú Lâm này một cách hoàn hảo. Thậm chí lúc cậu nhìn cô tiến bước người cô yêu dời đi, cậu đã từng nghĩ, nếu trong hiện thực có một cô gái như vậy thì thật tuyệt biết bao!

“Nghe cậu nói như vậy tớ thật vui vẻ, mà nói đi nói lại tại sao cậu lại tới nơi này, tới tham ban sao?” Một siêu sao quốc tế không có khả năng vô duyên có vô cơ chạy sang tổ kịch khác chơi, điều này có nghĩa là có người quen ở tổ kịch.

Minh Sanh đáp lại: “Nghe nói chị Trần quay phim ở trong này, cho nên liền đến xem.” Chị Trần tức là Trần Đạo diễn, có ân với Minh Sanh, cậu xét thấy đã lâu không gặp, liền lại đây nhìn xem. Nếu có thể thì sẽ ngồi ôn chuyện, chưa từng nghĩ rằng vừa tiến vào đây liền thấy biên kịch ở tổ kịch của mình – Mộc Nhã.

“Minh Sanh, em đã đến rồi a! Tùy tiện ngồi đi, đây là Mộc Nhã, hẳn là không cần chị giới thiệu đi.” Trần đạo nhiệt tình chạy lại nói.

Minh Sanh gật đầu, “Sẽ không quấy rầy chị chứ? Chị Trần, nếu không chị cứ làm việc đi, em ngồi đây chơi một lát là được.” “Khách sáo cái gì, không vội không vội.” Trần đạo vừa nói vừa bảo trợ lý để cho mọi người nghỉ ngơi một lúc. Đối với việc một nhân vật lớn như Minh Sanh đến, mọi người đều có chút tò mò, loại ánh mắt này khác hẳn sự khinh miệt dành cho Mộc Nhã, đó là sự sùng bái cùng ngưỡng mộ.

“Mộc Nhã, nghe sư huynh chị nói, em chỉ tên Minh Sanh diễn nam chính? Hay là nhân vật này là viết vì Minh Sanh!” (Không biết ta nhắc đến chưa, sư huynh của Trần Đạo là Tần Đạo.)

Minh Sanh vừa nghe vừa cười nhìn phía Mộc Nhã, nói: “Nếu thật như thế, thật sự là vinh hạnh của em. Đúng hay không? Mộc Nhã.”

Mộc Nhã đáp trở về một câu, “Đó hẳn vinh hạnh của tớ mới đúng.”

“Hai người cũng đừng khiêm tốn, nhất là Mộc Nhã đó, cũng không phải là người nào đều có thể làm biên kịch. Chị đây mặt dày nói một câu, khi nào thì Mộc Nhã cũng viết kịch bản cho chúng ta a! Giới điện ảnh hiện tại a, kịch bản tuy nhiều, lại tìm không thấy bộ chị nghĩ quay, thực hao tổn tâm trí a!” Trần đạo quay phim luôn luôn chỉ quay những phim chị ấy thích, chị sẽ không quay những bộ điện ảnh mang tính chất thương mại hoàn toàn.

Mộc Nhã cười khen: “Nếu có cơ hội, em nghĩ em sẽ rất vui lòng hợp tác cùng chị Trần đây.”

“Đã quyết định như vậy rồi nhé!”

Nghỉ ngơi một lúc, Trần đạo tiếp tục làm việc của chị, chỉ chừa lại Mộc Nhã cùng Minh Sanh. “Chị Trần là người rất tốt, mặc dù lúc công tác có hơi nghiêm khắc, nhưng vẫn là người rất hiền hoà đúng không? Mộc Nhã cảm thấy thế nào?”

“Người mà Rany quen biết thì kém đi đâu cho được!” Nghe nói nhân duyên của Minh Sanh tại giới giải trí rất tốt, cũng khó trách a.

“Mộc Nhã vì sao vẫn gọi mình là Rany?” Fan của Minh Sanh rất ít người gọi tên tiếng anh của cậu, hoặc là gọi cả tên lẫn họ, hoặc là gọi thân mật hơn chút, trước kia cũng nhiều người gọi như Mộc Nhã, hiện tại vô cùng ít, cậu chỉ nhớ rõ mỗi mình Mộc Nhã gọi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: ※004※ Thổ Lộ

Editor: Diễm Tinh — Beta: Mặc Thủy

Vì sao gọi Minh Sanh như vậy, không phải là cố ý để cho mình nổi bật hay đặc biệt gì, thích thì gọi thôi. “Trước kia người khác thường nói rằng rất nhiều chuyện đều không cần lý do, tình yêu cũng vậy. Em từng đã không tin nhưng hiện tại em chợt nhận ra mình đã tin mất rồi, anh có tin hay không?” Mộc Nhã nhìn gương mặt sắc nét gần gũi của anh, tìm đập phập phồng.

“Vi gọi như vậy, hình như khiến Rany nhớ kỹ về em? Thật tốt, không phải sao?” Mộc Nhã chăm chú nhìn vào Minh Sanh, tiếp tục nói.

Minh Sanh không bởi vì bị Mộc Nhã nhìn mà né tránh hay đồ mặt, ngược lại anh rất hưởng thụ cái ánh nhìn chăm chú này. Tuy nhiên, trong lúc hưởng thụ, anh cũng để ý tới ánh nhìn của cô khác với của những người mê điện ảnh. Trong đôi mắt của những người mê điện ảnh thì chỉ đơn thuần là sự sùng bái, nhiệt tình và kích động, mọi trạng thái ấy không xuất hiện trong đôi mắt của cô, đôi mắt của cô rất chân thành, vô cùng trong suốt và... có một vài sự khác lạ? Chỉ bởi những điều này, Minh Sanh biết anh sẽ không thể quên được cô.

“Quả thật.” Đáp án của Minh Sanh rất ngắn gọn.

Mộc Nhã nghe vậy ngẩn ra một lúc, cười cười, nói: “Mạo muội hỏi một câu, Rany, người vợ lý tưởng trong tương lai của anh là người như thế nào?” Minh Sanh đã bước sang tuổi ba mươi, sức hút chín chắn tỏa ra bốn phía, hơn nữa lại thêm sự nghiệp thành công, Mộc Nhã dám khẳng định người thích anh không chỉ một mình cô. Cô từ trước đến nay sẽ không che dấu tâm tư bản thân, nhất là khi đối mặt với một con người rất khó động tâm, hơn nữa, chắc chắn rằng đôi mắt tinh tế của Minh Sanh sẽ nhìn ra tâm tư của cô, nếu như thế thì chơi trò mập mờ lại có ích gì?

“Ta ngay cả bạn gái đều không có, nói gì đến người vợ tương lai?” Nói đến bạn gái, Minh Sanh không tránh khỏi việc nghĩ đến người từng khắc sâu vào tâm của anh – Kim Thi Du.

Mộc Nhã bỗng chân thành tha thiết nhìn về phía Minh Sanh, nói: “Có lẽ Rany khả năng cảm thấy lời em sắp nói bây giờ rất buồn cười, thậm chí còn đáng

xấu hổ, nhưng em vẫn muốn nói. Em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, tiếp nữa, em sẽ cố gắng vì mục tiêu trở thành người bạn đời và được đến sự tán thành của anh, em nhất định sẽ cố gắng, về sau xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Minh Sanh kinh hãi, sửng sốt trong lòng. Cuộc đời này lần đầu tiên bị người ta thổ lộ lại là tình hình như vậy, thật sự là khó có thể quên a! Không thể không nói rằng hôm nay là một ngày thực đặc biệt.

“Mộc Nhã, hôm nay không phải ngày cá tháng tư, vui đùa này có chút quá.” Lôi Gia Hân đứng một bên cũng rất kinh ngạc, cậu hoàn toàn không dự đoán được Mộc Nhã vậy mà lại lớn mật như vậy, lúc này cậu bỗng hiểu ra tất cả mọi chuyện, hoá ra tất cả, tất cả đều là vì Minh Sanh. (chuyện kịch bản, vv)

Mộc Nhã vẫn nghiêm túc nhìn Minh Sanh, nói: “Em thực sự thật lòng, Rany.”

“Anh tin tưởng.” Đôi mắt của một người sẽ không nói dối, Minh Sanh biết rất rõ điều đó.

“Thật có lỗi, tôi và Mộc Nhã đi trước một bước.” Lôi Gia Hân nhìn quanh bốn phía, may mắn không có phóng viên, không thì việc này truyền ra sẽ nhắc lên những đợt sóng lớn, cậu không có lập trường can thiệp cuộc sống tình cảm của Mộc Nhã, nhưng nơi này không phải chỗ tốt để nói mấy việc này a.

Lôi Gia Hân đưa Mộc Nhã về khách sạn, quyết định nói chuyện với cô.

“Gia Hân, em đang chuẩn bị bông đánh uyên ương* sao?” Mộc Nhã nói đùa.

Bông đánh uyên ương: chia lìa đôi lứa đang yêu nhau

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: ※005※ Nhiệm Vụ 2

Editor: Mặc Thủy

“Gia Hân, hôm nay Rany có việc sao?” Mộc Nhã đã ngồi chờ ở tổ kịch cả nửa ngày nhưng lại chưa thấy bóng dáng Minh Sanh đâu cả, cô nhịn không được hỏi chuyện Minh Sanh.

Lôi Gia Hân lập tức chạy lại gần, trả lời: “Em còn suy nghĩ chị sẽ chờ đến bao giờ nữa cơ? Cuối cùng cần nhịn không được mà hỏi a, Minh Sanh hôm nay có thông báo, ngay tại bản thị, cho nên chị vẫn là đừng chờ nữa, anh ấy sẽ không đến tổ kịch đâu. Hay là chúng ta đi đi dạo đi, nơi này là trung tâm điện ảnh, nhất định có rất nhiều thứ vui đẹp lạ mắt, đi chứ?”

Nói không thất vọng là giả, Mộc Nhã đang muốn nói cái gì, đã thấy nữ nhân vật chính trần yển đứng ở cách đó không xa, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

“Chị Mộc Nhã, em có thể gọi chị như vậy không?” Một ánh mắt sau Lôi Gia Hân liền đem trần yển đưa Mộc Nhã trước mặt, cô bé hình như hơi xấu hổ lại hưng phấn đến đỏ mặt, nhìn giống như một con thỏ con vậy, khiến người ta phải mềm lòng.

“Đương nhiên có thể.” Mộc Nhã ở tổ kịch chủ yếu là trợ giúp cho Trần Đạo, thực ra, có cô hay không cũng như nhau, nếu không bởi vì Minh Sanh, Mộc Nhã chắc chắn sẽ không đến kịch tổ đâu, nhiệt tình lắm thì đi thăm ban, chứ ai lại như bây giờ suốt ngày ngồi giữ chỗ a.

Trần Yển cười nhẹ, nói: “Em nhờ chị chỉ bảo chút được không ạ?”

Trần Yển là người mới nhưng rất cố gắng, dù cho bị “Ng” nhiều lần, nhưng sau khi được người ta chỉ bảo thì cô bé có thể mang lại sự ngạc nhiên cho mọi người. Chỉ bởi điểm này, Mộc Nhã đã vô cùng khâm phục Trần Đạo diễn, cũng không phải tất cả đạo diễn đều có đôi mắt nhìn người tinh chuẩn như ông ấy. Mộc Nhã tự nhiên sẽ không từ chối lời nhờ vả của Trần Yển, ra sức giải đáp những nghi vấn trong lòng cô bé, dù sao cũng là tác phẩm của nàng, tại sao lại không ra sức để nó trở nên hoàn mỹ chứ?

Ng: Cát, ngừng

Trần yển hỏi xong mọi vấn đề thì đi, Lôi Gia Hân liền xông ra từ phía sau, bày ra vẻ mặt kỳ quái, nói: “Chị đoán vừa rồi ai gọi điện thoại cho em? Trương Đình Minh – người đại diện của Minh Sanh a! Vậy chị đoán thử xem anh ta nói cái gì?”

Mộc Nhã không có hứng thú đùa nghịch với cậu ta, nhìn chằm chằm vào cậu, Lôi Gia Hân lắc lắc đầu, nói: “Em thật muốn biết là nếu Minh Sanh nói như vậy, chị có nhìn thẳng vào mặt anh ấy như vậy không haizz!” Mỗi khi gặp Mộc Nhã thì Lôi Gia Hân đều thất bại.

Cô rất vui lòng chơi cùng anh ta, tuy nhiên nếu đối tượng là người khác, thứ lỗi cho cô khi không có một chút hứng thú nào.

“Trương Đình Minh hỏi em là có quen phiên dịch nào hay không, công việc của họ hình như có vấn đề? Em cũng rất muốn giúp thần tượng của em, nhưng mà em đây cũng mới về nước, làm gì biết người phiên dịch nào, hữu tâm vô lực a.” Lôi Gia Hân nhún vai, chép miệng nói.

Đây là trời có ý muốn giúp cô sao? Mộc Nhã nghĩ thầm trong lòng.

“Gia Hân, cậu đi lái xe, chị đi gặp đạo diễn chút, nhanh lên.” Mộc Nhã vừa nói vừa đứng dậy dẫn đường đi trước, Lôi Gia Hân không hiểu lắm, nhưng thấy cô khẩn trương như vậy, cậu chỉ đành làm theo.

Mộc Nhã vừa lên xe, liền nói: “Vào thành phố.”

Lôi Gia Hân tò mò định hỏi, đã thấy Mộc Nhã nhắc điện thoại lên gọi, đầu bên kia điện thoại chính là Minh Sanh. Khi Mộc Nhã cắt điện thoại và nói ra điện chỉ, Lôi Gia Hân mới mở miệng nói: “Mộc Nhã, chị đi trợ giúp Minh Sanh nga!” Cũng khó trách chị ấy tích cực như thế, hoá ra là vì Minh Sanh.

“Có thể nói như thế!” Minh Sanh biết cô đi qua, lại không biết cô vì sao lại qua.

Hơn hai giờ sau, Mộc Nhã chạy đến khách sạn Minh Sanh đang ở. Cô vốn lo lắng rằng bọn họ đã dời đi, gọi điện thoại xác nhận mới biết bọn họ chưa rời đi, theo lời chỉ dẫn của Minh Sanh, Mộc Nhã thành công gặp mặt mọi người.

“Anh Trương đâu? Tại sao lại không ở đây?” Không thấy được người đại diện của Minh Sanh, Mộc Nhã cảm thấy hơi kỳ quái.

Minh Sanh vừa chọn quần áo dạ tiệc, vừa trả lời: “Buổi tối hôm nay phải gặp một ông chủ lớn, ông chủ lớn này là người nước ngoài, Đình Minh tạm thời chưa tìm được phiên dịch, cho nên đi tìm người nhờ hỗ trợ.” Minh Sanh cũng không lo lắng Đình Minh không tìm được ai, anh luôn có thể xoay chuyển cục diện vào thời khắc mấu chốt.

“Em có thể tự tiến cử không?” Mộc Nhã vừa rồi không báo cho Minh Sanh cũng là vì cô khi đó cũng không nắm chắc được là lúc cô đến thì bọn họ còn ở đây không.

Minh Sanh dừng tay, xoay người lại, hỏi: “Thật sự sao?”

Lôi Gia Hân lúc này mới phát hiện bản thân cậu chưa bao giờ hiểu Mộc Nhã, cậu chỉ biết năng lực biên kịch của cô thật siêu đẳng, lại không biết rằng cô biết nhiều loại ngôn ngữ. Cậu thực sự muốn biết rằng trừ bỏ mấy cái này, cô còn có thể làm gì a!

Xem nhẹ đôi mắt rình mó của Lôi Gia Hân, Mộc Nhã chỉ chuyên chú nhìn Minh Sanh, gật đầu đáp: “Đương nhiên là thật, nếu Anh Trương còn chưa tìm được người thích hợp, ta nghĩ ta nhất định nghĩa bất dung từ*.” Đối với sự tin tưởng của Minh Sanh, Mộc Nhã cảm thấy thật ấm lòng. Trước đó, Mộc Nhã nghĩ rằng anh ít nhất sẽ có những nghi ngờ, giống như Lôi Gia Hân vậy, lại không nghĩ rằng anh sẽ tin tưởng cô đến như vậy, Mộc Nhã làm sao không cao hứng cho được.

Nghĩa bất dung từ: những việc, nghĩa cử cao đẹp không thể từ chối

Minh Sanh đi toilet thay quần áo, lúc đi ra trên tay cầm một cái di động, nghe ra là anh đang gọi điện thoại cho Trương Đình Minh. Nhìn ca-vat trên cổ chưa được thắt, Mộc Nhã tiến lên từng bước, vươn hai tay lên nói: “Đề em giúp.” Mộc Nhã còn chưa bao giờ thắt dây cho người khác, cũng chưa bao giờ phải thắt dây, nhưng vì thường xuyên xem người khác làm, Mộc Nhã nhớ lại một chút, lần đầu tiên chưa thành công, lần thứ hai miễn cưỡng được, cô không quá vừa lòng. Lần thứ ba rút cục viên mãn thành công.

Thẳng đến lúc điện thoại vang lên những tiếng kêu to, Minh Sanh mới phản ứng lại anh vừa rồi thất thần.

Mộc Nhã không phải cô gái đầu tiên thắt ca-vat cho anh, nhưng là người con gái đầu tiên làm cho anh rung động. Cô thực sự rất chuyên chú, theo cách làm của cô có thể thấy, cô không biết làm. Tuy nhiên thẳng ở cái trí tuệ của cô, sau ba lượt cô có vẻ rất vừa lòng với kiệt tác của mình.

“rany, bởi vì là lần đầu tiên làm chuyện này, cho nên không quá thuận tay, anh đừng cười em nhé.”

Minh Sanh cười, “Cười em để làm gì, anh làm nhiều lần như vậy, mà còn chẳng tốt bằng em đâu.” Người con gái tên Mộc Nhã này luôn mang đến những bất ngờ vô tận, cô rõ ràng vô cùng minh diệu, vô cùng đẹp rực rỡ, lại không biết vì sao mà thu đi vẻ rực rỡ này. Vừa rồi trong lúc vô tình nhìn vào đôi mắt quyến rũ kia, trong đầu Minh Sanh vẫn tràn ngập hình ảnh vừa rồi, tràn mãi, ngập mãi mà chưa tiêu tán.

“Minh Sanh, em tìm được phiên dịch ở đâu vậy, có thể làm được hay không?” Trương Đình Minh chưa kịp mắng vì cuộc gọi điện thoại lúc đầu? Cũng may Minh Sanh truyền đến tin tức tốt, anh tự nhiên là tin tưởng Minh Sanh. Dù có chút khó hiểu vì sao Mộc Nhã lại ở chỗ này, tuy nhiên điều quan trọng hơn lúc này là phiên dịch. Nhưng mà sao anh không nhìn thấy phiên dịch đâu cả?

Mộc Nhã chủ động nói: “Anh Trương, cảm thấy tôi có thể làm được hay không?”

“Cô? Mộc Nhã, đừng nói đùa, Minh Sanh, em sao lại có thể cùng đùa vui với cô ta.” Trương Đình Minh tự nhận là hiểu biết năng lực của Mộc Nhã, anh làm sao tin tưởng được lời Mộc Nhã nói? Hiện tại thì hay rồi, đã xong, vừa rồi có lẽ còn có một tia hy vọng, nhưng giờ đây tia hy vọng ấy cũng bị dập tắt rồi.

Mộc Nhã giải thích: “Này anh Trương, chuyện quan trọng vậy anh nghĩ tôi sẽ mang ra đùa sao? Tin tưởng tôi một lần khó thể sao?”

“Cũng sắp đến giờ rồi, nên xuất phát.” Phía sau, Minh Sanh cũng nhắc nhở.

Đã như vậy, còn có thể làm sao bây giờ? Ngựa đã què khó chữa, Trương Đình Minh bày ra bộ mặt táo bón làm cho Mộc Nhã vụng trộm cười cười, Minh Sanh không biết khi nào đứng ở sau Mộc Nhã, giọng nói trầm thấp giống tiếng violin đan xen vào đáy lòng. “Đình Minh có nhiều lúc khác đáng yêu, về sau em sẽ biết được.”

Hai gò má của Mộc Nhã đỏ bừng lên, cô theo phản xạ nhìn về phía Minh Sanh. Có lẽ lời của anh vừa rồi chỉ là tùy tâm mà nói, không có bất cứ hàm nghĩa gì, nhưng nghĩ đến hai từ “Về sau” kia, con nai con trong lòng Mộc Nhã lại chạy loạn lên.

“Còn không đi?” Trương Đình Minh đánh gãy cái nhìn của hai người.

Thẳng đến lúc buổi gặp mặt kết thúc, Trương Đình Minh đều cảm thấy thật khó tin, người vừa rồi thật là Mộc Nhã sao? Một cô gái tràn đầy sức quyến rũ và vô cùng quyến rũ như vậy nhìn thế nào cũng không ra Mộc Nhã. Anh đột nhiên cảm thấy rằng mình chẳng hiểu gì về cô, biết diễn kịch, biết biến tập, biết phiến dịch. Đến tận cùng còn có cái gì mà cô không biết làm? Theo như con mắt của anh, cô đáng lẽ không nên chỉ là một biên kịch nhỏ nhoi.

“Cậu Lôi, cậu hiểu bao nhiêu về Mộc Nhã?” Lên đến trên xe, Trương Đình Minh liền nhin không được hỏi.

Lôi Gia Hân cũng đang định hỏi đây! Sững sốt một hồi, nói: “Tôi nghĩ tôi chưa bao giờ chân chính hiểu được cô ấy! Đúng rồi, Mộc Nhã đâu? Còn có Minh Sanh, tại sao cũng không thấy bóng dáng đâu?” Lôi Gia Hân rất tin tưởng Mộc Nhã, nếu cô đã làm, sẽ làm được tốt nhất, tuy nhiên cậu không có khả năng hoàn toàn không lo lắng, mãi đến khi Trương Đình Minh nói chuyện cậu mới yên tâm, Mộc Nhã nhà cậu đúng là giỏi nhất.

“Minh Sanh mang cô ấy đi chơi.” Nói đến điều này Trương Đình Minh cũng rất tức giận.

Mộc Nhã nhìn đến Minh Sanh thay quần áo bình thường, rất khó tin tưởng là anh thế nhưng lại mang mình ra ngoài đường.

“Anh biết khuôn mặt anh khá được, nhưng không đẹp đến nỗi làm cho em ngốc chứ!” Bên người Minh Sanh không thiếu người theo đuổi, cái dạng gì đều có, đủ loại kiểu dáng, chỉ có bạn không thể tưởng được không có bạn không thấy được. Kiểu như Mộc Nhã Minh Sanh có biết, tuy nhiên cô lại không giống với họ, Minh Sanh trong lúc bất giác chậm rãi tiến đến gần đối phương.

Mộc Nhã ngượng ngùng, lấy lại tinh thần nói: “Anh không lo lắng bị người chụp ảnh lại sao?” Đứng cạnh Minh Sanh rồi cùng đi chơi cô rất vui vẻ, nhưng vui vẻ thì vui vẻ cô làm sao lại không lo lắng cho tin tức ngày mai chứ! Làm ngôi sao chính là như vậy, không thể có một cuộc sống bình thường thoải mái, điều này là cái bẫy của đời làm ngôi sao. Trong mắt người xem không chứa nổi một hạt cái, bởi vì bọn họ đại biểu cho một hình tượng, mà hình tượng này không thể bị làm bẩn.

“Chụp được thì sao chứ, anh cũng chỉ là người thường, cũng không làm chuyện gì bất nhân bất nghĩa, trời đất không dung.” Ngược lại với Mộc Nhã, Minh Sanh rất bình tĩnh với chuyện này.

Người chân thật như vậy thật ít ă? Khó trách giới chuyên nghiệp đánh giá cao về anh ấy như thế. “Em nghĩ là em rất cục hiểu được vì sao anh lại đỏ như thế, không phải do từ hữu duyên, mà anh đáng giá.”

“Em nghĩ về anh quá tốt rồi, em biết không.”

Những lời này nói với người khác có lẽ sẽ có ảnh hưởng nhất định, nhưng đối với Mộc Nhã mà nói, mặc kệ Minh Sanh làm cái gì, đều là vô cùng tốt. Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, chẳng sợ đó là khuyết điểm trong mắt người khác, yêu một người là yêu toàn bộ những gì thuộc về người đó, mà không phải yêu một mặt tốt hay xấu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: ※006※ Nhiệm Vụ II

Editor: Mặc Thủy

Thời gian ở cùng với Minh Sanh luôn ngăn ngời mà hạnh phúc, dù cho giữa bọn họ không có bất kỳ hành động thân mật nào, nhưng mà cứ vui vẻ ở bên cạnh như vậy, Mộc Nhã thấy trong lòng đặc biệt yên tĩnh cùng thoải mái. Minh Sanh chú ý tới biểu tình của Mộc Nhã, nở nụ cười thâm trong lòng, cô gái này thật đúng là dễ dàng thỏa mãn. Nghĩ nghĩ cũng đúng, đối với việc có thể ở bên người mình thích, dù cho không làm gì đi nữa, cũng thấy đây là chuyện hạnh phúc nhất, anh là người từng trải, làm sao lại không biết chứ?

“Tâm tình thật tốt nga!” Minh Sanh thực thích đi dạo vào buổi tối, càng muộn càng tốt. Thân là một người nổi tiếng, tự nhiên hiểu được lực ảnh hưởng của bản thân, anh cũng rất thích đi dạo chơi khắp nơi vào ban ngày, nhưng những ý nghĩ ấy không thực tế. Anh nếu làm như vậy thật thì đầu đề giải trí ngày hôm sau chắc chắn là chuyện xấu về anh, vậy nên, anh chỉ có thể đi chơi vào ban đêm thôi.

Minh Sanh cao hơn Mộc Nhã gần nửa cái đầu, Mộc Nhã nói chuyện với anh tất nhiên phải ngẩng đầu, “Đương nhiên, chẳng lẽ anh không thấy vui sao?”

“ Cũng được.” Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, anh muốn không vui cũng khó.

Người đàn ông này sẽ không để cho người khác phải phiền não hay đau buồn vì mình, cho dù có việc gì, anh cũng sẽ giấu nó đi tự giải quyết. Anh luôn đem mặt tốt nhất ra để sẻ chia với mọi người, lại bởi vậy mà xem nhẹ chính mình, nghĩ đến về sau anh sẽ mất sớm, Mộc Nhã cảm thấy ruột gan như bị xé bỏ.

“rany.”

Minh Sanh gật đầu xem như đáp lại, Mộc Nhã nhìn không được nhẹ nhàng ôm lấy anh. “Trái tim nhân ái của anh em đã hiểu, nhưng hy vọng anh trong lúc yêu người khác hãy yêu bản thân mình hơn. Em vẫn ở bên cạnh anh, dù cho anh ở nơi nào, em đều sẽ cùng anh, bất chấp mưa gió.”

“Mộc Nhã.” Đối với cái ôm của Mộc Nhã, Minh Sanh hơi hoảng hốt, nghe xong câu này, trong lòng không thể bình tĩnh lại được.

Mộc Nhã bỏ tay ra khỏi người Minh Sanh, tha thiết nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “rany, anh không muốn nói cái gì, em đều biết. Em chỉ muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh gặp phải chuyện gì, tốt hay xấu, anh đều có thể nói với em, em sẽ trở thành người nghe những nỗi lòng của anh. Ngay cả không thể thay anh giải quyết hết những phiền muộn kia, nhưng nói cho cùng thì một người cũng không thể chứa được hết những lo lắng hay phiền muộn trong lòng, nói hết đi ra anh sẽ cảm thấy thật tự do, thật thoải mái.”

Chưa bao giờ có một người nói với anh những điều này, không phải do bọn họ không quan tâm, mà bởi vì họ cho rằng anh có thể tự giải quyết, cuối cùng quả thật cũng giải quyết hoàn mỹ mọi chuyện. Cứ như thế, bất tri bất giác, anh liền dưỡng thành thói quen, vấn đề có thể tự giải quyết anh sẽ không làm phiền người khác. Hiện tại có một người con gái như vậy đứng ra nói với anh những lời này, Minh Sanh bất giác hoảng hốt, thật lâu sau, mới nói: “Anh sẽ, Mộc Nhã.”

Mộc Nhã còn muốn nói thêm, nhưng lại biết rằng lúc này nói thêm gì nữa cũng vô ích. Minh Sanh chính là người như vậy, anh vĩnh viễn sẽ không để cho người khác thấy những chuyện không vui vẻ, ngay cả với Kim Thi Du, anh cũng chỉ cố gắng để đem cho cô ta những điều tốt nhất. Càng đừng nói với Minh Sanh, Mộc Nhã không là cái gì cả. Tuy nhiên không quan hệ, cô sẽ chậm rãi, từng chút từng chút một tiến vào thế giới của anh, chia sẻ đau khổ ngọt bùi, đời này, cô chỉ yêu anh.

Mà Mộc Nhã chưa kịp làm gì, ngày hôm sau tin tức hai người bọn họ dạo đêm liền trở thành đầu đề.

“Gia Hân, thay chị viết lời giải thích đi! Tất cả đều là kịch bản dựng lên, viết như thế nào hay nói như thế nào là chuyện của em, đã đến lúc khả năng nỗ lực của em.” Phản ứng đầu tiên của Mộc Nhã là không để cho chuyện này làm ảnh hưởng tới Minh Sanh, dù cho đây cũng là vì nhiệm vụ.

Gia Hân nghiêm túc gật đầu, “Đã biết, em đi làm ngay bây giờ đây.”

Gia Hân chân trước bước đi, Minh Sanh đã tìm đến cửa, Mộc Nhã không nhìn thấy người đại diện của anh, không biết nên may mắn hay là thất vọng nữa. Minh Sanh hỏi lỗi nói: “Thực xin lỗi, Mộc Nhã, làm phiền lụy tới em.” Dù sao cũng là anh không đứng, hiện tại trong khách sạn đầy phóng viên, anh phải xin lỗi cô mới đúng.

“rany, em không muốn nghe lời xin lỗi của anh. Chuyện này cả em lẫn anh đều không sai, anh không cần phải đem trách nhiệm đổ hết lên đầu mình. À mà, anh hôm nay không cần đóng phim sao?” Mộc Nhã cảm thấy Minh Sanh như vậy cách cô thật xa, cô không thích loại khoảng cách này nhưng cô lại vô cùng đau lòng thay cho người đàn ông hào hoa trước mắt này.

“Cần a, Đinh Minh đang suy nghĩ biện pháp .”

Mộc Nhã nhanh chóng mặc quần áo lấy ví tiền, theo phản xạ liền giữ chặt tay Minh Sanh, nói: “Chúng ta trước đi trường kịch, nơi này cứ để Gia Hân bọn họ phụ trách.” Minh Sanh không đáp lời, hân nhin không được nhìn bàn tay đang nắm lấy mình, bàn tay mềm mại lại xinh đẹp như vậy lại chỉ mong bảo vệ anh. Cuộc đời lần đầu tiên được người khác bảo vệ, trân trọng như thế, trong lòng Minh Sanh dâng lên rất nhiều tư vị.

Cũng không biết Mộc Nhã lấy thiên lý nhân ở đâu, thuận lợi chạy thoát khỏi đám phóng viên, dù trên đường cũng suýt bị chặn lại, nhưng kết cục rất viên mãn.

“Em không vào sao?” Đến trước kịch trường, Minh Sanh thấy Mộc Nhã không có ý đi vào, nghi hoặc.

Mộc Nhã cười lắc lắc đầu, nói: “Em về khách sạn lấy chút đồ, anh đi vào trước đi! Lát gặp lại.” Đã tạo ra tin tức náo động như vậy, lại còn cùng đi vào trường kịch, như thế sẽ tạo ra phiền toái cho Minh Sanh. Cô luôn hy vọng anh sẽ thoải mái hơn, không bị phiền phức kéo tới.

Minh Sanh nhìn bóng xe hơi đi xa, anh làm sao không hiểu ý của Mộc Nhã.

Mộc Nhã an toàn trở về khách sạn, đột nhiên nhớ đến một chuyện, cô nhanh chóng tra xét tin tức trên mạng, quả nhiên như trong trí nhớ, Minh Sanh có tật kén ăn. Nghĩ vậy, Mộc Nhã cảm thấy việc cô khả năng làm là nấu ăn, cô cũng không định dùng trù nghệ để bắt lấy tâm Minh Sanh, nhưng nếu có thể, cũng là ý kiến không sai. Hiện tại Minh Sanh đã không còn trẻ, cách thời gian mất chỉ còn 6 năm nữa.

Mộc Nhã không biết Minh Sanh vì cái gì mà liều mạng công tác, là do vẫn còn khúc mắc trong tình cảm hay gì, Mộc Nhã không biết, cô chỉ biết là cô đã đến đây thì nhất định sẽ không để cho anh rời khỏi cõi đời này sớm như vậy, anh nhất định sẽ còn sống và sống thật hạnh phúc. Tại thời điểm này, Mộc Nhã quyết định hạ quyết tâm, nhất định phải bồi dưỡng thân thể của Minh Sanh, không thể lại để anh làm lụng vất vả. Cuộc sống vốn là để hưởng thụ, mà không phải chỉ dùng để công tác.

Gia Hân sau khi xử lý tốt tin tức trở lại khách sạn, liền ngửi thấy mùi hương đậm đà, bụng bắt đầu reo lên. “Mộc Nhã, chị thật sự là con giun đũa trong bụng em a, biết em đi một lát nhất định sẽ đói bụng, chị thật tốt.” Vừa nói Gia Hân vừa nhanh chóng rút đũa ra gấp lấy miếng thịt, chuẩn bị gấp lên Mộc Nhã đã lấy đi đôi đũa trong tay cậu, trừng mắt nhìn cậu vài lần.

“Biết là vì Minh Sanh của chị.” Gia Hân thở dài than thở.

Mộc Nhã xoay người lấy một bát đưa cho Gia Hân, nói: “Đừng nói như chị trọng sắc khinh hữu vậy, chị đối với cậu cũng không kém.” Gia Hân cầm lấy bát gật đầu đáp, khả năng nấu nướng của Mộc Nhã rất tốt nha, nhờ phúc Minh Sanh, về sau sẽ có nhiều cơ hội thưởng thức.

Tiếng chuông cửa vang lên, Mộc Nhã biết là thức ăn nhanh cô gọi đã đến.

Lúc nhìn cái bàn đầy hộp thức ăn nhanh, Gia Hân hơi băn khoăn, nhưng rất nhanh liền hiểu được, gơ ngón tay cái về phía Mộc Nhã. “Ăn nhanh lên, sau đó đưa mấy đồ này tới trường kịch.” Mộc Nhã nhìn nhìn thời gian, hẳn là tới kịp.

Nhân viên tổ kịch sao lại không biết, tất cả những thứ này được mang đến cũng là vì Minh Sanh. Tuy nhiên nói đi nói lại, có cái vào bụng là tốt rồi. Mộc Nhã cũng không có muốn làm quá mức đặc thù, mặc dù có chút giấu đầu lòi đuôi, cô vẫn để thức ăn cho Minh Sanh và Tần Đạo diễn khẩu phần giống nhau. Đặc tội ai cũng không được tội đạo diễn, Tần Đạo diễn vui vẻ nhận phần, khuôn mặt tươi như hoa nở.

“Trước khi ăn com em đề nghị anh nên uống chút canh, rany.” Mộc Nhã nói xong đưa bát canh qua.

Hành động của Mộc Nhã Minh Sanh rất hiểu. Anh tiếp nhận, nói: “Cám ơn em, Mộc Nhã.” Anh vốn định nói là em không cần như vậy, nhưng thấy bộ dáng cô vui sướng như vậy, những lời này anh làm sao mà nói ra được. Hơn nữa anh có ấn tượng vô cùng tốt về cô.

“Hương vị thế nào? Có được không? Khả năng là hơi nhạt nga.” Mộc Nhã cố ý để vị nhạt một chút, bởi vì Minh Sanh vốn không thích ăn quá mặn nên cô cố ý cho ít muối.

Đối với Minh Sanh thì canh này quả thật có hơi nhạt.

“Minh Sanh, em còn đang lo lắng anh sẽ buông bát canh đó xuống.” Trong lúc Mộc Nhã mở hộp đồ ăn, Lôi Gia Hân liền tiến đến trước mặt Minh Sanh, tiếp tục nói: “Anh chẳng lẽ không tò mò sao. Canh này là Mộc Nhã tự mình nấu, em cũng nhờ vậy mà may mắn thưởng thức đến tay nghề này, tuy rằng so ra kém bên ngoài, nhưng có một hương vị gọi là ấm áp, đúng không!”

Minh Sanh không nói gì thêm, trầm tư suy nghĩ.

“Có chút lời có lẽ em không nên nói, nhưng Minh Sanh, nếu anh thực sự không có cảm giác với Mộc Nhã liền từ chối chị ấy đi! Chị ý là một người khá tùy hứng, không chịu nổi sự gò bó, dù em ủng hộ hai người, nhưng nếu như tương vương Vô Tâm, long nữ cố ý, tiếp tục như vậy chỉ gây thương tổn cho nhau.” Minh Sanh cũng không phải người hay do dự, mà Lôi Gia Hân đang đánh cược điều này.

“Hai người đang nói cái gì? Nói bậy gì về tôi đây.” Mộc Nhã dọn xong đồ ăn, trở lại bên người Minh Sanh, làm bộ hung dữ hỏi.

Lôi Gia Hân muốn ra lời nhưng Minh Sanh lại nhanh hơn, nói: “Đang nói em là cô gái tốt, là đàn ông thì chắc chắn sẽ không buông tay em.” Lôi Gia Hân quả thật cho Minh Sanh một vài gợi ý, có lẽ anh nên giấu lại thái độ đối với đoạn tình cảm này, là nhận hay là buông, anh thật ra đã sớm có đáp án không phải sao?

“Đó là đương nhiên, nhưng Gia Hân, nếu chị tốt như vậy, sao không thấy em yêu chị a, vậy mới thấy lời của đàn ông thật không thể tin nha.” Mộc Nhã trêu ghẹo.

Lôi Gia Hân lập tức bày ra vẻ mặt tội nghiệp, nói: “Người đàn ông khác chị không tin cũng không sao, như thế nào cũng phải tin em chứ! Hơn nữa chị nhấm tâm huy diệt, chà đạp lên cây cỏ thơm ngát như em sao! Hơn nữa thô không ăn cỏ gần hang, không thì chị ngủ chỗ nào?” Lời này ngay cả Gia Hân đều nói da gà, quả không ngoài sở liệu, Mộc Nhã đuổi theo đánh cậu, nhìn cảnh tượng này, Minh Sanh cảm thấy anh đã nhận định rõ phần cảm tình này. Dù sao nhiều năm như vậy, chỉ có Mộc Nhã có thể tạo sự khác lạ trong lòng anh.

“Rany, nếu có thể chúng ta đổi người đại diện đi!” Mộc Nhã đuổi không kịp Gia Hân, thảm oán.

Minh Sanh nở nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời, “Tốt, anh vô cùng đồng ý, hơn nữa anh nghĩ Đình Minh cũng sẽ rất vui khi kiếm thêm một khoản thu nhập.”

“Này, hai người kia đừng có mà cật thế bắt nạt người ta, đừng tưởng rằng anh là thần tượng của em, chị cũng đừng nghĩ rằng em là người đại diện cho chị mà em không dám phản kháng, phải biết rằng con chó tức giận cũng sẽ nhảy tường.” Lôi Gia Hân kích động nói.

Mộc Nhã để hai tay trước ngực, nói: “Nhảy đi, chị đây xem.”

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: ✖007✖ Nhiệm Vụ Ii

EDITOR: MẶC THỦY

“Minh Sanh, cậu đi ra đây một chút.” Trương Đình Minh đột nhiên xuất hiện khiến bầu không khí tốt đẹp ngưng tụ lại.

Minh Sanh an ủi nhìn thoáng qua Mộc Nhã, rồi đi cùng Trương Đình Minh. Lôi Gia Hân run người lên, ngả người ra bàn nói:“Mộc Nhã, chị biết không, Trương Đình Minh luôn gây cho người ta cảm giác khó chịu. Có vẻ như ngay từ đầu anh ta liên cổ tình nhằm vào chúng ta vậy, thật không hiểu nổi.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, anh ta chính là người như vậy. Mọi chuyện đều suy nghĩ cho rành, như vậy tốt lắm.” Trương Đình Minh chỉ nhằm vào Mộc Nhã mà thôi, điều này Mộc Nhã cảm thấy không cần thiết phải nói cho Lôi Gia Hân, mình cô biết là được. Theo một phương diện khác mà nói, Mộc Nhã cảm thấy biết ơn Trương Đình Minh, nhờ có sự hiện diện của hắn, Minh Sanh mới có thể thành công như vậy, mới có thể thoải mái mà phô trương tài năng của bản thân.

Trương Đình Minh gọi Minh Sanh lên xe, đem máy tính nhét vào trên người anh. Minh Sanh không rõ nhìn Trương Đình Minh, mở máy tính lên, mãi đến khi nhìn đến tấm thông báo mà Lôi Gia Hân lấy danh nghĩa Mộc Nhã phát lên, anh mới hiểu ý của Đình Minh. Anh chưa bao giờ nghĩ là tin tức vừa ra, người đầu tiên tỏ rõ với truyền thông lại là Mộc Nhã, hơn nữa lấy thủ đoạn của Đình Minh, đáng lẽ tấm thông báo này chưa có cơ hội phát ra được.

“Tôi cũng rất bất ngờ.” Trương Đình Minh còn đang nghĩ kẻ đối mặt với truyền thông, trợ lý lại báo cho biết bên Mộc Nhã đã hành động, vì thế anh đổ hết mọi thứ cho kịch bản, truyền thông mặc dù nửa tin nửa ngờ, nhưng lại chẳng có chứng cứ gì. Tuy nhiên mọi chuyện cũng không chỉ như vậy là xong, bọn họ hoàn toàn có lý do để điều tra tin tức này, một khi chụp đến bất kỳ hình ảnh nào, tình thế sẽ xoay hẳn sang một bên.

Minh Sanh bỗng nghĩ đến những lời Mộc Nhã nói với anh, cười nói:“Không nghĩ tới có một ngày sẽ có một người con gái nguyện ý che gió chắn mưa cho tôi.”

“Minh Sanh, có một số việc cậu phải thận trọng.” Những lời này của Minh Sanh khiến cho Trương Đình Minh cảm thấy đáng báo động, anh hiểu biết Minh Sanh, làm sao lại không rõ ý tứ đằng sau của những lời này. Phải thừa nhận rằng, cách thực hiện của Mộc Nhã khiến anh rất hài lòng, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ chấp nhận Mộc Nhã.

Minh Sanh nhìn về phía Trương Đình Minh, chân thành nói:“Từ trước đến nay em luôn hiểu mình muốn cái gì.” Minh Sanh không coi mình là người quyết đoán, đối với sự nghiệp thì anh luôn hướng lên, cảm tình thì cũng từng có. Lần đầu tiên biết yêu một người con gái, do chậm chạp lại khác biệt, người con gái ấy đã rơi vào vòng tay yêu thương của người khác. Mà lúc này đây, anh không nghĩ lại bỏ qua, cuộc đời cũng chỉ mấy chục năm, hắn cũng đã đi gần nửa đời người, hắn không dám khẳng định rằng sau này trong cuộc sống của mình có còn một người con gái luôn lo nghĩ cho mình như thế không, mặc kệ lần này kết quả như thế nào, anh đều chấp nhận.

“Cậu chắc chắn chứ?” Nếu có thể, Trương Đình Minh hy vọng Minh Sanh không cần lựa chọn Mộc Nhã , Mộc Nhã mặc dù tốt, nhưng anh vẫn cảm thấy bọn họ không thích hợp. Nhưng đồng thời anh cũng hiểu được rằng, Minh Sanh một khi quyết định, mặc cho ai nói điều không thể lay chuyển. Thôi, nếu Minh Sanh thực lựa chọn cô ta, anh tự nhiên cũng sẽ duy trì, nhưng nên phòng vẫn phải phòng, anh sẽ không dễ dàng tha thứ người con gái thứ hai lấy cùng một cách làm Minh Sanh lần nữa tổn thương.

Minh Sanh nhìn Trương Đình Minh gật đầu một cách long trọng.

Xác nhận ý định của mình, Minh Sanh đương nhiên muốn nói cho Mộc Nhã tâm tư của bản thân, nhưng mà một lát nữa sẽ tới phiên anh đóng phim, anh chỉ đành để chuyện này ra sau tạm vậy, anh thích phân rõ công và tư, những lời này vẫn nên giữ lại để buổi tối nói thì tốt hơn.

Mộc Nhã luôn cảm thấy Minh Sanh không giống với thường ngày, có lẽ là cô nghĩ nhiều a!

“Hắc, Mộc Nhã, chị có nhận thấy hay không?” Nhìn Mộc Nhã ngăn người xem Minh Sanh diễn, Lôi Gia Hân không khỏi lắc lắc đầu cảm thán : Phụ nữ a. Cậu thừa nhận Minh Sanh rất có sức quyến rũ, thậm chí ngay cả cậu là đàn ông còn bị cuốn hút, nhưng trường hợp công chúng hiện tại, như vậy thật sự được sao?

Mộc Nhã kêu a một tiếng,“Cái gì?”

” Hết thuốc chữa a! Em tuy rằng rất ủng hộ chị cùng Minh Sanh, nhưng chị yêu a, chị dù vướng vào tình yêu cũng đừng quên đi công việc. Em hiểu rằng phụ nữ là động vật cảm tính, hết thấy lấy cảm tình làm chủ, nhưng dưới tư cách một người đàn ông, em có thể nói rõ cho chị, không có người đàn ông nào sẽ thích mãi một người phụ nữ không có chí tiến thủ. Phụ nữ có sự nghiệp riêng là đề tôn lên giá trị cho bản thân, hiểu không?” Nhiều lúc Lôi Gia Hân cảm thấy thật thất vọng, nghe nói người ta khi yêu luôn có những linh cảm, tại sao đến Mộc Nhã thì ngay cả gió thổi cỏ lay gì đều không có? Chẳng lẽ là bởi vì tình yêu đơn phương không được đáp lại?

Mộc Nhã nhìn Lôi Gia Hân, không thể không nói,“Bệnh lại tái phát đi!”

“Chị mới có bệnh, cả nhà chị đều có bệnh.” Lôi Gia Hân nhảy dựng lên phản bác.

Hành vi ngây thơ này thành công lấy lòng Mộc Nhã,“Cậu nha, khi nào thì cũng bắt đầu biết quan tâm , thật không biết con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi có tiềm lực đương gia (làm bà chủ quán gia đình). Yên tâm đi, vĩnh viễn cũng không xảy ra chuyện khiến cậu lo lắng.” Khi yêu một người đàn ông, bạn

sẽ nghĩ đến chuyện sinh con để cái cho người đó. Mộc Nhã cũng vậy, nhưng điều này không ảnh hưởng đến công việc của cô, huống chi cô còn có giao dịch với Trương Đình Minh nữa! Sao có thể dễ dàng mặc kệ biên kịch chứ!

Lôi Gia Hân ngẩng đầu lên, nói:“Em đây chỉ là đang nhắc nhở chị mà thôi, tránh cho về sau diễn ra bị kịch.”

“VẬY CHỊ ĐÂY CÓ NÊN CẢM ƠN CẬU KHÔNG A?” Mộc Nhã cười khê hời.

“Đó là đương nhiên, chị không phải bảo em là hân gia sao? Chính là như vậy thôi.” Lôi Gia Hân không biết khiêm tốn. (hân gia hình như là chúa hay gì đó, không dám chắc nên để nguyên bản!)

Mộc Nhã đã không thêm đề ý đến Gia Hân mỗi lần cậu động kinh lên, Lôi Gia Hân không tiếp tục được với đề tài này, chỉ phải trở lại chuyện chính, ngồi vào bên người Mộc Nhã, nói:“Phía quản lý đưa ra lời mời, mời chị đi tham gia diễn lễ trao giải ở nước ngoài, nếu không có việc bất ngờ gì xảy ra thì hai bộ phim mà chị biên kịch trước đó đều được ghi danh, chị có đi hay không?” Mộc Nhã không thích đứng ở trước màn ảnh, Lôi Gia Hân biết rõ điểm ấy, nhưng cậu vẫn luôn thông báo Mộc Nhã một tiếng, nếu chị ta không đi, cậu sẽ lỡ đi.

“VÌ CÁI GÌ KHÔNG ĐI?” Mộc Nhã hỏi ngược lại.

Lôi Gia Hân giật mình, nói:“Đêm nay bay, thời gian hơi gấp, chị chuẩn bị một chút đi.”

Nếu là trước đây khi chưa quen biết Minh Sanh, có lẽ Mộc Nhã sẽ uyển chuyển từ chối lời mời, nhưng vì Minh Sanh, có một số việc nàng không thể không làm. Minh Sanh là người như thế nào — một người đàn ông hoàn mỹ vô khuyết, tất cả những điều anh làm đều hy vọng được đến cái nhìn tích cực từ người khác, cho dù bị chê bai phê phán cũng không sao cả, anh sẽ không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng, thẳng đến khi mục tiêu được thực hiện.

Nếu một ngày nào đó thật sự ở cùng với Minh Sanh, chắc chắn sẽ có nhiều lời chỉ trích được đưa ra. Mộc Nhã cũng đã từng nghĩ cứ để Minh Sanh chờ mình, nhưng mà theo tính tình của Minh Sanh anh chắc chắn sẽ giới thiệu cô cho bạn bè của mình. Truyền thông không có khả năng không tra được tiếng gió gì, cho nên dù là giấu diếm cũng được hay là rộng rãi mà thừa nhận cũng tốt, kết quả đều giống như nhau. Mà điều hiện tại cô cần làm là để cho bản thân mình đứng trên cùng một độ cao với anh, làm cho tất cả mọi người biết đến cô, tin tưởng cô. Tin tưởng rằng cô đã không còn là Mộc Nhã của trước kia, cũng tin tưởng rằng cô có thể khiến cho Minh Sanh được hạnh phúc.

Mộc Nhã vốn định thừa dịp lúc Minh Sanh nghỉ ngơi nói cho anh rằng cô đi nước ngoài, nhưng lúc nhìn đến anh vẫn đang nghiên cứu nhân vật và kịch bản cùng mọi người, Mộc Nhã từ bỏ ý định. Nhưng ít nhất, cô vẫn phải nói một tiếng, để Đình Minh nói lại vậy. Đình Minh nghe xong, nhìn theo ánh mắt của Mộc Nhã, tự nhiên hiểu được tâm ý của cô, nói:“Tôi sẽ chuyển đạt, yên tâm đi.”

“CÓ LỜI GÌ MUỐN NÓI?” Mộc Nhã vừa rời đi, Đình Minh đã thấy Lôi Gia Hân vẫn đứng yên tại chỗ.

Lôi Gia Hân cố lấy dũng khí nói:” Xin nhờ anh.” Nói xong, Lôi Gia Hân hận không thể khâu miệng lại, rõ ràng cậu muốn nói không phải câu này, cậu rõ ràng muốn truyền đạt lại lời Mộc Nhã, lại nhớ mồm nói thành như vậy, nghĩ vậy, Lôi Gia Hân liền vỗ mạnh vào đầu mình.

Nhìn hành động của Lôi Gia Hân, Đình Minh không hiểu sờ sờ mặt, nghĩ rằng anh cũng không làm ra vẻ mặt hung dữ gì! Thu hồi tầm mắt, Đình Minh nhìn về phía Minh Sanh vẫn còn đang làm việc chăm chú, có lẽ Mộc Nhã quả thật tốt hơn một chút so với tưởng tượng của anh.

“Gia Hân, nếu không cậu ở lại đi! Đưa chị lên máy bay là được rồi.” Mộc Nhã lo lắng Minh Sanh, nói.

Lôi Gia Hân thờ dài, nói:“Chị lại muốn làm gì?” Từ sau khi Mộc Nhã xác định rõ cảm tình của chị ấy với Minh Sanh, Lôi Gia Hân tự nhận thấy công việc của cậu đã không có giới hạn, cậu cũng đã muốn không trông cậy vào việc khôi phục cuộc sống sinh hoạt tự do trước đây rồi.

“Dạ dày của Rany có vấn đề, ta không nghĩ mới ngay từ đầu liền đã kết thúc.” Càng nghĩ Mộc Nhã càng muốn để Gia Hân ở lại trong nước, chỉ có như vậy nàng mới có thể yên tâm a. Cuộc sống diễn viên tuy rằng không có quy tắc, nhưng nếu có người ở một bên đốc thúc Minh Sanh, ít ra cũng tốt hơn chút. Mộc Nhã cũng không trông cậy rằng có thể nhanh chóng sửa lại thói quen xấu của Minh Sanh, nhưng dù sao thì vẫn phải làm thôi.

Thật sự là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi a. Từ lúc biết Mộc Nhã thích Minh Sanh, Lôi Gia Hân đã lo lắng Mộc Nhã, đây là lần đầu tiên Mộc Nhã tham dự vào một buổi lễ lớn như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều chuyện mà Mộc Nhã không ngờ được, cậu làm sao có thể để yên cho cô đối mặt một mình với truyền thông chứ! Thân là người đại diện, tự nhiên cũng phải xứng với chức này.“ Về phía Minh Sanh chị cứ yên tâm, em sẽ tìm một người đứng giờ đưa cơm cho anh ta, sẽ không làm cho anh ấy thiếu một sợi tóc gáy.”

“Nếu chị không tin được, lập ra một danh sách, em sẽ cho người thực hiện theo, đến lúc đó chị chỉ cần hỏi Minh Sanh là xong.” Đối với ánh mắt có vẻ nghi ngờ của Mộc Nhã, Lôi Gia Hân tiếp tục khẳng định, cậu hiện tại đã muốn không trông cậy vào Mộc Nhã sẽ phản ứng ra sao, dù sao người này hiện tại cứ gặp được chuyện liên quan đến Minh Sanh là lại như vậy, thói quen là tốt rồi.

Mộc Nhã tức giận nói:“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi không tin cậu?”

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới trong lòng Lôi Gia Hân liền hơi mất mát. Cảm xúc này ẩn theo lẽ thường mà nói, không nên thể hiện ở trên người cậu, cậu chỉ là người đại diện, chỉ cần dựa theo lời Mộc Nhã mà làm là được. Nhưng mà từ khi nhận công việc này tới nay, Lôi Gia Hân trong lòng sớm không đem Mộc Nhã là cô chủ hay người quản lý. Ở trong lòng cậu, Mộc Nhã đã sớm trở thành người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời này.

“Lôi Gia Hân, mặc kệ trước kia, bây giờ hay thậm chí là tương lai, cậu đều là một trong những người đáng tin cậy nhất trong lòng chị, sẽ không thay đổi.”

Nghe được lời hứa hẹn của Mộc Nhã, Lôi Gia Hân thở dài nhẹ nhõm trong lòng. Cũng đúng, Lôi Gia Hân, thật đúng là ngốc nghếch mà, Mộc Nhã làm sao lại vì Minh Sanh mà không quan tâm đến mình? Dù sao đi nữa, cậu cũng là người đại diện của Mộc Nhã cơ mà, trừ bỏ cậu, chỉ ấy đi chỗ nào để tìm ra một người đại diện vĩ đại như thế cơ chứ?

“Đến sân bay bảo chị, chị chọn mất một chút.” Thấy cảm xúc Lôi Gia Hân tốt lên, Mộc Nhã thả lỏng, dựa vào ghế xe nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Mặc

Điền lễ trao giải được tổ chức vào buổi tối khi Mộc Nhã đến, khi những người tham gia đều đã đến, Mộc Nhã mới biết rằng mọi chuyện không dễ dàng như cô vẫn nghĩ. Toàn bộ quá trình diễn lễ diễn ra, Mộc Nhã thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi và nằm phịch xuống ngay tại đây. Ngoài cảm giác mệt mỏi ra, Mộc Nhã cũng thu hoạch được rất nhiều, không chỉ chiếm được giải thưởng biên kịch tốt nhất mà còn giao lưu nhiều bạn bè. Dù lúc đầu có hơi ngại ngùng, khó xử trước mặt truyền thông, nhưng có Lôi Gia Hân hộ tống, nói tổng thể là mọi chuyện đều thuận lợi.

Trước kia, thanh danh Mộc Nhã chỉ vang xa ở nước ngoài, bởi vì cô không tham dự những diễn lễ trong nước, cho nên mọi người cũng không nói cái gì. Nhưng năm nay, đêm nay Mộc Nhã đã đến tự nhiên nhận được phần đông lời tán thưởng cùng chúc mừng, su khi diễn lễ kết thúc bị yêu cầu mở thêm một hội chúc mừng. Mộc Nhã dưới cái gập đầu của Lôi Gia Hân, tự nhiên mà đồng ý mở hội chúc mừng. Hội Chúc mừng sẽ được tổ chức trong một khách sạn, người tới tham gia ước chừng 25 người, thực náo nhiệt thực vui mừng.

Người ngoại quốc ở phương diện cảm tình luôn thật mở mang rộng rãi, không giống vẻ nội liễm hàm súc của người trong nước, bọn họ nghĩ muốn cái gì sẽ trực tiếp dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn hoặc trực tiếp nói cho bạn. Mà Mộc Nhã lần đầu tiên nhận được lời thông báo trong đời này (chỉ nhiệm vụ này), đối phương là một nam phối hợp diễn trong một bộ điện ảnh mà cô biên, thân người cao gầy và vô cùng đẹp trai, nói đến sức quyến rũ cũng không kém Minh Sanh bao nhiêu, nhưng khí chất hồn nhiên thiên thành của Minh Sanh không phải bất luận kẻ nào cũng có thể sánh tới, chỉ điểm này Minh Sanh có thể đá người kia bay xa vài mét rồi.

Mộc Nhã nói rõ ràng với anh ta, cô có người yêu, tâm ý mà của anh ta cô đã hiểu. Người đàn ông mặc dù tiếc nuối nhưng cũng không cưỡng cầu, sang sáng chúc Mộc Nhã hạnh phúc. “Mộc Nhã, người nói cảnh tượng vừa rồi nếu bị Minh Sanh thấy được, có ghen hay không a!” Lôi Gia Hân thấy người đàn ông rời đi, liền xông ra, biểu tình vui sướng khi người gặp họa cùng e sợ cho thiên hạ bất loạn.

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Minh Sanh bây giờ, Mộc Nhã không dám xác định.

Lôi Gia Hân lắc lắc đầu, nói: “Ta đã đem ảnh chụp chia Minh Sanh, thực chờ mong hành động của anh a.” Lôi Gia Hân chỉ có thể khẳng định là Minh Sanh có hảo cảm với Mộc Nhã, về phần yêu không yêu không thể chắc. Vì vậy, cậu cảm thấy nhất định phải thức tỉnh anh một chút, làm cho anh hiểu được Mộc Nhã cũng không thiếu người theo đuổi, do đó sinh ra ý thức về nguy cơ.

“Gia Hân.” Mộc Nhã chỉ nhẹ nhàng mà kêu tên cậu một tiếng, cách làm của cậu cô thật không tán đồng, nhưng vẫn không khỏi có chút chờ mong phản ứng của Minh Sanh. Cho dù biết rõ khả năng lớn là không có phản ứng gì, nhưng Mộc Nhã vẫn như cũ khát khao một phản kỳ tích. Bọn họ quen biết không lâu, thậm chí thời gian chân chính ở cùng nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, như vậy nằng thật sự được Minh Sanh yêu thích sao?

Mộc Nhã vẫn đều chờ mong Minh Sanh đáp lại, nhưng đợi thật lâu, đối phương cũng không có hồi âm, Mộc Nhã thất vọng không thôi.

Hội khánh công (chúc mừng) không có kéo dài suốt đêm, ước chừng đến rạng sáng 3 giờ đoàn người liền tan, Lôi Gia Hân cũng uống say lờ lờ ngủ người nhìn Mộc Nhã đã ngủ. Nhìn Mộc Nhã như vậy, Gia Hân đột nhiên tự hỏi hành động của cậu có đúng hay ko? Có lẽ cậu không nên nói cho Minh Sanh khi không biết chắc anh có trả lời lại không, điều đó làm cho cô khổ sở, bằng không thì cô sẽ không uống đến say như vậy.

Lôi Gia Hân dìu Mộc Nhã đến trước cửa phòng, với tay lấy chìa khóa, đột nhiên liền thấy được có người đứng trước cửa nhà trọ, giật mình thiếu chút nữa rơi mất chìa khóa.

“Cô ấy uống rượu ?” Minh Sanh rốt cục đợi được người, nhưng khi nhìn đến cô trong bộ dáng này, anh không khỏi nhú mi.

Lôi Gia Hân đem người giao cho Minh Sanh, vừa mở cửa vừa trả lời: “Ân, hôm nay buổi tối có cái chúc mừng hội, vui chơi hăng say quá.” Có một số việc người biết ta biết trời biết đất biết liền được, Minh Sanh không cần biết nhiều như vậy.

Nhìn Minh Sanh nhẹ nhàng ôm Mộc Nhã đến trên giường, Lôi Gia Hân từ biệt: “Người đã đến đây, ta đây đi trước, có chuyện gì người gọi điện cho ta là được.” Nói xong ngay lập tức rời đi nhà Mộc Nhã, để tránh Minh Sanh giữ lại, cậu hành động siêu mau. Thẳng đến ngồi vào phòng điều khiển, cậu mới bắt đầu cân nhắc mọi chuyện, có lẽ qua buổi tối hôm nay, Mộc Nhã liền hết khổ đau.

Dụng ý của Gia Hân Minh Sanh không cần nghĩ cũng đã đoán đến, hẳn nếu ngay cả việc rời bỏ quê hương cùng Mộc Nhã ra nước ngoài, đã chứng minh rất nhiều chuyện. Nghĩ đến phía trước thu được tin nhắn, Minh Sanh thật muốn cười, người gửi tin tui là Gia Hân, nhưng Mộc Nhã không có khả năng

không biết. Sợ dĩ không nhận trở về, là bởi anh muốn đứng trước mặt cô nói ra tâm ý của mình, hiện tại đợi được người, người lại đang hẹn hò với chu công.

Vì làm cho Mộc Nhã ngủ thoải mái chút, Minh Sanh tự mình thay Mộc Nhã lau mặt, nhìn khuôn mặt điểm tỉnh đang ngủ, tâm Minh Sanh cũng mềm yếu lại. Anh nhìn không được vươn tay sờ khuôn mặt cô, nghĩ lần đầu tiên gặp mặt cô chủ động tới gần, cùng với sau lại thổ lộ, quan tâm. Chính là như vậy, một cô gái cứ tỉnh lặng như nước, bất tri bất giác liền đi vào cuộc sống của anh, lấy một tư thế đặc biệt ngồi ôm trọn tâm anh.

Minh Sanh bởi Mộc Nhã một lát, liền rời khỏi phòng ngủ, ngồi ở trên sô pha.

Sau khi xác nhận cảm tình của bản thân, không có nghĩa là Minh Sanh là có thể tùy ý hưởng thụ những ngọt ngào cùng hạnh phúc mà tình yêu mang lại. Sự nghiệp thành công tất nhiên làm người ta mừng rỡ như điên, nhưng làm nhân vật công chúng anh không thể có một tình yêu không cố kỵ gì như bao người khác. Mộc Nhã mặc dù thân là người cũng trong vòng giải trí thật, cũng có tài năng và bản lĩnh riêng, bọn họ cùng một chỗ hoàn toàn có thể nói là ông trời tác hợp cho. Nhưng người khác sẽ không xem như vậy, đường cảm tình của bọn họ cũng tuyệt đối không tốt như trong tưởng tượng.

Minh Sanh rất muốn cao giọng nói cho người trong thiên hạ, anh tìm được người bạn đời của mình, người chỉ thuộc về anh. Nhưng, không thể được, không phải sợ mất đi sự ủng hộ và hâm mộ của người xem, mà là sợ gây rắc rối cho Mộc Nhã. Tình yêu thủy chung là ngọt ngào, Minh Sanh không nghĩ Mộc Nhã cảm nhận được những hương vị khác ngoài ngọt ngào, ít nhất ở giai đoạn hiện nay, anh chỉ có thể để Mộc Nhã chờ đợi. Nhưng rồi sẽ có một ngày, anh sẽ tuyên cáo cho mọi người, cũng sẽ được đến sự chúc phúc từ phía họ. (ngày ấy sẽ không đến! :(()

Mộc Nhã nặng nề nâng người ngồi dậy, mơ mơ màng màng đi vào phòng bếp rót một chén nước.

Giải quyết vấn đề miệng lưỡi khô, Mộc Nhã liền theo đường cũ quay về ngủ thêm, không ngờ lại thấy được bóng người ngồi trên sô pha, nhất thời bừng tỉnh. Cô ngẹn họng trần trối nhìn bộ dáng của Minh Sanh, không xác nhận kêu một tiếng:“rany?”

“Chúc mừng em, Mộc Nhã.” Minh Sanh đem một bó hoa lớn đưa cho Mộc Nhã, nói lời chúc mừng.

Mộc Nhã ngơ ngác mà tiếp nhận, một lúc mới ý thức được dĩ nhiên là thật sự, Minh Sanh thế nhưng xuất hiện trong nhà trọ của cô, rất làm cho người ta giật mình, cô đã muốn không thể diễn tả tâm tình lúc này của mình. “Cám ơn anh, nhưng mà sao anh lại đến đây?”

“Cô gái anh yêu đạt được biên kịch tốt nhất, chẳng lẽ anh không nên tới sao?” Minh Sanh dịu dàng nhìn về phía Mộc Nhã.

Mộc Nhã không ý thức được chuyện gì đang diễn ra, chờ lúc cô phản ứng lại lời Minh Sanh nói, trong lòng vô cùng rạo rực. Cô không dám dễ dàng biểu lộ ra tâm tình vui sướng của mình trên mặt, bởi vì cô sợ hãi đây chỉ là một giấc mộng xa vời, đồng thời cũng lo lắng là chính mình suy nghĩ linh tinh, có lẽ cũng không phải ý tứ kia.

“rany.....”

Minh Sanh là người sẵn sàng, làm sao lại không biết cô nghĩ gì?“Mộc Nhã, em không cần nghĩ nhiều, chính là như em nghĩ. Anh thích em, muốn cùng em cùng một chỗ, đương nhiên với điều kiện là em không có thay đổi tâm ý.”

Đây là chuyện Mộc Nhã vẫn luôn hy vọng, mà khi giờ khắc này đột ngột đến, Mộc Nhã lại giật mình không biết nên làm gì. Chân thật đáng tin là cô vẫn như cũ thương anh, thậm chí so với trước kia càng yêu, cô nghĩ đến cô còn muốn chờ thật lâu, không từng nghĩ đến hạnh phúc tới là nhanh như vậy. Minh Sanh không có nói nữa, chính là về mặt chân thành nhu tình nhìn Mộc Nhã, anh đang chờ cô, chỉ chờ đáp án của cô.

Mộc Nhã khẽ run bàn tay, tiến lên vài bước đứng trước mặt Minh Sanh, sau đó nhẹ nhàng mà ôm lấy anh, nói:“Cám ơn anh.”

Minh Sanh cũng ôm lấy Mộc Nhã, trong lòng trong vắt, thanh khiết. Tại một khắc này, anh nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không buông tay cô, không nên hỏi vì cái gì, chỉ là một loại trực giác mà thôi. (Thảo nào ng ta vẫn nói trực giác con trai không bao h đúng)

“A Nhã, anh về sau gọi em là A Nhã được chứ?” Hai người buông ra lẫn nhau, Minh Sanh nói.

Mộc Nhã gật đầu nói tốt, như thế sẽ không tốt? Cứ việc trong nháy mắt ấy, Mộc Nhã muốn cho anh gọi cô là Tiêu Tiêu, nhưng cô vẫn gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu. Cô đã đủ may mắn, phải học cách thấy đủ, có chút những thứ không nên rất tham luyến. Nếu có thể, Mộc Nhã thật hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc tốt đẹp này.

Cho dù không thềm nghĩ nữa, Mộc Nhã cũng có một loại nguy cơ, một loại nguy cơ về thời gian. Lúc Minh Sanh nói cho cô là bọn họ có thể ở cùng một chỗ, cô rất vui, nhưng vui về thì thời gian mà cô ở bên Minh Sanh cũng chỉ còn lại ít ỏi. Mặc kệ còn có bao nhiêu thời gian, cô đều sẽ cống hiến tất cả cho người đàn ông này. Nhìn về phía Minh Sanh đang nấu ăn tại phòng bếp, Mộc Nhã kim lòng không được liền tiến lên ôm lấy anh từ sau lưng, gắt gao, một chút khe hở đều không có.

“A Nhã, làm sao vậy?” Minh Sanh thực thích cảm giác bị y lại này.

Mộc Nhã không có buông tay, cứ như vậy ôm anh lắc lắc đầu, nói:“Chỉ là em muốn ôm mà thôi.” Chỉ có như vậy cô mới có thể cảm nhận được sâu sắc xúc cảm chân thực.

Nói như vậy làm cho Minh Sanh đột nhiên đau lòng, anh xoay người ôm nhẹ cô đến sô pha, sau đó để cô nằm trên đùi anh, thay cô mát xa đầu, thân thiết nói:“Thế nào? Đau đầu lắm sao.”

“Có anh ở cái gì cũng tốt.” Nguyên lai yêu một người thật là nhìn hần liền phảng nhiên có được toàn thể giới.

Minh Sanh nhìn bộ dáng hường thụ của cô, thả nhẹ lực cánh tay ra.

Mộc Nhã tỉnh lại lần nữa cô đã nằm trên giường, cô mắt nhắm nhắm nghĩ đến giấc mộng rất đổi chân thật kia, nếu hết thảy là thật thì thật tốt a. Cô đi vào toilet thu thập sạch sẽ mình rồi tới phòng khác, nhìn đến vài món đồ ăn bày trên bàn, nhất thời kinh ngạc, vội nhanh tới phòng bếp.

“A Nhã, tỉnh, nhanh đi rửa mặt ăn cơm.” Khi Mộc Nhã tiến vào, Minh Sanh vừa lúc dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp.

Mộc Nhã tâm bùm bùm đập mạnh không ngừng, cô đi đến bên người Minh Sanh, cầm tay anh, sau đó ở lúc anh nhìn qua, rất là lớn mật nói: “Hôn em.” Minh Sanh không rõ lắm, thẳng đến lúc Mộc Nhã lại lặp lại, anh mới biết được Mộc Nhã không đùa..

Minh Sanh nghe theo lời Mộc Nhã, cúi đầu hôn nhẹ lên làn môi cô.

Xúc cảm ấm áp rơi thẳng vào đáy lòng, mà lúc Minh Sanh đang muốn rời đi, Mộc Nhã lại hợp thời ôm lấy cổ anh, dâng lên làn môi đỏ mọng của mình, không cho Minh Sanh lui bước. Minh Sanh hiển nhiên cứng đờ, nhưng lập tức phản ứng, nhiệt tình đáp lại cái hôn của Mộc Nhã. Nụ hôn của anh vô cùng nhiệt tình cùng kịch liệt, anh một tay ôm lấy vòng eo của Mộc Nhã đem người cô dán vào người anh, một tay nắm lấy gáy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lôi Gia Hân ngó đầu mở cửa tiến vào, hết nhìn đông lại nhìn tây, động tác vô cùng cẩn thận. Nhìn không thấy bóng dáng Minh Sanh, cậu mới lớn mật đi vào. Tất cả những hành động này của Gia Hân làm Mộc Nhã tức cười. Lôi Gia Hân chạy nhanh lại bên người Mộc Nhã, cau mày nói: “Em đây không phải sợ quấy rầy đến hai người sao? Hắc hắc, bà chị, đêm qua thật đúng là kịch – tình bán ra bốn phía nga!”

“Nếu cậu tới đây chỉ là vì tò mò việc tư của chị, thứ chị đây không thể phụng bồi.” Mộc Nhã không ngại chia sẻ tình cảm của mình, nhất là với đối tượng là Lôi Gia Hân, nhưng nếu bảo cô chia sẻ những thời khắc âu yếm bên người yêu, vậy thật có lỗi.

Lôi Gia Hân bĩu môi, nói: “Thế thần tượng của em đâu? Sao lại không ở đây?”

“Đi về.”

Đối lập với vẻ bình tĩnh như không của Mộc Nhã, Lôi Gia Hân lại có vẻ vô cùng ngạc nhiên nói: “Đi về? Về chỗ nào rồi? Sẽ không là về kịch tổ đi! Đây, Mộc Nhã, sao em cứ cảm thấy hai người thế nào ấy? Đừng nói là hai người cãi nhau nhé!” Hai người vào buổi tối ở cùng một chỗ, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã rất mờ ám, Lôi Gia Hân trước khi tới đây nghĩ thế nào cũng không nghĩ là Minh Sanh sẽ trở về, vậy Mộc Nhã làm sao bây giờ?

“Đừng có mà nguyên rủa, bọn chị rất tốt, cậu ấy, đừng ngồi đây mà suy nghĩ lung tung.” Đối với Lôi Gia Hân trong trạng thái không công tác, Mộc Nhã đã không nghĩ nói cái gì, dù sao người này, nếu mà bạn để ý đến cậu ta, cậu ta sẽ càng hăng say. Nhưng mà nhắc tới Minh Sanh, lại nghĩ đến anh đã ra khỏi phòng vài giờ, nỗi nhớ nhung trong lòng lại tràn ra. Đối với hai người không thể tùy thời ở cạnh nhau, yêu nhau cũng là một loại tra tấn ngọt ngào a.

Lôi Gia Hân tiếp tục lẩm bẩm: “Chị vì sao không đi cùng anh ấy chứ?”

Mộc Nhã liếc mắt nhìn Lôi Gia Hân một cái, thấy bộ dáng tò mò của cậu, cô thực sự rất muốn đánh cậu ta vài cái. “Cậu muốn cho truyền thông đem quan hệ giữa hai người bọn tôi mang đi ba hoa chích chèo sao? Nếu có thể a, chị hi vọng có thể mãi mãi giấu đi chuyện này, nhưng ý nghĩ này thật không đáng tin. Vậy nên trước khi mà mọi thứ sáng tỏ, chị hy vọng cảm tình giữa bọn chị sẽ kết thật sâu, sẽ không chịu ảnh hưởng của bất kì nhân tố bên ngoài nào.” Minh Sanh nhận định một người, chỉ cần người ấy nguyện ý, tuyệt đối là cả đời, Mộc Nhã hoàn toàn tin tưởng điều này.

“Được a, em sẽ thương lượng tốt những chuyện tiếp theo cùng với Đình Minh.” Lôi Gia Hân gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tình cảm của Minh Sanh cùng Mộc Nhã có thể lừa tất cả mọi người trên thế giới này, lại lừa không được bọn họ, cũng không thể giấu bọn họ. Trương Đình Minh không phải người chỉ nhìn đến ích lợi, hần cũng tại giai đoạn này bảo vệ Minh Sanh, hai người bọn họ chắc chắn sẽ bảo vệ tốt tình yêu này, để tránh xảy ra những sóng gió không cần thiết.

“Chị nghĩ gặp Steven đạo diễn, cậu hẹn giúp chị, mau.”

Mộc Nhã từ trước đến giờ chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gặp đạo diễn, cho dù kịch bản có vấn đề cũng không ra mặt cầu thông, điều này khiến cậu không hiểu, nhưng là tin tưởng Mộc Nhã làm như vậy tuyệt đối có lý do, cậu đột nhiên mong chờ buổi gặp gỡ này.

Vài ngày sau, Mộc Nhã cùng Lôi Gia Hân bước trên lữ trình về nước.

“Mộc Nhã a, có cần gấp như vậy không?” Lôi Gia Hân rất lý giải người đang chìm đắm trong tình yêu, nhưng bọn họ vừa mới đi gặp Steven đạo diễn a, như thế nào vừa ra công ty chị ấy liền chạy thẳng tới sân bay đâu? Muốn gặp Minh Sanh cậu hiểu được, cậu cũng muốn gặp, phi, cậu nói linh tinh cái gì

đây.

Mộc Nhã nhún vai, nói:“Cậu có thể lựa chọn trở về nghỉ ngơi lại về sau, chị không ngại.”

Lôi Gia Hân tỏ vẻ lời nói hiện tại của cô hoàn toàn là vô nghĩa.

Phòng ở khách sạn lúc đi đã trả lại, hiện tại một lần nữa đặt gian khác, không ngờ lại gần Minh Sanh, hai người bọn họ thật đúng là có duyên phận a, không phải sao? Mộc Nhã cũng không có lập tức chạy tới tò kịc, cứ việc lòng của nàng đã sớm bay đến chỗ Minh Sanh. Lôi Gia Hân đã hoàn toàn không hiểu Mộc Nhã , thật đúng là lòng dạ đàn bà khó đoán, đoán đến đoán đi phiền não cũng chỉ là cậu mà thôi.

Mộc Nhã về nước cũng không có gạt Minh Sanh, trước khi lên máy bay cô liền nói cho anh. Nàng nghĩ rất đơn giản, muốn tự mình chuẩn bị một bữa tối hoành tráng, vài ngày không gặp rất nhớ, mặc dù có điện thoại liên hệ, nhưng làm sao so được với việc gặp mặt nhau. Hiện tại cô vừa nghĩ đến chút nữa sẽ gặp anh, lồng ngực liền kích động, tim đập gia tốc. Mộc Nhã thấy vui vẻ, Lôi Gia Hân lại cảm thấy mỗi một đến cực hạn, không phải là một bữa tối chúc mừng sao? Một chiếc điện thoại gọi cho phục vụ khách sạn, giải quyết , thật sự có cần cái gì đều phải tự làm không cơ chứ?

Mộc Nhã nhớ Minh Sanh, nhưng cũng cũng không có quên nhớ người đại diện kẻ kẻ bên cạnh anh, trợ lý Đình Đình.

“Vui đến vậy sao?” Hôm nay Minh Sanh trạng thái tốt lắm, nhất là lúc chiều tối, nếu không phải nữ nhân vật chính diễn quá mức tệ, hẳn nhất định có thể về khách sạn trước tiên. Nguyên nhân không cần nghĩ Trương Đình Minh cũng biết là vì Mộc Nhã, anh cũng không quên lúc chiều, Minh Sanh lôi kéo tay anh, khuôn mặt rạng ngời nhỏ giọng la hét nói Mộc Nhã đã trở lại. Lúc ấy cậu ta thật giống một đứa trẻ, rõ là lớn vậy rồi, luôn luôn để cho anh phải lo lắng.

Minh Sanh nghiêng đầu nhìn về phía Trương Đình Minh, nói:“Đương nhiên vui vẻ, chẳng lẽ anh không vui?” Đình Minh phòng bị Mộc Nhã, Minh Sanh đều biết đến, anh không nói gì, anh tin tưởng Đình Minh rồi sẽ có một ngày không còn để phòng nữa.

“Cậu có thể có một đoạn tình cảm khác, tôi sao có thể không vui.” Minh Sanh đơn thuần trong chuyện tình cảm nam nữ, tại cái vòng luẩn quẩn này quá là khó được. Nếu đổi lại là người con gái khác, Đình Minh nhất định chúc phúc từ đáy lòng, nhưng là Mộc Nhã, đến nay anh vẫn chưa tin tưởng cô ta.

“Không cần về khách sạn vội, đi cửa hàng bán hoa.” Hoa là thứ mà mỗi người phụ nữ đều yêu, cũng là thứ hữu dụng nhất trong việc biểu lộ tâm ý của một người.

Đình Minh không nói gì thêm, phân phó lái xe đi hướng cửa hàng bán hoa gần đó. Minh Sanh cố ý tự mình đi mua, Đình Minh để cho trợ lý đi cùng, anh nhìn vào đáng người trước cửa hàng bán hoa, hỏi lái xe ngồi phía trước:“Cậu cảm thấy Mộc Nhã thật sự thích hợp Minh Sanh sao?”

“Trong cảm tình ấy, lời của người ngoài cuộc không đánh giá được cái gì, thích hợp hay không thích hợp chính bọn họ mới là người rõ ràng nhất. Minh Sanh là một chàng trai tốt khó được, có đôi lúc hơi tính tình trẻ con, đơn thuần một chút, nhiệt tình một chút, nhưng những kiên cường cố gắng của cậu ta tôi và anh chẳng phải đều thấy sao?”

Lời của lái xe cũng là lời trong lòng Đình Minh, anh gật gù đầu không hề nói cái gì.

Khi chuông cửa vang lên, Mộc Nhã đang bày dao nĩa, quần áo nấu ăn dính đầy dầu mỡ đã được thay, bằng không cần phải luống cuống tay chân .

Cửa vừa mở ra, những bông hoa lam hải dương liền ánh vào mi mắt, mà ở phía sau những bông hoa lam hải dương ấy là Minh Sanh, Mộc Nhã sung sướng ôm lấy hoa, hào phóng nói:“Cám ơn, mau vào đi.”

Lôi Gia Hân đứng đằng sau cũng rất biết ý đem mọi người theo sau dẫn đi một gian phòng khác, đem không gian toàn để lại cho hai người này.

Mộc Nhã cầm hoa, chuẩn bị thu xếp dùng com, bỗng bị Minh Sanh từ đằng sau bế vào côi lòng. Minh Sanh đem giai nhân ôm vào lòng, không khách khí tặng cô một nụ hôn sâu nồng nhiệt, đến tận khi Mộc Nhã khó thở mới buông ra, nói:“A Nhã, anh rất thích em, em thì sao?” (Diễm Tinh: hôn là đây vò, làm cho người ta khó thở kia, đừng hôn!! Thẹn thùng quá!

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Minh Sanh hai tay lên lút chạy về phần nách của Mộc Nhã, vùng nách bình thường thường là vùng đặc biệt nhạy cảm, với cả Mộc Nhã cũng vậy. Lúc này Mộc Nhã liền cười đến lăn đi lăn lại, nếu không phải Minh Sanh nhanh tay, cô nhất định sẽ đập người vào bàn trà. Nghĩ vậy, Minh Sanh cảm thấy về sau vẫn không nên làm chuyện mạo hiểm như vậy. (Tự làm tự chịu) Đem Mộc Nhã – người cười đến thoát lực nâng đến trong lòng, trầm giọng nói:” A Nhã, anh không thích em như vừa rồi. Như vậy gần, lại như vậy xa.”

Mộc Nhã bỗng cảm thấy lòng đau xót, cô cúi đầu vào lòng Minh Sanh, không nghĩ để hẳn thấy thần thái* của mình, nói:” Thực xin lỗi, Rany, về sau sẽ không.” Đề nghị của hệ thống thực sự khiến cho cô động tâm, nhưng cuối cùng cô vẫn chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với Minh Sanh. Sau khi cô đi sẽ có một

Mộc Nhã khác thương anh, mà nghĩ đến ba mẹ già cỗi trong hiện thực, cô rất rõ ràng mình không thể ở lại.

Thần thái: biểu cảm và thái độ. < Đề nguyên cho nó hay>

Bởi vì thân phận ngôi sao của Minh Sanh, hai người tự xác định quan hệ sau rất ít đi ra ngoài du lịch vào ban ngày, đa số thời điểm đều ước hẹn đi chơi vào buổi tối.

”Điện ảnh ra mắt, em xuất ngoại hay là vẫn ở trong nước?” Nắm tay Mộc Nhã đi trên con đường cái thừa thớt người, Minh Sanh hỏi. Anh hẳn là phải ra nước ngoài, nghe người đại diện nói hình như có tiếp một bộ điện ảnh nước ngoài lớn, anh phải trước tiên làm tốt một ít chuẩn bị, cứ việc thời gian điện ảnh quay chụp là hai tháng sau.

Đề bản thân có thể được tất cả mọi người biết đến, đây không chỉ là nguyện vọng của Minh Sanh mà còn là nguyện vọng của Đình Minh. Mấy năm nay, Minh Sanh phát triển rất khá, nhưng ở phương diện quốc tế vẫn thiếu sót những cơ hội, có lẽ bởi vì nguyên nhân ở đạo diễn cũng có thể do kịch bản, đạo diễn dùng người phần lớn là quốc gia của họ. Minh Sanh là một diễn viên rất có thiên phú, nhưng có nhiều lúc chỉ thiên phú thôi là không đủ. Nay cơ hội đến, anh nhất định phải nắm thật chắc.

Mộc Nhã kéo tay Minh Sanh, nói: ”Ngươi muốn ta ở đâu?”

”Biết rõ còn cố hỏi, A Nhã.” Minh Sanh trừng mắt nhìn liếc sang Mộc Nhã, nói.

Mộc Nhã nở nụ cười một tiếng, mới nói: ”Ở đâu em đều thấy không sao cả, chỉ cần có một cái máy tính là hết thấy không thành vấn đề. Mà em sao có thể bỏ rơi anh được đâu? Cho nên sẽ đi cùng anh ra nước ngoài a, anh nhưng đừng ghét bỏ em.”

”Anh sùng đều không kịp, như thế nào lại ghét bỏ đâu! Nói hươu nói vượn.” Nghe được đáp án như ý, trong lòng Minh Sanh như đầy kẹo ngọt.

Minh Sanh thực sự tốt với Mộc Nhã lắm, Mộc Nhã theo sinh ra tới nay trong cuộc đời chưa từng có người nam nhân nào đối đãi với mình như vậy. Mặc dù đôi khi anh hơi trẻ con, thật chí còn làm những hành động không hợp tuổi như làm nũng, nhưng Mộc Nhã vẫn như cũ cảm thấy Minh Sanh là tốt nhất, có lẽ đây là ”Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” đi.

Minh Sanh đối với Mộc Nhã tốt tới trình độ nào? Anh thậm chí gián tiếp tham dự vào cuộc sống của Mộc Nhã, luôn làm cho Mộc Nhã hết thấy trong quá trình cô tiến bước. Tất cả Lôi Gia Hân đều xem ở trong mắt, bởi vì cậu cảm thấy Minh Sanh đang đoạt phận sự của cậu, hiện tại cậu đều không biết phải làm gì đây. Mộc Nhã thực hưởng thụ Minh Sanh đối với cô tốt, nhưng cũng thực lo lắng cứ tiếp tục như vậy cô sẽ bị anh làm hư.

Mộc Nhã tò mò hỏi: ”Rany, nếu anh làm hư em thì làm sao bây giờ?”

”Hư thế nào? A Nhã, em phải hiểu được cho dù làm hư em anh cũng cam tâm tình nguyện làm, hơn nữa vừa hay, không phải lo lắng sẽ có người đến đào góc tường** a.” Mặc kệ có tình địch có tâm tư xuất hiện trước mặt Mộc Nhã đi nữa, làm bạn trai chính thức anh sao có thể chịu đựng việc cô gái của mình bị người khác mơ ước! Đến một cái đá một cái, đến một đôi đuôi một đôi.

** Đào góc tường (nhảy tường): làm tiểu tam~~~

Phụ nữ ở một số thời điểm là động vật mang tính thính giác, Mộc Nhã hiển nhiên thực vừa lòng câu trả lời như vậy.

”Cậu xem cậu xem, người kia thật giống Minh Sanh, có phải anh ấy hay không...”

”Thật sự rất giống, nếu không đi lên hỏi một chút.”

”A, chào hai em, anh là Minh Sanh” Minh Sanh phi thường can đảm thừa nhận thân phận của mình, điều này làm cho Mộc Nhã vốn đang suy nghĩ đối sách rất là kinh ngạc, nếu là một người thì trong tình huống như vậy còn phù hợp, nhưng này anh còn đang nắm tay cô đây!!

Hai cô gái chừng hai mươi tuổi lúc này rất hưng phấn, lập tức năn nỉ muốn chữ ký. Minh Sanh đương nhiên sẽ không từ chối, vui vẻ ký lên tên của mình.

”Chị là Mộc Nhã đi! Có thể cho em chữ ký của chị được không?” Một cô gái trong đó nhìn nhìn Mộc Nhã vài lần, sau khi do dự quyết định mở lời.

Mộc Nhã có chút ngoài ý muốn xong cũng không từ chối.

”Mộc Nhã là bạn gái của ta nga, thế nào, thực xứng đôi đi!” Một bên Minh Sanh rất đắc ý mà khoe ra, làm cho hai cô bé mê điện ảnh tặc tặc lú lười một trận. Nhưng hình như hai cô đã sớm đoán được, trước khi đi còn lên tiếng chân thành chúc phúc.

”Rany.” Mộc Nhã nhăn đôi mi thanh tú kêu lên.

Minh Sanh nhìn ra Mộc Nhã có chút không thích hợp, nói: ”A Nhã, em đang tức giận sao? Tức giận vì anh không có trải qua em đồng ý đem quan hệ giữa đôi ta báo cho người khác.” Minh Sanh cũng không lo lắng quan hệ của hai người bị sáng tỏ, nhưng bởi vì Mộc Nhã yêu cầu, Minh Sanh mới vẫn điệu thấp không báo đoạn cảm tình này. Anh đã sớm nhận định người con gái này, thậm chí gắt gao, bức thiết muốn cùng nàng tổ kiến một gai đình, trước đó anh hy vọng có thể được đến sự chúc phúc của mọi người.

”Quên đi, chúng ta đi trở về!” Mộc Nhã không thể thật tức giận Minh Sanh, cứ tạm vậy đi đã.

Hai người hưng trí bừng bừng mà ra cửa lại vô tình mà về, tự nhiên cũng làm cho người đại diện hai bên biết hai người này đang giận đối nhau. Trước “hai người bọn họ” còn luôn nói đi nói lại là hai vị này sẽ không giống như mấy đôi tình lữ khác hai hôm ba bữa lại cãi nhau một trận a!! Trương Đình Minh quan điểm rất đơn giản, Minh Sanh ở trong vòng vốn có tiếng là tính tình dễ chịu, mà Lôi Gia Hân thì cảm thấy Mộc Nhã là người thiện người lành ý nhất.

□ ” hai người bọn họ” sau là chỉ người đại diện của hai bên. Chú ý, thỉnh chú ý.

Hai người nhìn nhau, không hiểu nhìn Mộc Nhã đem Minh Sanh nhốt ở ngoài cửa.

” Minh Sanh, hai người cãi nhau?” Người đẩy ta lùi, cuối cùng vẫn là Trương Đình Minh tiến lên từng bước, hỏi hướng Minh Sanh vẫn đứng ở trước cửa phòng ngủ. Lúc này Trương Đình Minh rất muốn đem Minh Sanh kéo đến phòng khách mà ngồi, kết quả lại bị Minh Sanh từ chối.

Minh Sanh lắc lắc đầu.

” Minh Sanh, Mộc Nhã rốt cuộc vì sao tức giận?” Lôi Gia Hân bị Trương Đình Minh đẩy lên trước mặt Minh Sanh.

Minh Sanh khẽ thở dài một hơi, đem chân tướng sự tình toàn bộ nói cho hai người đại diện. Loại chuyện này còn có thể tức giận cũng chỉ có Mộc Nhã – người thực yêu Minh Sanh dđi, giờ khắc này, Trương Đình Minh quyết định về sau đối tốt với Mộc Nhã chút.

” Mộc Nhã, nam nhân của chị đang ở trước cửa làm môn thần, chị còn không mau mau ra lĩnh trở về.” Lôi Gia Hân không nói gì, im lặng ở một bên lấy điện thoại phát tin nhắn cho Mộc Nhã. Nhìn đến tin nhắn này, Mộc Nhã có chút dờ khóc dờ cười, cô hình như cũng không nói là mình tức giận đi! Mở cửa ra, quả nhiên nhìn đến người nào đó ủ rũ, hai môn thần phía sau cũng đang an ủi chần chờ tinh thần, cô bình tĩnh nhìn lướt qua Lôi Gia Hân bọn họ, đem Minh Sanh kéo vào phòng ngủ, không chút do dự đem hai người muốn nhìn chuyện xấu ngăn cách ngoài cửa.

” A Nhã”

Mộc Nhã vươn tay ra hiệu Minh Sanh ngừng nói: ” Rany, trước đừng nói chuyện, nghe em nói. Em không tức, thật. Tâm ý của anh em làm sao lại không rõ chứ! Em chỉ không nghĩ sớm vậy đem quan hệ chúng ta công khai ra thôi. Anh phải biết rằng, năng lực ứng phó truyền thông của em thực hữu hạn.” Công khai quan hệ có tốt có xấu, Mộc Nhã chỉ là không nghĩ để Minh Sanh sớm phải phiền muộn không đâu thôi.

” Anh sẽ bảo vệ em, A Nhã, tin tưởng anh.” Minh Sanh cầm tay Mộc Nhã, ra lời cam đoan.

Mộc Nhã vươn tay vỗ về khuôn mặt của người đàn ông đang ngồi trên giường, trong lòng bình thản, nói: ” Em tự nhiên là tin anh, em yêu anh như thế, không tin anh chẳng lẽ lại đi tin tưởng người khác sao?” Có chút lời tâm tình cô ý lại làm cho người ta xấu hổ phải mở miệng, mà không khí đến, làm cho ta bỗng tự nhiên thốt ra những lời ấy.

” A Nhã, em nói yêu anh!” Mộc Nhã tâm ý anh đều hiểu được nhưng khi chân chính nghe được những lời này, trong lòng Minh Sanh vẫn rất kinh ngạc. Cũng không phải không ai nói qua yêu anh, tương phản lại, nhưng người nói vẫn không phải người anh muốn. Nay anh rốt cuộc đợi đến, anh hẳn là cảm tạ ông trời hậu đãi, cũng sẽ hết lòng dùng cuộc đời còn lại yêu thương người con gái trước mắt.

Mộc Nhã gật đầu, nói rõ ràng:” Đúng vậy, Minh Sanh, em yêu anh, cả đời này cũng chỉ yêu mình anh.”

Minh Sanh đã không thể dùng ngôn ngữ đến biểu đạt vui sướng trong lòng mình, anh đứng dậy gắt gao ôm lấy Mộc Nhã, nói:” A Nhã, anh cũng yêu em. Tuy rằng thật có lỗi vì đã để cho em mở miệng nói ra ba chữ này trước, nhưng, anh thật hạnh phúc khi em có thể yêu anh, cảm ơn.”

Mộc Nhã lo lắng cho vấn đề sáng tỏ ngày hôm sau cũng không xuất hiện, nhưng mọi chuyện đều phải làm rõ ràng, ở một ngày trước khi Minh Sanh đóng phim, truyền thông rốt cuộc hỏi đến vấn đề này. Minh Sanh lớn mật mà thản nhiên nói: ” Chúng ta đúng là cùng nhau, cũng hi vọng các vị có thể chúc phúc chúng ta. Mộc Nhã là cô gái tốt, mà tôi cũng là người đàn ông tốt. Nữ hảo giả nam, nam hảo giả nữ? Không phải sao?”

Ở phương diện ứng phó truyền thông, Minh Sanh hàng năm sinh hoạt trong vòng lẩn quẩn này đã sớm thành thục, đối mặt với bất luận kẻ nào đều có thể đối đáp trôi chảy. Đương nhiên bởi vì địa vị của mình, có chút phóng viên không dám lớn mật hỏi nhiều. So với bên Minh Sanh thoải mái, Mộc Nhã bên này lại khó khăn hơn, nơi nơi đều là phóng viên, trận thế lớn mạnh, cũng đúng, quốc tế ảnh đế Minh Sanh vẫn luôn không dính vào đề tài này, hiện tại rốt cuộc thừa nhận mình có bạn gái, các phóng viên tất nhiên phải sôi máu lên mà làm việc? Đây là tiêu đề a!!

Mộc Nhã có weibo riêng, lúc tin tức này vừa tuôn ra, không đến vài giờ đã trở thành đề tài nóng nhất trên đỉnh. Có chút fan của Minh Sanh cũng nhấn lại trên weibo cô, có tốt có xấu, có duy trì cũng có phản đối, có chúc mừng cũng có uy hiếp. Tất nhiên này đó Mộc Nhã tự nhiên không rồi xem, mà là từ phía Lôi Gia Hân nghe được. Một ngày này, Mộc Nhã đã sớm đoán được đến, lại không nghĩ rằng sẽ kinh thiên động địa như thế.

” A Nhã, em không sao chứ!” Minh Sanh trở lại khách sạn việc đầu tiên làm là quan tâm đến trạng thái của Mộc Nhã.

Mộc Nhã lôi kéo tay Minh Sanh, an ủi: ” Em có thể có chuyện gì, không phải đang chụp diễn sao? Sao lại gấp trở về thế?” Minh Sanh diễn ngày mai mới đóng máy, nghe nói hôm nay còn có vài màn quay chụp khó đâu?

Minh Sanh cười trả lời: ” Trước tiên đóng máy, rất lợi hại đi!!”

” Đương nhiên lợi hại, người ta xem trúng như thế nào có thể không lợi hại? Người nói đúng không!” Trải qua sự kiện tức giận trước, cảm tình giữa Mộc Nhã và Minh Sanh càng sâu sắc lên, hai người cũng càng ngày càng ăn ý. Điều này làm cho Mộc Nhã không thể không suy xét, có phải giữa người yêu cãi nhau có thể làm cảm tình trở nên sâu sắc hay không a? Nếu đúng vậy, cô hẳn là cãi nhau một trận lớn với Minh Sanh?

Chương 24

Minh Sanh sau khi điện ảnh kết thúc liền cùng Mộc Nhã đi ra nước ngoài, nói tới việc này, phải kể đến quá trình xuất ngoại này vô cùng gian khổ! Phải biết rằng hai ngày nay đầu đề của các tờ báo giải trí hầu như đều nhắc đến Minh Sanh cùng Mộc Nhã, chưa nói đến, nội dung của chúng đều không rõ ràng, các phóng viên trong giới nào dễ dàng buông tha. Vì thuận lợi đăng ký, Trương Đình Minh cùng Lôi Gia Hân không thể không thuê nhân viên bảo an, dù vậy, mọi việc vẫn không được suôn sẻ.

!Toàn bộ quá trình, Minh Sanh đều vẫn đều nắm chặt tay Mộc Nhã, chưa bao giờ buông khỏi.

!Cứ việc việc ra nước ngoài khiến 2 người bị quấy rầy rất nhiều, nhưng có thể cùng Mộc Nhã cùng một chỗ anh liền vui vẻ. Trong lúc rảnh rỗi có thể liêu liếm đất tay nhau đi trên đường, Minh Sanh rất thích cái cảm giác bị người khác hâm mộ nhìn. Anh cùng Mộc Nhã không chỉ hạnh phúc qua cái vẻ bề ngoài mà niềm hạnh phúc ấy là thật, về sau sẽ càng thêm hạnh phúc.

!“What? Minh Sanh, cậu vừa rồi nói cái gì, cậu lặp lại lần nữa, anh không có nghe rõ.” Trương Đình Minh vừa đến nhà Minh Sanh, đang định ngồi xuống ghế sofa, chợt nghe đến Minh Sanh buông một câu nhẹ bẫng, lúc này liền nhảy dựng lên. Nếu có thể, anh thật sự hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, đây nhất định là Minh Sanh đang nói đùa, sẽ không nhanh như vậy.

!Minh Sanh nhìn về phía Đình Minh, đưa cho anh một chén nước. Anh biết điều mà anh ấy muốn nghe đến là cái gì, nhưng thật đáng tiếc, khiến “anh” thất vọng rồi, anh chỉ muốn thông báo mà thôi, không phải đến trưng cầu ý kiến.” Em định cầu hôn A Nhã, điều này không sẽ không thay đổi, em lại càng sẽ không hối hận. Đình Minh, em biết anh lo lắng cái gì, nhưng đều không quan trọng, thật sự đấy. Tất cả những gì anh phải làm là vui vẻ, vui vì em nhanh như vậy đã tìm được một nửa khác thuộc về mình.” Từ lúc hiểu rõ khát khao này, anh không hề muốn lại chịu sự cô đơn lẻ loi, anh muốn mỗi ngày buổi sáng khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là cô.

!

A Nhã tốt lắm, cả đời này anh cũng chỉ muốn có cô, cũng chỉ có cô mới có thể khiến anh cảm thấy giục giã* như vậy.

!*nguyên văn là khẩn cấp, thay đổi chút~

!“Minh Sanh, cậu xác định muốn làm vậy? Mộc Nhã thì sao?” Đình Minh cũng không phải không nghĩ nhìn đến Minh Sanh hạnh phúc, cũng không nghĩ phá hư nhân duyên của cậu. Nhưng thật sự có cần nhanh như vậy không? Bọn họ mới biết nhau bao lâu? Mến nhau lại bao lâu? Đối lập với sự phản đối của fan, anh càng lo lắng sự chắc chắn giữa cảm tình của họ. Một đoạn cảm tình ngắn ngủi, kịch liệt như vậy thật sự có thể trải qua được sự khảo nghiệm đến từ hôn nhân?

!Chỉ cần nhắc tới tên của Mộc Nhã, đôi mắt Minh Sanh nhắm mắt trở nên dịu dàng dị thường, khiến Đình Minh nhìn mà phải liên tục lắc đầu.”Em hiện tại quả thật khá lo lắng về A Nhã, không biết em ấy đồng ý hay không, nếu thật sự không đồng ý thì làm sao bây giờ? Có phải là quá nhanh hay không?” Nghĩ đến việc cầu hôn A Nhã, Minh Sanh liền rất khẩn trương.

!

!“Tuyệt đối nhanh, Minh Sanh, em xem, bọn em có muốn chút thời gian để ổn định lại không. Cảm tình không thể rất gấp, em nghĩ thế nào?” Nghe được sự tư lự* trong lời Minh Sanh, Trương Đình Minh dùng sức gật đầu nói. Đối với chuyện cầu hôn này, nếu thực sự cần anh ra ý kiến, anh tuyệt đối sẽ kiên trì phản đối, thật là quá nhanh .

!*tư lự: do dự, không chắc chắn, không xác định

!Minh Sanh tự hỏi một hồi, kiên định nói:”Em sẽ khiến A Nhã phải đồng ý, nhất định.” Cho dù A Nhã thật sự từ chối anh, cũng không sao cả, còn nhiều thời gian, anh sẽ đợi đến khi cô đồng ý mới thôi.

!Trương Đình Minh còn muốn nói cái gì nữa, chợt nghe đến tiếng chuông cửa, anh đi qua lại thấy, thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a. Đứng ngoài cửa không phải là Mộc Nhã cùng Lôi Gia Hân sao.

!“Là A Nhã hả anh?”

!Trong lúc Minh Sanh vừa đi vừa hỏi, Trương Đình Minh nhanh chóng mở ra cửa, nói với Mộc Nhã: “Mộc Nhã, mặc kệ Minh Sanh cùng em nói cái gì, em cũng không cần đồng ý cậu ta.” Mộc Nhã bị lời nói này làm sững sốt, nhưng không kịp đợi Mộc Nhã trả lời, Minh Sanh liền trực tiếp kéo cô vào phòng.

!Mấy ngày nay Minh Sanh vẫn muốn tìm cơ hội hướng Mộc Nhã cầu hôn, nhưng mãi mà chả tìm được lúc nào thích hợp. Anh vốn cũng muốn bất ngờ tỏ

chức một màn cầu hôn lộng lẫy cho cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định làm đơn giản một chút, anh mong muốn đem đến cho Mộc Nhã những gì tốt nhất, nhưng tính cách Mộc Nhã không giống với anh, anh không muốn vì sở thích của mình mà để cô cảm thấy không thoải mái.

“Rany, mấy ngày nay anh rốt cuộc làm sao, mắt hôn mắt vía?” Minh Sanh bối rối Mộc Nhã biết, cô luôn chờ đến khi Minh Sanh chủ động nói ra, hiện tại xem ra nếu cô không hỏi có lẽ anh vĩnh viễn cũng không nói ra lời. Cô cùng anh là người yêu, ai mở miệng trước thì ảnh hưởng gì đâu?

Minh Sanh theo phản xạ nói: “Không có a, anh chỉ là đang nghĩ đến chuyện kịch bản mà thôi.”

“Diễn phim? Anh lo lắng quá sớm rồi, thoải mái một chút, được không?” Mộc Nhã biết Minh Sanh không nói thật, Minh Sanh đã cố ý không nói thì mặc cho ai gắng hỏi cũng không hỏi ra, Mộc Nhã chỉ hy vọng anh mau chóng nghĩ thông suốt tất cả là được.

Mộc Nhã cùng Minh Sanh thực thân mật, chuyện nên, không nên phát sinh đều đã xảy ra, trừ bỏ một bước cuối cùng. Mộc Nhã không biết Minh Sanh nghĩ như thế nào, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt Minh Sanh nhất định sẽ đi vào buồng vệ sinh giải quyết. Điểm này khiến Mộc Nhã suy nghĩ rất nhiều, là cô không đủ hấp dẫn? Hay là lực tự chủ của Minh Sanh quá cao? Người khác Mộc Nhã không dám cam đoan, nhưng Minh Sanh thì Mộc Nhã dám khẳng định mấy năm nay anh tuyệt đối chưa từng có quan hệ thân mật với những cô gái khác, đều nói là người đàn ông sau khi chìm trong ái tình thì không thể quay đầu lại, tại sao mọi việc không đúng với Minh Sanh?

Lại giống như mọi ngày, hai người áp áp ôm một cái, tình chàng ý thiếp, Mộc Nhã liền đưa Minh Sanh đến cửa, để Lôi Gia Hân đưa anh trở về.

“Anh* nhìn cái gì vậy?” Trong thang máy, cái nhìn của Lôi Gia Hân khiến cho Minh Sanh cảm thấy rất kỳ quái.

* Gọi anh theo kiểu lễ phép ấy~ Dịch Tiếng Việt theo luôn văn hóa Việt>

Lôi Gia Hân đánh chết cũng không sẽ nói là cậu đang nghĩ đến mấy thứ không khỏe mạnh*, nói: “Em chi tò mò vì sao anh mỗi ngày đều phải về? Nhà của Mộc Nhã cũng đâu phải chỉ có một gian.”

* Giải nghĩa cho mấy bạn gà con, tiểu bạch: không khỏe mạnh kiểu make love linh tinh ấy ạ~

“Rất nhanh sẽ không,” Minh Sanh nhẹ nhàng nói. Vì cái gì mỗi đêm kiên trì về nhà mình, rõ ràng nơi đó vừa lạnh lẽo vừa cô đơn, còn không có cô ấy. Có lẽ là bởi vì trong thâm tâm anh tồn tại một con ác ma! Một khi cùng người mình yêu cùng nhà, liền nhịn không được muốn đem đôi phương nuốt vào trong bụng. Anh thật sự không có tin tưởng mình có thể đơn thuần ở cùng một chỗ với Mộc Nhã vào ban đêm, điều ấy đối với anh thật dày vò. Người yêu nhau thì luôn muốn tới gần nhau, thân cận nhau, Minh Sanh cũng không ngoại lệ.

Người khác đối xử với người mình yêu như thế nào, Minh Sanh không thêm để ý, anh chỉ để ý rằng chính mình phải đối xử với A Nhã thế nào. Anh muốn có được cô, điểm ấy đừng nghi ngờ, nhưng anh không muốn đường đột như vậy. Có một số việc anh cũng có những nguyên tắc riêng, nhất là ở phương diện xử sự với người yêu. Không làm nhiều chuyện không phải vì không thương, mà ngược lại vì quá mức yêu, mới không nghĩ thương tổn đến người mình yêu.

Minh Sanh trở lại nhà, nhũn nhũn cảm nhận bầu không khí trong trẻo mà lạnh lùng nơi ký túc.

Đầu ngón tay đột nhiên chạm đến nhẫn cầu hôn vẫn đặt tại trong người, Minh Sanh như bừng tỉnh, anh vì sao lại lo nhiều như vậy, tình yêu của anh đối với Mộc Nhã đã đủ để tất cả mọi thứ phai màu thất sắc. Đúng, đúng vậy, nghĩ kỹ điều này, Minh Sanh lập tức chạy ra khỏi nhà.

Tiếng chuông cửa dồn dập làm Mộc Nhã buộc phải buông máy sấy tóc, cô nghĩ không ra rằng giờ này ai sẽ đến, chẳng lẽ là Lôi Gia Hân? Khi nhìn đến Minh Sanh, Mộc Nhã vội vàng mở cửa, nghi hoặc nói: “Rany, anh để quên cái gì sao?”

“Đúng, anh đã quên một việc vô cùng quan trọng, quan trọng hơn cả sinh mệnh anh.”

Mộc Nhã mê mang nhìn phía Minh Sanh, không nghĩ tới Minh Sanh bỗng quỳ xuống, trang trọng cảm hộp nhẫn, chân thành nói: “A Nhã, gả cho anh.” Đôi mắt Minh Sanh không rời Mộc Nhã, sợ bỏ lỡ một biểu cảm rất nhỏ của cô. Trong lòng anh rất bất an, nếu A Nhã từ chối anh nên làm gì bây giờ? Cười làm bộ như không có việc gì và rời đi, hay là cắt lời nói tiếng không quan hệ, không sao, không vấn đề? Thật hoảng loạn a.

Mộc Nhã hoàn toàn không ngờ vào lúc đêm dài nhân tĩnh*, đêm hôm khuya khoắc sẽ bị Minh Sanh cầu hôn. Trong khoảnh khắc nhìn đến Minh Sanh quỳ xuống kia, cô còn có một loại trực giác, phải thừa nhận là nàng đã nghĩ rất nhiều đến cảnh Minh Sanh cầu hôn mình. Người mình thích cầu hôn mình, kẻ ngốc mới không đồng ý a! Mộc Nhã kiềm chế cảm xúc sung sướng như đang lan trào ra, xúc động như muốn rơi lệ, cô chỉ nói một chữ: “Tốt.”

“Em đồng ý rồi, A Nhã, em đồng ý rồi phải không?” Minh Sanh vui mừng thốt lên như một đứa trẻ.

Mộc Nhã gạt đầu bắt tay đưa đến trước mặt Minh Sanh, Minh Sanh khẽ run tay đeo nhẫn cho cô, như nguyện đem Mộc Nhã ôm vào trong ngực xoay vài vòng, thẳng đến Mộc Nhã kêu dừng lại mới bỏ ra. Sau khi bị buông ra, Mộc Nhã thấy Minh Sanh đôi mắt đảo vòng, vừa nhìn xuống, nhanh chóng kéo khăn tắm che mình lại, gắt giọng: “Luuu mạnh.”

“Anh cho em thấy cái gì mới là luu mạnh chân chính.” Minh Sanh vừa nói vừa đuổi theo Mộc Nhã tới phòng ngủ, đem Mộc Nhã ôm cùng ngã vào trên giường. Lúc này Mộc Nhã đôi mắt quầng rử, hai gò má trắng hồng, khiến Minh Sanh nhìn mà động tình. Anh cũng thuận theo tâm mình mà hôn lấy đôi môi đỏ mọng kia, vẫn như vậy tốt đẹp, không biết là tâm tính thay đổi hay bởi vì A Nhã đáp ứng lời cầu hôn, Minh Sanh cảm giác anh mau nhịn không được.

“A Nhã, ngoan, đừng nhúc nhích.” Minh Sanh đè lại có chút lộn xộn Mộc Nhã, giọng khàn khàn.

Nhìn đôi mắt Minh Sanh đầy tình -dục và nghe giọng nói đầy từ tính của ah, Mộc Nhã có một chút chờ mong lại sợ hãi, cô nghe lời không còn dám lộn xộn động dẩy. Nhưng Minh Sanh lại kim lòng không được mà hôn lên, đôi tay không an phận lần mò, làm cho Mộc Nhã khó chịu mà lại vui sướng.

“A Sanh.”

Minh Sanh động tác đột ngột dừng lại, nói”A Nhã, em gọi anh là gì?”

“A Sanh a! Không được ư?” Mộc Nhã nhú mày lại, là cô gọi sai tên sao? Vì sao Minh Sanh sẽ có phản ứng lớn như vậy, nhất thời, Mộc Nhã cảm thấy hơi lạnh, không biết làm sao liền nhìn về phía Minh Sanh.

Minh Sanh không nói hai lời, bỗng ôm chặt, hôn lấy Mộc Nhã, lấy hành động chứng minh cho tình yêu của mình.

Minh Sanh vốn cũng không muốn làm gì, anh chỉ muốn đơn thuần ôm Mộc Nhã mà thôi, nhưng mọi sự kiên trì lại không ngăn được cảm xúc khi nghe Mộc Nhã gọi tiếng ” A Sanh”. Lúc ấy, tất cả tường rào trong lòng anh đều sụp đổ, giờ khắc này, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, chỉ muốn yêu thương A Nhã thật nhiều.

Đang ngủ say bị người quấy rầy là điều khiến người ta vô cùng khó chịu, lại nhìn đến tin nhắn sau, Trương Đình Minh càng không thoải mái, hoàn toàn không ngủ nổi nữa. Anh vẫn không quá muốn đối mặt với chuyện xảy ra trước mắt. Việc đã đến nước này, anh còn có thể nói cái gì nữa, mặc kệ thế nào, anh vẫn sẽ luôn là cánh tay phải đắc lực của Minh Sanh.

Nhìn cô gái quỵên trong lòng mình, Minh Sanh cảm thấy lòng thật ấm áp. Anh hiện tại một chút buồn ngủ đều không có, chỉ nghĩ muốn đem tin tức tốt này chia sẻ với những người bạn thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25✖012✖

Ngày hôm sau lúc Lôi Gia Hân gặp Trương Đình Minh cùng bước vào một tháng máy, cậu nhất thời liên kinh ngạc. Phải biết rằng khả năng gặp được Trương Đình Minh ở nhà trọ của Mộc Nhã là rất nhỏ, bình thường anh ta chỉ đưa Minh Sanh lại mà thôi, rất ít khi đi lên. Hơn nữa tình huống hiện tại là thế nào? Trên tay anh ta đang cầm quần áo của Minh Sanh!! Hôm qua chính cậu là người đưa Minh Sanh về nhà cơ mà? Chuyện gì đã xảy ra sau đó? Có nên hỏi thăm một chút không?

“Minh Sanh ngày hôm qua hướng Mộc Nhã cầu hôn , cậu không biết sao?” Theo tính cách thích thể hiện của Minh Sanh, chuyện lớn như vậy không có chuyện hắt lại không thông báo với người đại diện của Mộc Nhã. Trương Đình Minh không chịu nổi ánh mắt như vậy của Mộc Nhã, chỉ phải mở lời.

Nếu không nghe Trương Đình Minh nói, Lôi Gia Hân quả thật không biết.

“Đây là chuyện vui, vì cái gì anh lại khó chịu? Hay là cảm thấy Mộc Nhã nhà chúng tôi không xứng với Minh Sanh của các anh?” Nghĩ đến khả năng này, Lôi Gia Hân liền không thích Trương Đình Minh. Theo ngay từ đầu, anh ta liền biểu hiện thái độ không hài lòng với Mộc Nhã, Lôi Gia Hân sau lại biết là bởi vì chuyện trước kia của Mộc Nhã, nhưng tất cả đều chỉ là trước kia mà thôi. Cứ bầu vịu lấy quá khứ như vậy là có ích gì? Sau còn tốt hơn một chút, hiện tại lại ra sao a? Tật xấu tái phát?

Trương Đình Minh không để thái độ của Lôi Gia Hân vào trong lòng, hỏi:”Chẳng lẽ cậu không thấy quan hệ giữa họ phát triển hơi nhanh quá sao?” Đây chỉ là hơi nhanh đâu, quả thực là phát huy vượt xa người thường, có thể gọi là cuộc hôn nhanh chớp nhoáng luôn ấy, anh hiện tại đang nằm mơ trong mộng đều có thể bị Minh Sanh gọi dậy, làm sao còn có thể yên tâm được a.

“Có lẽ, nếu làm người đứng xem, nhưng làm người trong cuộc, thì không hẳn.” Lôi Gia Hân nhún vai, mấy thứ ấy chẳng quan trọng. Cậu cũng không để ý thời gian quen biết dài ngắn thế nào, cậu cảm thấy chỉ cần hai người yêu nhau thì có vấn đề gì có thể làm khó đến bọn họ đâu? Hôn nhân là dựa vào kinh doanh, mà không phải dựa vào việc tích lũy thời gian.

* Câu này có nghĩa là hôn nhân phải do sự tranh thủ giữa hai người chứ không dựa vào sự dài ngắn của thời gian. (Giải thích vì thấy câu này tác giả viết hơi tối nghĩa.)

người trong cuộc

Cho đến khi cả hai đều vào nhà, Trương Đình Minh cũng không nói thêm gì.

“Đình Minh, anh đã đến rồi, quần áo đâu?” Minh Sanh cẩn thận mở ra cửa nhà, đồng thời ra hiệu bảo hai người nhỏ giọng, nói

Lôi Gia Hân tiến lên chúc mừng:”Chúc mừng anh, Minh Sanh, về sau hãy đối tốt với Mộc Nhã, bằng không tôi cũng sẽ không buông tha cho anh.” Đối với Lôi Gia Hân, chuyện Mộc Nhã kết hôn sinh con là chuyện đáng mừng, cậu không hy vọng tương lai có một ngày Minh Sanh sẽ phản bội Mộc Nhã.

Dựa theo tình huống trước mắt, lo lắng như vậy có vẻ quá mức dư thừa, cậu cũng tin tưởng Minh Sanh không phải kẻ thích lấy hôn nhân làm trò đùa.

“Tôi sẽ, cảm ơn cậu.” Minh Sanh tiến lên ôm Lôi Gia Hân một cái ôm giữa những người đàn ông.

Nhân lúc Minh Sanh đi thay quần áo, Lôi Gia Hân thật sự chịu không nổi Trương Đình Minh, đi qua vỗ mạnh vào người hắn một cái, nói: “Hắc, người ơi, vui lên đi cái nào? Tôi hiện tại không quá hiểu tâm tình của anh, nhưng ít nhất vẫn biết. Đối với hai người bọn họ mà nói, hiện tại mới là quan trọng, chuyện về sau cả tôi, lẫn bọn họ cũng không biết chắc được, nhưng tôi tin tưởng hai người họ nhất định sẽ có được hạnh phúc.”

“Tôi nhưng là tiền bối của cậu, cậu mà chọc đến tôi, cẩn thận bị phong sát.” Việc đã đến nước này, Trương Đình Minh nhiều lời cũng vô ích. Người anh dẫn dắt ngay từ đầu cứ vậy mà bị một cô gái như vậy cướp đi, cảm giác thật đau lòng. Mộc Nhã hiện tại đã thăng chức thành vợ của Minh Sanh, anh tự nhiên sẽ đối tốt với cô, nhưng Lôi Gia Hân này có ý gì, anh không dám làm cho Mộc Nhã xảy ra chuyện gì, nhưng một người đại diện nhỏ nhoi như cậu ta vẫn có thể.

Từ này mà dịch ra nghe không hay bằng nên ed không dịch. Có nghĩa là trên con đường làm người đại diện, do Trương Đình Minh có nhiều mối quan hệ hơn nên có thể ngăn chặn đường phát triển của Lôi Gia Hân.

Lôi Gia Hân không một chút để ý đến lời đe dọa, trang mô tác dạng nói: “Tôi phải sợ anh sao!”

Trương Đình Minh không nói một lời đập vào mũi Lôi Gia Hân một cái, Lôi Gia Hân nhất thời không đề phòng, đột ngột bị đá cắm người xuống đất, rất sốc, cậu. Cậu vậy mà bị một người đàn ông đập, có thể nhẫn, nhưng cũng chẳng thể nhịn.

“Hai người đang làm cái gì?” Minh Sanh thay quần áo xong đi ra, thấy hai người đang trong tình trạng ôm cổ ba vai (JQ)

Lôi Gia Hân thuận thế ôm lấy Trương Đình Minh cổ, nói: “Chúng ta đang liên lạc cảm tình. Đúng rồi, Minh Sanh, hai người tính ở nơi nào tổ chức hôn lễ? Muốn em làm cái gì, cứ việc phân phó, em rất vui lòng được cống hiến sức lực.” Nói đến phía sau tay cũng dần buông Trương Đình Minh ra, cậu vẫn tò mò về việc hôn lễ của hai người này hơn.

“Anh chị không tính làm, trước mắt thì thế.” Nói chuyện đúng là người vừa theo phòng ngủ đi ra, Mộc Nhã.

Hiển nhiên, Minh Sanh và Mộc Nhã còn chưa thống nhất quyết định, bởi vì ngày hôm qua không kịp để lo lắng mấy vấn đề này. Hôn đã muốn cầu, cô ấy cũng đã muốn đồng ý rồi, hiện tại chẳng lẽ lại hối hận sao? Nhất thời, sắc mặt của Minh Sanh không tốt lắm. “A Nhã, cái gì kêu không tính làm?”

” Anh cảm thấy bây giờ thích hợp để làm đám cưới sao? A Sanh.” Mộc Nhã hỏi ngược lại.

“Làm sao không thích hợp?” Minh Sanh không rõ ý tưởng của Mộc Nhã, nếu đã đồng ý lời cầu hôn, lẽ ra nên tổ chức đám cưới thật hoành tráng, để chiêu cáo thiên hạ* hạnh phúc của bọn họ. Vì sao cô ấy lại phản đối kịch liệt như vậy? Nếu cô không nói rõ ràng nguyên nhân, anh chắc chắn sẽ không để mọi việc tiếp diễn theo chiều hướng như thế này.

Chiêu cáo thiên hạ: thông báo với mọi người về hôn nhân hạnh phúc của hai người. Thích nên để nguyên, tha thứ cho ed không trách nhiệm.

Mộc Nhã tiến lên vài bước, giữ chặt đang có chút giận dữ Minh Sanh, thở dài một tiếng, nói: “A sanh, anh đừng quên thân phận của mình. Cũng đừng vội vã phụ nhận tất cả mọi việc, lần này hãy nghe em đã? Chỉ là không làm hôn lễ mà thôi. Còn lại thủ tục cái gì vẫn sẽ làm đầy đủ, bằng không đến lúc đó anh chạy thì em khóc với ai đây!”

“A Nhã, anh không chấp nhận lời giải thích này.” Minh Sanh nghiêm túc nhìn Mộc Nhã, nói.

Mộc Nhã cũng không định nhường nhịn, nói: “Một năm, một năm sau hôm nay, tùy anh làm, như thế nào?” Riêng tin tức bọn họ thích nhau đã làm cho mọi người rộn rã cùng không thích rồi, hiện tại lại lộ ra việc bọn họ muốn kết hôn, fan của Minh Sanh dù có kiên cố thế nào cũng sẽ giảm xuống đáng kể. Càng đừng nói, cô chuẩn bị cùng Trương Đình Minh liên thủ đưa anh ấy đến phim trường quốc tế. Minh Sanh thực lực cùng cố gắng cố luôn luôn đều để ở trong mắt, cô không nghĩ anh phải đi quá nhiều đường vòng.

“Nghe Mộc Nhã đi! Cô ấy đều là vì tốt cho em.” Trương Đình Minh hợp thời chêm vào một câu. Mộc Nhã lo lắng rất toàn diện, điểm ấy khiến Trương Đình Minh rất hài lòng, kỳ thật anh còn đang lo lắng không biết chuyện này nên giải quyết thế nào đây? Trương hợp mà hai người đều muốn tổ chức hôn lễ, hiện tại tốt lắm, vấn đề đã giải quyết.

Lôi Gia Hân hiển nhiên cũng nghĩ đến điều này, nói: “Một năm sau, Minh Sanh, anh có thể làm cho Mộc Nhã một hôn lễ thật long trọng, đồng thời còn có thể thu được lời chúc phúc của mọi người, đây chẳng phải là điều mà anh vẫn muốn sao? Mà nếu làm luôn hiện tại, Minh Sanh, Mộc Nhã sẽ là đầu mâu cho mọi người chỉ trích.”

” Em quyết định rồi sao? A Nhã.” Lời của Lôi Gia Hân chạm đến trái tim Minh Sanh, việc anh và Mộc Nhã đến với nhau là chuyện vô cùng vui vẻ, điều anh không muốn nhìn đến nhất là Mộc Nhã thương tâm, cũng không muốn nhìn đến bởi vì bọn họ cùng một chỗ mà A Nhã nhận hết sự chối bỏ của mọi người xung quanh. Nếu một năm có thể để cho mọi người chấp nhận tình yêu giữa anh và cô, anh nguyện ý chờ.

Mộc Nhã gật gù đầu, “Đương nhiên.”

Dù không làm hôn lễ, nhưng thủ tục vẫn cần xử lý, chiều hôm sau, Minh Sanh liền cùng Mộc Nhã đi làm đăng ký kết hôn.

Lúc đi ra, Mộc Nhã cảm thấy có chút choáng ngợp, cô vậy mà đã kết hôn, thật sự là một giấc mộng đẹp a.

Theo sau, Minh Sanh mang theo Mộc Nhã đi hưởng tuần trăng mật, vì vậy mà đầy hết thông cáo*, điều này khiến Trương Đình Minh tức giận không thôi, nhưng công việc quảng cáo tốt vậy, anh tự nhiên không muốn bỏ, đành phải xin lùi lại quay chụp. Điều này có nghĩa là sau khi tuần trăng mật kết thúc Minh Sanh liền phải gấp rút chuẩn bị quay chụp, Mộc Nhã thật lo lắng cho thân thể của anh liệu có chịu được không. Mỗi khi cô lâu bầu về vấn đề này, Minh Sanh sẽ dùng thực lực đến chứng minh chính mình sức khỏe của bản thân, mà tất nhiên, Mộc Nhã ngày hôm sau không đến buổi chiều tuyệt đối không dậy khỏi giường. (>.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 26: ※013※

Làm biên kịch của [xxx], Mộc Nhã không cần lúc nào cũng ở hiện trường quay phim, nhưng vì có Minh Sanh tham gia, hầu như ngày nào các diễn viên đều thấy được bóng dáng của cô. Mọi người đều là người thông minh, đối với hiện tượng này đều ngầm mặc kệ. Minh Sanh là diễn viên giỏi, anh không vì có Mộc Nhã ở đây mà phân tâm, điều này khiến đạo diễn Smith đánh giá cao, cũng từ đây khẳng định con mắt của Mộc Nhã.

Mộc Nhã nhìn hình ảnh tận tụy với công việc của Minh Sanh trước màn ảnh, trong lòng cảm thấy kiêu ngạo thay cho anh. Cô thật may mắn, may mắn có thể gặp anh trên ngã rẽ của cuộc đời, và cũng rất vinh dự, vinh dự vì trong lúc cô dành tình yêu cho anh, tình yêu của anh cũng trọn chỉ mình cô. Thời gian một buổi sáng của Mộc Nhã cứ thế trôi qua, nhanh chóng đến giờ ăn trưa. Ban đầu, Mộc Nhã có chút lo lắng về cuộc sống trong kịch tổ, nhưng sau một hai ngày, cô biết được rằng trước đó đã nghĩ quá nhiều.

Một ngày quay chụp không phải một vấn đề lớn với Minh Sanh, nhưng bởi vì là lần đầu tiên đóng vai chính của một bộ phim nước ngoài, anh muốn làm tốt nhất, cho nên Minh Sanh đã rất cố gắng. Cố gắng đạt tới yêu cầu của đạo diễn, cố gắng trao đổi và diễn tập cùng các diễn viên, cố gắng phỏng đoán tư tưởng của nhân vật. Vì vậy mà trong một ngày trời, Minh Sanh chỉ vào lúc ăn trưa mới có thời gian riêng tư với Mộc Nhã, điều này khiến anh cảm thấy rất có lỗi.

“A Nhã, ăn cơm.” Minh Sanh cầm hai phần cơm ngồi trước mặt Mộc Nhã.

Mộc Nhã gật gù đầu, ra lời khuyên cho Minh Sanh về một chút vấn đề quay chụp, Minh Sanh rất chăm chú nghe. Với tư cách là biên kịch của bộ điện ảnh này, Mộc Nhã tự nhiên hy vọng bộ điện ảnh này có thể thu về nhiều lợi nhuận. Về nhân vật mà Minh Sanh đóng cô có những kiến giải riêng, nếu như những lời kiến giải này có phản tương đồng với qua điểm của Minh Sanh, nàng sẽ đề xuất lên*.

Đề xuất ở đây theo mình hiểu là đề xuất những ý kiến tương đồng này lên cho đạo diễn hoặc là Mộc Nhã sẽ giải thích cặn kẽ hơn về vai trò nhân vật mà Minh Sanh đóng cho Minh Sanh hiểu. Chẳng biết hiểu theo nghĩa nào nữa!!!

“Hôm nay có cá đấy, A Nhã.” Sau khi trao đổi ý kiến, Minh Sanh liền mở hộp cơm ra đưa cho Mộc Nhã, sau đó mới mở hộp cơm của mình.

Cá sao? Mộc Nhã không quá thích, cô từ nhỏ đã không thích ăn hải sản, vì cô cảm thấy ăn thế nào đều vẫn lưu lại mùi tanh. Cũng may sau khi lớn lên, cô không còn quá ghét nó, thỉnh thoảng ăn một lần, cũng chấp nhận được.

Khi mùi tanh mặn bốc lên, Mộc Nhã liền cau mày lại. Có gì đó khác lạ, rất khác. Cô rất không thích hải sản, nhưng còn không đến nỗi vừa thấy hải sản liền buồn nôn.”A Nhã, em làm sao vậy?” Thấy người yêu khác thường, thân là một nửa khác Minh Sanh tất nhiên là phải nhận ra?

“Em không sao, chỉ là không thích mấy món hải sản này cho lắm.”

“Không thích thì không cần ăn.” Minh Sanh có thể này mới nhớ Mộc Nhã chưa bao giờ làm đồ gì có liên quan đến hải sản, hóa ra là như vậy. Vừa nói Minh Sanh liền gấp hết hải sản trong hộp của Mộc Nhã ra, thay bằng những món ăn khác.

Dù vậy, Mộc Nhã vẫn không động đũa ăn hộp cơm này, Minh Sanh chỉ coi là Mộc Nhã không quen mùi, cũng không nghĩ nhiều. Nhưng anh lại lo lắng, nhờ buổi chiều Mộc Nhã đói thì làm sao? Nghĩ vậy, Minh Sanh quyết định một chút nữa gọi Trương Đình Minh đi đặt chút thức ăn, để phòng A Nhã đói bụng. (Chồng tốt của năm chính là đây!!)

“Mộc Nhã, cần đưa chị về nhà không?” Lôi Gia Hân thấy Mộc Nhã có chút mệt mỏi, hỏi. Từ lúc bộ điện ảnh này khởi động máy, Mộc Nhã đến kịch tổ đều sẽ ở đây cả ngày, sẽ không nửa đường rời đi, hôm nay lại ngoại lệ, Lôi Gia Hân làm sao có thể không quan tâm?

Sơ suất quá a! Cô làm sao có thể quên thân phận của mình? Những ngày hạnh phúc làm cô vui đến quên cả trời đất, đến nỗi xem nhẹ chuyện vẫn luôn khiến cô sợ hãi. Cảm giác không khỏe truyền đến từ thân thể làm cho Mộc Nhã biết ngày lành sắp hết? Cô rất sợ, lại không thể nói ra lời nỗi sợ này với Minh Sanh, bởi vì cô không nghĩ để anh lo lắng. Huống chi đây là bí mật lớn nhất trong lòng cô.

“Mộc Nhã, Mộc Nhã?” Mộc Nhã dường như không nghe thấy gì, Lôi Gia Hân tiếp tục kêu lên.

Mộc Nhã thế này mới khôi phục ý thức, nói”Em nói cái gì cơ? Gia Hân?” Nghĩ đến lập tức sẽ phải rời đi người yêu thương, toàn thân cô bắt đầu đau đốn, trong lòng là nỗi buồn đau khó nguôi ngoai, cô nên làm gì bây giờ? Mặc kệ cho một cái khác Mộc Nhã đi yêu Minh Sanh? Nhưng, như vậy cũng so

với để Minh Sanh lại một mình tốt hơn, đúng chứ? Mộc Nhã chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Làm Gia Hân đem vấn đề lặp lại lần nữa, Mộc Nhã nghĩ nghĩ: "Đi bệnh viện đi!" Mặc kệ sắp tới cô gặp phải cái gì, cô cũng không muốn buông bỏ, chẳng sợ chỉ có một chút hy vọng đi nữa, có hi vọng sẽ có kỳ tích. Mộc Nhã cũng không hy vọng vào việc hệ thống sẽ đột phát lòng từ bi để cô và Minh Sanh sống một đời một thế, cô chỉ hy vọng thời gian có thể lùi một chút, cho dù chỉ có một giây, cô cũng cảm thấy mãn nguyện.

Mộc Nhã chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cô sẽ mang thai đứa bé của Minh Sanh, cô nghĩ đây là lời nhắc nhở một cách gián tiếp của hệ thống. Tâm tình kỳ lạ nắm trong tay tờ giấy chẩn đoán, Mộc Nhã cảm thấy như là đang nằm mơ. Thẳng đến đi ra bệnh viện, Mộc Nhã vẫn như cũ không thể tin được đây là sự thật. "Mộc Nhã, chị không thoải mái ở đâu?" Lời Gia Hân lo lắng nhìn phía Mộc Nhã, vốn cậu cũng muốn cùng đi vào, lại bị Mộc Nhã từ chối.

"Gia Hân." Mộc Nhã đôi mắt đỏ hồng, ôm lấy Lôi Gia Hân, khóc lên.

Điều này khiến Lôi Gia Hân rất hoảng sợ, rốt cuộc là bệnh nặng đến mức nào mới làm cho Mộc Nhã chảy xuống những giọt nước mắt quý báu kia, trong lòng cậu cũng bối rối mà cảm thấy không yên. "Mộc Nhã, đừng lo lắng, hiện tại y học tiến bộ như vậy, nhất định sẽ không có việc gì, chúng ta tìm bệnh viện tốt nhất, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn."

"Gia Hân, chị mang thai." Mộc Nhã như thế khác thường hoàn toàn là vì quá vui mà khóc. Giờ khắc này cô đột nhiên muốn cảm ơn hệ thống, cũng cảm tạ ông trời, đồng thời càng cảm tạ tiểu thiên sứ trong bụng đã đến, bởi vì có đứa bé này, Mộc Nhã mới cảm thấy nhân sinh trở nên viên mãn*.

Cái này thực chất cũng không cần giải đáp nhưng Viên mãn có nghĩa là vẹn toàn. Tức là A Nhã coi đứa bé như là nơi phò thác tinh thần. Còn về phần vì sao thì mời mn đọc tiếp :v

Gia Hân nhất thời không kịp phản ứng. "Mang thai không phải thực nghiêm trọng Cái gì, mang thai, chị..... Vậy chị khóc cái gì a?" Thật sự là khó có thể lý giải.

"Tôi không thể vui mừng đến phát khóc sao?" Khóc ra hết những nỗi niềm trong lòng, Mộc Nhã cảm thấy thoải mái hơn.

Gia Hân không biết nên nói gì, cậu đây là lần đầu tiên nhìn đến có người vì mang thai mà khóc đấy? Người khác hoặc là vô cùng vui mừng, hoặc là là lo lắng cùng hơi sợ hãi, không ai giống bà này vui phát khóc, đàn bà phụ nữ thật là sinh vật kỳ quái.

"Gia Hân, cậu trước không cần nói cho A Sanh, chị muốn gây bất ngờ cho anh ấy." Bởi vì cô và Minh Sanh thành đôi, quan hệ giữa Gia Hân và Minh Sanh trở nên tốt lạ thường, tóm lại chỉ cần là có thể báo cho biết, Gia Hân tuyệt đối là không hề giữ lại nói hết cho Minh Sanh. Cũng chính vì vậy, Mộc Nhã mới có thể lo lắng Gia Hân sẽ nói chuyện mang thai này cho Minh Sanh.

Lôi Gia Hân liếc mắt nhìn Mộc Nhã một cái, nói: "Loại chuyện này đây mới không lăm miệng đâu?" Cứ việc vừa rồi cậu quả thật cũng nghĩ làm như vậy.

Về nhà, Mộc Nhã ngồi vào trên sofa, không tự giác nhẹ vỗ về bụng, biết rõ bảo bối còn nhỏ, chả thể cảm giác được cái gì, nhưng cô vẫn cảm thấy gần hơn với bảo bối. Đợi đến buổi tối khi Minh Sanh về nhà, đã thấy Mộc Nhã thế nhưng nằm ở trên sofa ngủ. Anh thả nhẹ bước đi, nhẹ nhàng đem Mộc Nhã ôm vào phòng ngủ, lúc tắt đèn còn dâng lên một nụ hôn ngủ ngon.

Mộc Nhã vẫn muốn tìm cơ hội nói cho Minh Sanh chuyện mang thai, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp. Mà cũng bởi vì chuyện mang thai, Mộc Nhã bắt đầu ham ngủ, hay mệt mỏi, mỗi khi buổi tối Minh Sanh về nhà, cô đều đã ngủ, mà ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Minh Sanh đã đi kịch tử. Rồi sau lại, Mộc Nhã xuất hiện tình trạng nôn nghén, rất tra tấn người a, cô cũng không quá để ý, bởi vì tuy có đau khổ nhưng cũng đều là niềm vui cùng hạnh phúc mang đến.

"Chị còn không nói cho Minh Sanh?" Đều qua mười ngày, Lôi Gia Hân không rõ Mộc Nhã rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Mộc Nhã vừa nôn xong đi ra từ toilet, thờ dài: "Mấy ngày nay chị rất ít nhìn thấy A Sanh, chỉ biết anh ấy mỗi ngày buổi tối đều về nhà ngủ." Minh Sanh bề bộn nhiều việc, bận đến nỗi ngày cả thời gian chờ cô tỉnh lại cũng không có, cứ việc có thể liên hệ qua điện thoại, nhưng chuyện quan trọng vậy phải gặp mặt mà nói chứ, có lẽ đợi một thời gian nữa, chờ đến khi bộ điện ảnh này quay xong? Lúc ấy bụng cũng đã dần lộ ra.

"Chuyện quan trọng như vậy, chị tốt nhất nhanh chút nói với Minh Sanh, em nghĩ anh ấy nhất định sẽ rất vui a."

"Bỏ nó đi, mau bỏ đi....." Liếc mắt một cái nhìn đến đồ ăn mà Lôi Gia Hân mang đến, Mộc Nhã lại muốn ói ra, cô vừa vẩy tay vừa mau chóng chạy vào buồng vệ sinh. Lôi Gia Hân theo ở phía sau, lo lắng nói: "Mộc Nhã, cần mời người giúp việc không, chị xem chị mấy ngày nay, ăn cái gì phun cái gì, thân mình đều gây một vòng, này không được a."

"Ừ, ta cũng đang nghĩ như vậy, tốt nhất tìm người nào biết nấu cơm." Mộc Nhã súc súc miệng, nói.

Bởi vì có nhiều ngày không có đi kịch tử, thừa dịp hôm nay trạng thái tốt, Mộc Nhã liền muốn đi kịch tử nhìn xem. Tuy nhiên mới đi được nửa đường, liền va chạm với một xe ô tô đang cố vượt đèn đỏ, chờ lúc cô tỉnh lại phản ứng đầu tiên là đứa nhỏ có còn không. Chờ cô hỏi xong, mới thấy được Minh Sanh đen mặt đứng một bên, cảm thấy xấu hổ, nói: "Thực xin lỗi, A Sanh."

Minh Sanh lần đầu tiên biểu hiện sự giận dữ trước mặt Mộc Nhã, "A Nhã, nếu không phải ra tai nạn xe cộ, em tính khi nào thì mới nói cho anh biết chuyện đứa nhỏ?" Chuyện lớn như vậy, Mộc Nhã thế nhưng lại giấu anh lâu vậy, nghĩ lại Minh Sanh khó mà bình phục lửa giận trong lòng. Nhất là nghĩ rằng lần này tai nạn xe cộ, nếu mẹ con hai người có chuyện gì, anh một người nên làm sao bây giờ? Đồng thời anh càng tự trách, tự trách chính mình không đủ quan tâm Mộc Nhã, một lòng nhào vào việc quay điện ảnh mà không để ý sự khác thường của Mộc Nhã trong khoảng thời gian này.

“Đứa nhỏ có khỏe không?”

Minh Sanh hít sâu một hơi, nói: “Không có việc gì, nhưng thầy thuốc nói tốt nhất nằm viện quan sát một thời gian.”

Nghe vậy, Mộc Nhã rớt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi. “A sanh, em cũng không định giấu diếm anh, chỉ là muốn tìm một cơ hội thích hợp cho anh sự bất ngờ.” Đứa nhỏ tốt lắm, đứa nhỏ phụ thân lại tức giận khó tiêu, Mộc Nhã chạy nhanh giải thích.

“Đứa bé đã là sự bất ngờ lớn nhất, A Nhã, vẫn là lỗi của anh, không có thể bảo vệ tốt hai mẹ con em!”

“A sanh, bọn em đều tốt lắm!”

Minh Sanh không nói gì thêm, ngồi vào mép giường, gất gao nắm chặt tay Mộc Nhã.

Từ sau khi Minh Sanh biết Mộc Nhã mang thai, nhưng ngày đau khổ của Mộc Nhã bắt đầu, bởi vì sau khi cô xuất viện Minh Sanh thể nhưng liên tục mời ba cái trợ lý mỗi thời mỗi khắc đi theo cô, sợ cô lại xảy ra chuyện gì. Bắt đầu xuất phát từ xấu hổ do giấu diếm anh, Mộc Nhã cảm thấy không có gì, tuy nhiên theo ngày càng dài, Mộc Nhã chịu không nổi, cô cảm thấy cô sắp điên rồi. Cho nên hôm nay sau khi Minh Sanh sớm kết thúc công việc về nhà đã nhận lấy sự tức giận của Mộc Nhã.

Lúc mang thai, lòng dạ đàn bà vô cùng nấn cảm, trong khoảng thời gian này Minh Sanh mặc dù đang khẩn trương tiến hành quay chụp, nhưng anh vừa có thời gian liền đọc mấy bộ sách về nên cùng người vợ mang thai làm gì cùng với làm sao để làm một người cha tốt. Vì thế Minh Sanh rất từ tốn giải thích với Mộc Nhã, hy vọng Mộc Nhã có thể lý giải. Kết quả tự nhiên vẫn là Minh Sanh thỏa hiệp trước nước mắt của Mộc Nhã, mà lúc Minh Sanh nghĩ đến Mộc Nhã còn đang khóc, lại phát hiện giai nhân khóc một đã muốn ngủ. Anh đành phải cẩn thận ngủ, ôm hai cái bảo bối mà anh gửi gắm nhiều tình cảm nhất trên đời này chìm vào giấc ngủ.

Tháng thứ bảy Mộc Nhã mang thai, Minh Sanh quyết đoán giảm bớt thông cáo, trừ một chút công việc không bỏ được, anh chỉ ở trong nhà cùng Mộc Nhã, cho đến khi cô sinh sản.

Trong nháy mắt, đến ngày Mộc Nhã sinh sản, tự mình hộ tống Mộc Nhã vào phòng sinh, Minh Sanh cùng Trương Đình Minh, Lôi Gia Hân đám người ở ngay ngoài phòng sinh lo lắng mà lại không yên chờ đợi. Theo thời gian một phần một giây đi qua, cũng không thấy phòng sinh có động tĩnh gì, Minh Sanh bắt đầu ngồi không yên. Trương Đình Minh an ủi: “Minh Sanh, đàn bà phụ nữ sinh đứa nhỏ đều là như vậy, em không cần lo lắng, mẹ con cô ấy sẽ bình an đi ra.”

Làm Mộc Nhã nổi trên không trung nhìn các bác sĩ đang cố gắng giải phẫu, cô biết cô đã không hề là Mộc Nhã, cô hiện tại là Ninh Tiêu Tiêu.

“Vì cái gì sẽ như vậy, hệ thống người mau nói cho ta biết?” Nàng nhìn các thầy thuốc đã muốn bắt lực, đôi mắt tràn đầy không tin, không phải đã nói là chân chính Mộc Nhã sẽ trở về sao? Vì cái gì Mộc Nhã sẽ chết? Nghĩ đến cuộc sống của Minh Sanh về sau, Ninh Tiêu Tiêu gấp đến độ nhin không được khóc.

“Minh Sanh vận mệnh đã thay đổi, Mộc Nhã sinh tử còn quan trọng nữa sao?”

Thanh âm máy móc mà lạnh như băng vang ở bên tai Ninh Tiêu Tiêu, làm cho cô đau đến không muốn sống, người đàn ông cô yêu a, cứ như vậy từ nay về sau, dị thể cách xa nhau. Tại thời điểm này, nàng không thể không oán hận hệ thống, nếu nó có thể đem con gái bọn họ lưu lại, vì cái gì sẽ không thể đem Mộc Nhã lưu lại, đến cuối cùng cuối cùng cô thậm chí ngay cả một câu tạm biệt cũng không thể nói. Nếu có thể cho cô vài giây thời gian, cô sẽ nói cho Minh Sanh: Em yêu anh, A Sanh, hãy sống thật tốt.

Thầy thuốc vừa tuyên bố việc cứu giúp Mộc Nhã không có hiệu quả, Minh Sanh thiếu chút nữa không đứng được, nếu không được Lôi Gia Hân đỡ.

Minh Sanh giãy khỏi cánh tay của Lôi Gia Hân, từng bước một nặng nề đi tới trước giường Mộc Nhã giải phẫu. Anh lấy tay nhẹ nhàng vỗ về người yêu đã muốn rời đi, trong lòng sớm đau đến không thể hô hấp. A Nhã, em đã hứa với anh, chúng ta sẽ gần nhau cả đời, sao em lại có thể nuốt lời, chỉ để lại anh cùng con gái chúng ta ở trên đời. A Nhã, em trở về được không? Nếu là anh làm gì không tốt mới khiến cho em rời đi, anh nhất định sẽ sửa, chỉ cần em trở về, chỉ cần em trở về thôi, em muốn gì anh đều đồng ý. Em đã nói sẽ không rời đi mà, em còn nói qua chờ bảo bối sinh ra, chúng ta phải nàng dạy nàng, khiến nàng trở thành đứa bé hạnh phúc nhất trên đời này, em còn nhớ rõ sao? A Nhã.....

Minh Sanh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng sớm lạnh lẽo của Mộc Nhã, thật lâu sau mới buông ra. “A Nhã, trở về, cầu em trở về.....”

“Không cần đi qua.” Lôi Gia Hân thấy một màn như vậy, tâm như đao cắt, cậu muốn làm chút gì, lại bị người cũng không kém phần đau khổ Trương Đình Minh kéo lại. Rõ ràng tiến phòng giải phẫu còn tốt, vì cái gì trong nháy mắt mà người đã không còn? Phía trước mỗi lần sản kiểm thầy thuốc cũng không có nói cái gì a? Vì cái gì?

Một giọt nước mắt từ mắt Minh Sanh rơi xuống giường, càng nhiều càng nhiều nước mắt rơi xuống.

Một ngày, Minh Sanh đã muốn canh giữ ở bên người Mộc Nhã một ngày, mặc cho ai nói cũng không động đậy, thậm chí cơm cũng không ăn nước cũng không uống. Lúc bắt đầu anh còn có thể rời lệ, hiện tại ngay cả lệ cũng không rơi được, dù người khác gọi anh anh cũng không đáp, Minh Sanh như vậy khiến người ta rất đau lòng.

Trương Đình Minh biết không thể vẫn tiếp tục như vậy, nếu còn như vậy thì người dù kiên cường đến mấy cũng sẽ sụp đổ.

Mộc Nhã đã đi rồi, nhưng lưu lại kết tinh tình yêu của hai người, đây là Trương Đình Minh lợi thế, anh phải phụ trách cho tính mạng của Minh Sanh, không thể cứ để cậu ta cứ như vậy tiếp tục suy sụp, anh tin tưởng Mộc Nhã cũng nghĩ như vậy. Cũng may đứa nhỏ thực khỏe mạnh, được thầy thuốc đồng ý, Trương Đình Minh đem đứa nhỏ nhét vào trong tay Minh Sanh, cái gì cũng không nói.

Minh Sanh nhìn đứa bé hồng hồng trong tay, trái tim vốn đã chết lặng nay lại bắt đầu đau đớn.

Anh hiểu được — Mộc Nhã đi rồi, đi rất nhẹ nhàng, sẽ không trở về nữa rồi.

“Đình Minh, em nợ A Nhã một hôn lễ.” Ôm đứa nhỏ đi ra, thân thể Minh Sanh rõ ràng thật suy yếu, nhưng anh vẫn kiên cường chống cự, dù Trương Đình Minh có nói thế nào. Mặc kệ thế nào, anh đều muốn tổ chức cho A Nhã một hôn lễ long trọng, độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27 ※001※

Khi Ninh Tiêu Tiêu tỉnh lại nhìn thấy hoàn cảnh hiện tại, cô biết cô lại ở bệnh viện. Cô với bệnh viện thật có duyên a? Lần chấp hành nhiệm vụ xuyên vào nữ phụ lần trước hình như cũng ở bệnh viện. Nhưng, sao cô lại không nhớ nổi tên của nữ phụ kia? Cả nhân vật cần tiến công chiếm đóng cũng không nhớ nổi, thật sự rất rắc rối. Kỳ quái là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ thì trí nhớ vẫn còn nguyên vẹn, vậy tại sao lần chấp hành nhiệm vụ vừa rồi lại quên tất cả?

“Nguyên nhân rất đơn giản, người chấp hành đã tự lược bỏ tất cả trí nhớ của mình tại nhiệm vụ trước.” Hệ thống lấy đi trí nhớ khi chưa được sự đồng ý của Ninh Tiêu Tiêu, nhưng điều này nó mới không nói cho cô ta. Dưới tư cách là một hệ thống chính quy và có đạo đức nghề nghiệp, dưới tình huống nhất định nó sẽ đánh giá tâm lý của người chấp hành nhiệm vụ. Trong những nhiệm vụ kiểu này, điều kiêng kị nhất với người chấp hành là có tình yêu với nam xứng, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến độ của nhiệm vụ kế tiếp. Trước kia từng có ví dụ như vậy, hệ thống không muốn nhận lấy rủi ro lớn như vậy, tình yêu rất đẹp, nhưng đây là công việc.

“Vì cái gì?” Tiêu Tiêu không rõ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Đến nỗi cô phải nhờ hệ thống lược bỏ đoạn trí nhớ kia. Chẳng lẽ cô yêu phải nam xứng? Được rồi! Quả thật có khả năng này. Nhưng mà yêu liền yêu, không cần làm đến tình trạng này đi! Tiêu Tiêu cảm thấy việc này có hơi hoang đường quá?

“Tôi chỉ chịu trách nhiệm giao nhiệm vụ và chấp hành nhiệm vụ được giao khi cần thiết, còn lại tôi không biết.”

Hệ thống đều nói như vậy, dù đúng hay sai, Tiêu Tiêu sẽ không hỏi nữa, lược bỏ liền lược bỏ đi! Lưu trữ đoạn trí nhớ này chỉ làm ảnh hưởng đến tiến độ thực hiện nhiệm vụ. Nhưng cô có phần tò mò là nếu thật là yêu phải nam xứng, vậy nam xứng kia đến cuối cùng là cái dạng gì a!

“Người chấp hành lần này chỉ cần khiến Vinh Tuấn Dương nói ra ba chữ ‘tôi yêu em’, nhiệm vụ liền hoàn thành.”

Hệ thống đây là thăng cấp hay đột nhiên trở nên có tâm, thế nhưng trực tiếp báo cho biết mục đích cuối cùng, điều này có thể làm giảm rất nhiều đường vòng phải đi? Nhưng rằng ba chữ ‘tôi yêu em’ kia cũng chẳng dễ dàng như hệ thống đã nói, nhất định là lời nói phát ra từ trái tim.

“Bản hệ thống khen ngợi thay cho trí thông minh của người chấp hành, mời người chấp hành nỗ lực lên! Bản hệ thống còn có nhiệm vụ khác phải tuyên bố, đi đây*.” (Nguyên văn là “thêm”, tức là biến mất, tuy nhiên dịch “đi đây” cho nó nhẹ.)

Hệ thống nhất định đang châm biếm, không thể là lời khen được.

“Cô giáo Bạch*, ngài tỉnh.” Trong lúc Tiêu Tiêu nghĩ ngợi linh tinh, một thiếu niên với khuôn mặt tuấn tú bước vào phòng bệnh, tuổi khoảng hai mươi gì đó, khuôn mặt đem lại cho người ta cảm giác như mặt trời vậy, điều này khiến cho Tiêu Tiêu, hiện tại hẳn nên gọi là Bạch Hiểu Thanh nhớ tới thời đại học của mình, thật nhớ a.

* Nguyên văn là “Bạch lão sư”, chả biết thế nào nên để vậy.

Thiếu niên trước mắt gọi là Vinh Cảnh Dương, một sinh viên vừa tốt nghiệp, cũng chính là đối tượng tiến công chiếm đóng lần này của cô. Tỷ lệ luyện a, thương không dậy nổi nga, nghĩ đến bản thân sắp 30, Bạch Hiểu Thanh có cảm giác khó xuống tay. Cùng một nam sinh nhỏ hơn sáu tuổi yêu đương, đây là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa việc này có khả năng sao? Đều nói là ba năm một thế hệ, cô cùng Vinh Cảnh Dương chẳng phải là cách hai thế hệ rồi sao?

Chuyện xưa này nói tới cuộc tình đẹp giữa sinh viên Đồng Thiện Thiện và thầy giáo Tuấn Thiên. Hàn Tuấn Thiên sinh ra ở một cái gia đình giàu có, mẹ là hiệu trưởng trường học, ba ba là quan chức cấp cao của bộ Giáo Dục, mà đồng Thiện Thiện lại tương phản sinh ra ở một vùng nông thôn nghèo khó, cha mẹ đều là lao động nhập cư. Đồng Thiện Thiện là một cô gái lương thiện, được nhiều người thích, ở một ngày nào đó của năm hai* Hàn Tuấn Thiên đột nhiên có ý tưởng với Đồng Thiện Thiện, có lẽ chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Mà Bạch Hiểu Thanh chính là vị hôn thê của Hàn Tuấn Thiên, định thân từ những ngày từ trong bụng mẹ. Hàn Tuấn Thiên vốn chả có cảm tình gì mấy với thanh mai cùng lớn lên này, dưới sự tác hợp của Hàn mẹ, đối với cộc hôn sự này Hàn Tuấn Thiên không có phản đối, lại không nghĩ rằng có một ngày

anh ta sẽ yêu phải Đồng Thiện Thiện. Gần như ngay lúc xác định tâm ý của mình, Hàn Tuấn Thiên liền đem như vậy tâm tình của bản thân nói cho Hàn Mẹ cùng Bạch Hiếu Thanh. Hiếu Thanh không có giống những nữ phụ khác ra chiều tỏ quyết không buông tay cái gì, cô bình tĩnh chấp nhận sự thật. Sau đó dứt khoát từ bỏ công tác tại trường học, đi đến vùng nông thôn hẻo lánh hỗ trợ giáo dục.

Vinh Cảnh Dương, vị nam xứng với tiêu chuẩn phú nhị đại* trong các câu chuyện, bởi vì yêu Đồng Thiện Thiện, làm đủ việc quỷ rối cuộc tình này, nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn không thể ngăn cản tình yêu giữa nam nữ chính. Kết thúc câu chuyện anh kết hôn với một vị bạch phú nữ*, nhưng hôn nhân cũng không hạnh phúc, không đến thời gian một năm, người vợ trên danh nghĩa của anh có người bên ngoài. Anh bình tĩnh đưa giấy tờ ly hôn, người phụ nữ kia cũng đồng ý, từ nay về sau một người độc thân tới già.

*Phú nhị đại: Giàu hai họ. Thường dùng miêu tả con ông cháu cha.

*Bạch phú nữ: Con gái theo tiêu chuẩn Trắng-Giàu- Xinh. Thường dùng để miêu tả những cô ảm nhé!!!

Kỳ thật đây là một câu chuyện ngọt ngào a! Bạch Hiếu Thanh không biết có nên may mắn vì câu chuyện trong nhiệm vụ này không rắc rối như trước không. Hôm nay là ngày đầu tiên Bạch Hiếu Thanh trở về, không may bị Vinh Cảnh Dương đụng phải. Vinh Cảnh Dương không phải học sinh của Bạch Hiếu Thanh, chỉ là bởi vì Đồng Thiện Thiện mà có vài lần gặp mặt, vì thế liền khó hiểu hỏi:”Bạn học Vinh, sao bạn* lại ở chỗ này?”

* Dùng bạn ở đây vì xa lạ nhé!!!

“Thực xin lỗi, cô giáo Bạch, là em hại cô phải vào bệnh viện.” Hôm nay là một ngày rất đặc biệt với Vinh Cảnh Dương, không phải kiểu đặc biệt vui vẻ, mà là ngày đặc biệt buồn, vì thế dưới sự tác động của cảm xúc anh lái xe rất nhanh. Lúc đâm phải một người, anh thật sự sợ hãi, mồ hôi lạnh đều ứa đi ra, hơn nữa điều càng khủng khiếp hơn vẫn còn nữa, người bị anh đâm phải là một cô giáo mà anh biết.

Bạch Hiếu Thanh sững sốt một chút như đang suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra, vô tình nói:”Không sao, cũng không hẳn là lỗi của cậu, là tôi không chú ý đến đèn xanh đèn đỏ.” Cô mới không thừa nhận tất cả đều là cô đã kế hoạch tốt, đoán chắc thời gian, dưới sự trợ giúp của hệ thống tiến hành một vụ hôn cùng xe của Vinh Cảnh Dương. Ôi, tuy lần này hệ thống không có đưa tặng bàn tay hợp kim hay vàng gì, nhưng cho cô một cái cơ hội, một cơ hội có thể biết trước sự việc, nhưng cũng chỉ một lần này thôi, mà cô đã dùng rồi.

“Mặc kệ nói như thế nào, đều là lỗi của em. Cô Bạch, cô yên tâm, em sẽ phụ trách.” Vinh Cảnh Dương nói lời thề son sắt.

Bạch Hiếu Thanh tiến tới hỏi ngược lại:”Tốt, vậy cậu nói xem, cậu định phụ trách thế nào?”

“Em sẽ chăm sóc cô đến ngày xuất viện.” Vinh Cảnh Dương suy nghĩ trong chốc lát, trả lời.

“Một khi đã như vậy, tôi đây sẽ không khách khí, đang lo không nơi để ở đây?” Bạch Hiếu Thanh tùy ý nói.

Vinh Cảnh Dương cũng từng nghĩ tới, nếu như lúc trước Bạch Hiếu Thanh không buông tay, có lẽ Thiện Thiện sẽ lựa chọn cậu, khả sự thật nói với cậu, dù thế giới này không có một Hàn Tuấn Thiên, cậu cùng Thiện Thiện cũng chỉ là hữu duyên vô phận*. Cậu buông tay nhưng không có nghĩa là buông tha cho tình yêu với cô ấy, cậu sẽ vẫn nhìn cô, cho đến khi không còn thấy bóng dáng cô.”Cô Bạch, sao cô lại không nơi để về?” Vinh Cảnh Dương biết đến gia thế của Bạch Hiếu Thanh không bình thường, nhưng không biết cụ thể thực hư.

* hữu duyên vô phận: có duyên không có phúc phận ở bên nhau.

“Xấu hổ a!” Bạch Hiếu Thanh chưa sót nói.

Vinh Cảnh Dương bối rối nói:”Ý cô là gì?”

“Cậu không biết sao? Tôi từ nhỏ lớn lên tại Hàn gia, cha mẹ từ lúc mười tuổi liền qua đời, cho nên cậu cảm thấy tôi có nơi để về không?” Bạch Hiếu Thanh còn có một chút cũng không nói gì, từ lúc đến Hàn gia, Hàn mẹ đã coi cô là con dâu mà bồi dưỡng. Bởi vì ở người nghe người, Bạch Hiếu Thanh vẫn thực cố gắng làm những chuyện mình không thích, tuy sau cô thật sự yêu Hàn Tuấn Thiên, nhưng một từ ngữ tên tự ti vẫn làm bạn với cô, cũng là bởi vì nó cô mới trở thành bình tĩnh dưới con mắt người khác nhận lấy sự thực là Hàn Tuấn Thiên yêu Đồng Thiện Thiện.

Điều này Vinh Cảnh Dương không biết, cậu xin lỗi nói:”Thật xin lỗi, cô giáo Bạch, em lảm chuyện rồi.”

“Lảm chuyện là tôi mới đúng, tôi không nên nói mấy cái này với cậu. Cậu Vinh, hôm nay cậu không có khóa sao? Cậu không cần vẫn ở trong này, mình tôi là được rồi, tôi từ nhỏ đã quen vậy rồi!” Hiếu Thanh cố ý nói mấy lời thoải mái trong kịch.

Nói Vinh Cảnh Dương là dạng người gì? Đúng, chỉ có thể dùng từ nhiệt tình để nói đến, ở tuổi của bọn họ, từ ngữ này đồng nghĩa với chính bản thân họ. Nhưng từ ngữ này chỉ dùng cho Vinh Cảnh Dương giai đoạn hiện nay, sau khi nghe lời cha mẹ kết hôn, cậu ta biến thành người hoàn toàn khác, một người không hòa với cái xác lạnh băng không xúc cảm. Bạch Hiếu Thanh có thể khẳng định là lời này nhất định sẽ được Vinh Cảnh Dương khắc ghi vào đáy lòng, đến thời cơ nhất định, cậu ta sẽ làm một vài việc. Dù có một đoạn thời gian mà thế giới cậu ta trở nên đen tối, thậm chí vì thế làm rất nhiều chuyện khiến người khác ghét bỏ, nhưng có thể khẳng định rằng, Vinh Cảnh Dương vẫn luôn là đứa trẻ lương thiện.

Vinh Cảnh Dương giật mình trong chốc lát, lập tức trả lời:”Em hôm nay không khóa, nhưng giáo viên Bạch, cô có chỗ nào không thoải mái không, có khỏe không?” Đây là lần đầu gặp mặt sau hai năm của cậu cùng Bạch Hiếu Thanh, cậu không biết hai năm này cô đã đi đâu, nhưng sau lần gặp mặt này, đối với cô ấy, cậu có những suy nghĩ phức tạp. Có lẽ là bởi vì cậu đã từng lớn mật đứng ở trước mặt cô để cô giúp cậu ngăn cản cuộc tình của Thiện Thiện với thầy giáo Hàn! Hiện tại nhớ lại, cũng thật buồn cười a! Cậu như vậy trong mắt cô giáo Bạch hẳn là rất xấu tính.

“Tôi tốt lắm, cậu Vinh.”

Bởi vì mối quan hệ giữa giáo viên và học sinh, bầu không khí tẻ ngắt, Vinh Cảnh Dương rất là xấu hổ, cậu không thể không tìm đề tài đến tán gẫu.”Cô giáo Bạch, mọi người đều rất nhớ cô, hai năm nay cô đã đi đâu ? Lần này trở lại là không đi nữa sao?”

“Đi nông thôn dạy học, về phần có đi nữa không, xem tình huống đi! Có lẽ sẽ.” Tự nhiên là không đi, đi rồi thì tiền công chiếm đóng mục tiêu kiểu quái gì? Trong kịch bản lần này Bạch Hiếu Thanh trở về để dự sinh nhật 50 tuổi của Hàn mẹ, nhưng sinh nhật vừa qua liền về lại nông thôn.

Vinh Cảnh Dương than vãn nói:” Dạy học a! Nhất định rất vất vả .”

“Vất vả là tất nhiên, nhưng nhìn đến nụ cười tươi tắn mà hồn nhiên trên gương mặt bọn nhỏ, cho dù lại vất vả cũng là đáng giá. Vinh đồng học, có cơ hội mang người đi gặp bọn nhỏ, nụ cười của chúng là khung cảnh đẹp nhất.”

Nhìn nụ cười trong sáng của Bạch Hiếu Thanh khi nhắc tới bọn nhỏ, Vinh Cảnh Dương nhìn nhìn đến ngây người.

“Cậu Vinh, Cậu Vinh.....”

Vinh Cảnh Dương lấy lại tinh thần, khuôn mặt đỏ bừng lên, chân tay luống cuống, nhanh nhẹn nói:”Cô Bạch, giữa trưa rồi, em đi mua cơm cho cô.” Nói xong liền lấy tốc độ của gió chạy đi.

Bạch Hiếu Thanh là người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, không phải loại xinh đẹp khiến người ta không thể bỏ qua, mà là xinh đẹp nhờ khí chất do Hàn mẹ dạy ra. Chỉ đứng lẳng lặng một chỗ cũng có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người, đương nhiên mọi người này không bao gồm Hàn Tuấn Thiên. Bạch Hiếu Thanh bởi vì Hàn Tuấn Thiên cùng Hàn mẹ mà từng tiến vào trường đại học dạy, chỉ một ngày đã được bầu thành cô giáo xinh đẹp và có khí chất nhất.

Người con gái được sinh ra với vẻ đẹp là một lợi thế lớn, nếu sử dụng hợp lý có thể thu lại kết quả không nhỏ. Vừa rồi Bạch Hiếu Thanh cũng chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi, cô rất rõ ràng rằng muốn bắt lấy Vinh Cảnh Dương, nhất định phải trước loại bỏ Đồng Thiện Thiện trong lòng cậu ta. Cô không phải Đồng Thiện Thiện, thậm chí còn là cô giáo của Vinh Cảnh Dương, thân phận như vậy thực xấu hổ, cho nên điều kiện tại cần phải làm là làm khiến Vinh Cảnh Dương cậu trai đầy nhiệt huyết này nghĩ đến cô đầu tiên, chẳng sợ chỉ là bởi vì cô xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Tiểu Tình Tình

Beta: Mặc

Bạch Hiếu Thanh trở về đã nói cho Hàn mẹ, sau khi đến sân bay cũng đã báo bình an. Nay cô ở bệnh viện, nhưng không nghĩ nói cho Hàn mẹ biết, chỉ khiến người khác thêm phiền. Nhưng buổi chiều tám bốn giờ cô vẫn gặp được vợ và đuổi tới bệnh viện Hàn mẹ, cùng đến còn có Thiện Thiện. Đối với việc Hàn mẹ đến, Bạch Hiếu Thanh rất bất ngờ, nói:”Bác Hàn, sao bác lại tới đây?”

“Cái đứa bé này, chuyện lớn như vậy, còn muốn gạt ta sao?” Hàn mẫu trách cứ nhìn về phía Bạch Hiếu Thanh, đứa bé này là bà một tay nuôi lớn, mặc dù không phải con ruột, lại không khác con ruột là bao, hơn cả thể bà dồn biết bao tâm huyết vào đứa bé này. Vốn lòng tràn đầy sung sướng ngóng trông con bé trở thành con dâu mình, kết quả là con lại vô tình nói cho bà, bà có thể nói gì hơn? Nhưng tất cả số ấy đều không thể ngăn bà đối tốt với Hiếu Thanh, mặc dù cô không phải con dâu bà, bà vẫn sẽ yêu thương cô như cũ.

Bạch Hiếu Thanh dừng một chút, phi thường thật có lỗi.”Thực xin lỗi, bác Hàn*, đã để ngài phải lo lắng.”

Nguyên văn là Hàn mẹ, nhưng ta thấy để vậy xưng hô hơi gượng, kém thân mật nên sửa là bác Hàn. Còn về phần thế nào gọi Hàn cha thì tính sau nhé~ Mặc

Hàn mẹ vốn hiểu tính Hiếu Thanh, thờ dài một tiếng, thân thiết nói:”Thầy thuốc nói như thế nào, bị thương có nghiêm trọng không? Người gây ra tai nạn* đâu?”

Nguyên văn là thù phạm nhưng nghe này tính chất hình sự quá... nên để vậy, hơi gượng nhỉ! Mặc

“Bác, chỉ là một chút trầy xước, không sao cả.” Hiếu Thanh giải thích tình hình vết thương.

Dù đã nghe vậy, nhưng Hàn mẹ vẫn còn lo lắng, nói:”Không được, bác phải đến hỏi hỏi thầy thuốc, xem tình trạng vết thương ra sao, con đứa bé này bác lại còn không biết sao? Suốt ngày đem việc lớn nói thành việc nhỏ, việc nhỏ liền nói không có việc gì, Thiện Thiện con ngồi đây coi chừng Hiếu Thanh, ta sẽ quay lại ngay.”

Hàn mẹ sở dĩ đem Thiện Thiện lưu lại, là có dụng ý nhất định. Cuối cùng thì đều là người một nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy. Lần này thật vất vả mới khuyên được Hiếu Thanh trở về, bà không thể lại để cô tiếp tục đi cái nơi khi ho cò gãy kia nữa. Hơn nữa Hiếu Thanh tuổi cũng không nhỏ, nên lập gia đình, bà đã lưu ý một vài đối tượng không sai, chỉ cần Hiếu Thanh đồng ý, bà sẽ cực lực ủng hộ.

“Cô giáo Bạch, đã lâu không gặp.” Đôi mắt Bạch Hiếu Thanh, Đồng Thiện Thiện không thể ra vẻ bình tĩnh. Trong đoạn cảm tình này cô không có lỗi, nhưng nếu không có sự xuất hiện của cô, cô ấy và Tuấn Thiên nhất định tạo dựng nên một gia đình hạnh phúc, điều này khiến cô cảm thấy hổ thẹn. Ngay từ đầu cô không định nhận đoạn cảm tình này, nhưng sau lại tình cảm chân thành mà Tuấn Thiên gửi gắm đã chạm đến trái tim cô. Đương nhiên cuộc tình này bắt đầu sau khi mà Tuấn Thiên đã giải trừ hôn ước với Hiếu Thanh, cô tuy không có tiền không thế, nhưng cũng có nguyên tắc riêng của mình.

Hiếu Thanh không gò bó như Thiện Thiện, còn an ủi nói: “Thiện Thiện, chuyện quá khứ đều trôi qua, em không cần quá bận tâm. Nếu em không ngại, gọi chị là chị Hiếu Thanh đi! Nghe Hàn mẹ nói, hai người sẽ cử hành hôn lễ ngay sau khi em tốt nghiệp?”

“Đúng vậy.” Thiện Thiện vẫn có chút câu nệ*.

câu nệ: cảm thấy gò bó, mất tự nhiên. (Tĩnh Tĩnh)

“Chúc mừng hai người.” Hiếu Thanh chưa từng hiểu nhiều đến chuyện giữa cô ấy cùng Tuấn Thiên, chỉ mỉm cười đưa lời chúc phúc.

Thiện Thiện là người rất biết xem mặt*, hơn nữa này vài năm đi theo Tuấn Thiên, lại học được rất nhiều thứ khác. Cô có thể thấy Hiếu Thanh là thật không ngại chuyện ngày trước, điều này làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn. “Cám ơn cô, cô giáo Bạch, còn có, thật xin lỗi.” Lời xin lỗi này là Đồng Thiện Thiện cô thiếu Bạch Hiếu Thanh, cô vẫn muốn tìm cơ hội nói, tuy rằng giờ mới nói có hơi muộn.

*xem mặt: kiểu nhìn người ta là biết có đang nói lời thật lòng hay không ấy. Giải thích qua, mem nào không hiểu thì hỏi ở dưới nhé!

“Nếu em cảm thấy có lỗi vì chuyện giữa chị và Tuấn Thiên, thì không cần thiết. Cho dù không có em, cũng sẽ có người khác mà thôi. Ngay từ đầu chị đã đoán được kết quả, cho nên em không cần thấy hổ thẹn hay có lỗi với chị, hãy vẫn yêu Tuấn Thiên, không cần phụ bạc anh ấy.” Hiếu Thanh biểu hiện thờ ơ. Bạch Hiếu Thanh trước đây vốn là người phụ nữ hiểu rõ về bản thân, cô có cái nhìn về mọi chuyện rất kỹ càng, cho nên mới dễ dàng buông tay khỏi cuộc tình này.

“Cô giáo Bạch.....” Vinh Cảnh Dương vừa gõ cửa vừa đẩy cửa mà vào, lúc nhìn đến Đồng Thiện Thiện liền sững người lại.

Hiếu Thanh phá vỡ bầu không khí khó xử này, nói: “Cậu Vinh, tôi nhớ rõ cậu cùng Thiện Thiện là bạn cùng lớp đúng chứ! Tôi sẽ không nhiều lời giới thiệu hai người với nhau.” Vinh Cảnh Dương chưa bao giờ nghĩ tới sẽ lại nhìn thấy Thiện Thiện, sau khi cậu làm nhiều chuyện gây tổn thương tới cô ấy và thấy Hàn. Loại cảm giác này thực kỳ diệu, lòng nhói đau lại xen lẫn niềm vui vẻ.

“Vinh Cảnh Dương, sao cậu lại ở đây?” Sự trở lại của Hàn mẹ làm bùng tình Thiện Thiện khơi sự rối bời.

Vinh Cảnh Dương nhìn thấy Hàn mẹ liền trở nên nghiêm túc hẳn, nói: “Hiệu trưởng, là em đâm phải cô giáo Bạch, em rất lấy làm xin lỗi, mong ngài yên tâm, em sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.” Đang nói lời này, cậu lúc này cũng hiểu được vì cái gì sẽ gặp được Thiện Thiện, nghĩ đến nguyên do trong ấy, trong lòng cậu cảm thấy cay đắng.

“Lái xe gây chuyện là cậu?” Làm hiệu trưởng trường học, bà cũng có nghe qua về những hành động không tốt của Vinh Cảnh Dương.

Vinh Cảnh Dương thực khẩn trương, nói: “Đúng vậy.”

“Cậu nên may mắn là Hiếu Thanh không bị sao, bằng không tôi tuyệt đối không tha cho cậu. Còn có, đem tâm tư đều đặt lên học tập cho tôi, không cần cả ngày nghĩ trái nghĩ phải, đều sắp tốt nghiệp rồi.” Hàn mẹ cùng nhà họ Vinh có chút quan hệ riêng tư, đôi lại người khác, bà khẳng định sẽ không bỏ qua như vậy.

“Em sẽ, cảm ơn hiệu trưởng.”

Hàn mẫu gật gật đầu với câu trả lời này, mới chuyển hướng nhìn Hiếu Thanh, nói: “Hiếu Thanh, con một người ở bệnh viện bác vẫn lo lắng, để bác trở về gọi một người lại đây, như vậy con cũng có người chăm sóc, bác cũng yên tâm. Còn có Thiện Thiện, con có rảnh rồi cứ tới đây chơi với chị Hiếu Thanh, con bé một mình ở phòng bệnh nhất định sẽ buồn.”

“Dạ, thưa dì, con sẽ..”

Hàn mẹ cùng Đồng Thiện Thiện vốn định lại ở lâu nữa, nhưng Hàn mẹ lại bị một chiếc điện thoại gọi đi có việc.

“Cô Bạch.....” Nhìn Hiếu Thanh suy sụp sau khi Thiện Thiện bỏ họ rồi đi, Vinh Cảnh Dương ý thức được hóa ra cô cũng chẳng bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Đúng vậy, có chút vết thương dù cố gắng khôi phục cố gắng để che dấu thì nó vẫn đều mãi còn, chuyện kia nói thế nào đều để lại trong lòng cô giáo Bạch một vết thương sâu thẳm đi.

Hôm nay buổi tối, Vinh Cảnh Dương có chút mất ngủ, không ngủ được liền ngồi hẩn dầy, mở đèn lên.

Cậu nghĩ đến trong lúc vô tình Bạch Hiếu Thanh nói qua tình cảnh khi cô trở về nhà họ Hàn, cảm thấy chính mình có thể làm gì đó vì cô. Cậu không biết vì cái gì đột nhiên đang ngủ lại nghĩ đến cô giáo Bạch, có lẽ vì mấy ngày nay tiếp xúc cô ấy nhiều nhất đúng chứ.

Hiếu Thanh chỉ là trầy da, vì bảo đảm không có chuyện gì mới bị bác sĩ lưu lại tại viện, vài ngày sau xác nhận không có việc gì, cô có thể xuất viện.

Hôm nay xuất viện, có rất nhiều người muốn tới đón, nhưng đều bị Hiếu Thanh từ chối. Câu trả lời của cô là, cô muốn đi thăm ba mẹ. Hiếu Thanh mang theo hành lý đơn giản đi ra khỏi bệnh viện, nhìn ngoài đường tấp nập, cô cảm thấy hơi lạc lõng.

“Cô giáo Bạch, cô đi đâu? Em đưa cô.” Vinh Cảnh Dương lái một chiếc xe đứng trước mặt Hiếu Thanh, nói.

Hiếu Thanh không khách khí, lên xe. Sau đó chỉ nói một câu cảm ơn cùng giao lên địa chỉ, toàn bộ hành trình đều nhìn phía ngoài cửa sổ, Vinh Cảnh Dương từ kính xe nhìn thấy vậy liền cũng không làm phiền. Vốn trong lòng cậu cô giáo Bạch là nữ thần hoàn mỹ trong lòng mọi người, mà qua mấy ngày nay thỉnh thoảng ở chung, cậu mới biết được hóa ra cô giáo Bạch lại là một người phụ nữ mang đầy ưu thương.

Đem xe dừng tại nghĩa trang, Vinh Cảnh Dương xuống xe muốn đi cùng Hiếu Thanh, lại bị Hiếu Thanh ngăn lại.

Chờ Hiếu Thanh trở lại trên xe khi đã lại là ba mươi phút sau, cứ việc Hiếu Thanh nhìn qua không có việc gì, nhưng Vinh Cảnh Dương lại biết Hiếu Thanh đã khóc. Vinh Cảnh Dương bên người mặc kệ nam nữ đều là những thanh niên mang lòng nhiệt huyết cao, cậu chưa bao giờ thực chất tiếp xúc qua một cái người phụ nữ xinh đẹp lại bị thương như vậy, cảm thấy hơi lo lắng cho cô. Có lẽ là bởi vì là cô giáo, cậu mới chú ý nhiều như vậy đi.

” Cô giáo Bạch, cô ở khách sạn?” Sau khi Hiếu Thanh chính đón lại cảm xúc liền nói tên một khách sạn cho Cảnh Dương.

Bạch Hiếu Thanh thản nhiên cười, nói: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Vì sao không về ở Hàn gia, Vinh Cảnh Dương rất muốn hỏi như vậy, lại biết lời này cậu hỏi không thích hợp.

“Hiếu Thanh, vì sao không về nhà ở? Như vậy chúng ta cũng tiện chăm sóc cho nhau.” Hàn mẹ hiểu rõ lý do, bà chỉ không rõ mọi chuyện quá khó để đối mặt với cô sao? Trong khoảng thời gian cô vắng mặt này, bà vẫn ngóng trông cô trở về, nay đã trở lại, lại ở tại khách sạn.

Hiếu Thanh lôi kéo tay Hàn mẹ, giải thích: “Bác, ngài không cần lo lắng, con sẽ thường xuyên trở về nhìn bác.”

“Lần này trở về sẽ không đi chứ!” Hàn mẹ thờ dãi một hơi, hỏi.

Hiếu Thanh gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, ở bên ngoài phiêu bạt hai năm, lá rụng về cội thôi, luôn có một ngày phải trở về. Nhưng con vẫn chưa làm tốt thủ tục, chờ qua sinh nhật bác con trở về làm tốt mọi thủ tục, đến lúc đó có thể về đây.”

“Chức vụ của con bác vẫn lưu cho con, nếu con nguyện ý, trở về trường học đi làm đi!”

“Uhm, Bác, con đang muốn nói với bác chuyện này đây? Cảm ơn bác.” Về trường học là chuyện đương nhiên, bởi vì Vinh Cảnh Dương ở trường học ấy. Cứ việc cậu ta sắp phải tốt nghiệp, nhưng Hiếu Thanh không quên hướng phát triển của kịch tình, sau khi tốt nghiệp, Vinh Cảnh Dương không lựa chọn lập tức vào nghề, mà lựa chọn khảo nghiệm*, học cả một học kỳ, sau lại bởi một chút chuyện mới không tiếp tục học.

khảo nghiệm: kiểu học tiếp, làm nghiên cứu sinh hoặc học lên cao hơn ấy!

Cách vài ngày lại nhìn thấy Vinh Cảnh Dương là ở trong trường học, Hiếu Thanh không nhìn đến cậu ta, là cậu trước thấy được Bạch Hiếu Thanh, nói vài câu với bạn học sau đó đi lại, kêu lên: “Cô giáo Bạch, không nghĩ tới còn có thể gặp lại cô ở trong trường học.”

“Tôi đến làm thủ tục nhận chức, em thì sao? Sao lại ở đây?” Bạch Hiếu Thanh thuận miệng đáp.

“Em đến điền tư liệu khảo nghiệm.” Quyết định học tiếp mấy ngày nay cậu mới quyết định, cậu không muốn nhận chuyện làm ăn của gia đình quá sớm, Về phương diện khác đương nhiên là vì Đồng Thiện Thiện, nghe nói cô ấy bị bảo nghiệm*. Hiện tại cô giáo Bạch đã trở lại, có lẽ cậu có thể chọn học khóa của cô, còn chưa từng nghe qua khóa của cô đây? Đột nhiên có chút chờ mong “Cô định dạy chương trình học nào?”

* Bảo nghiệm: bảo lãnh cho tiếp tục nghiên cứu. Hình như đây mới là nghiên cứu sinh, chứ không lầy lội như Vinh Vinh.

“Cụ thể còn không có quyết định.”

“Nếu về trường học, cô định ở trong ký túc xá sao?” Vinh Cảnh Dương nhìn ra được cô cũng không muốn về Hàn gia, thường trú tại khách sạn là điều không tưởng. Dừng chân ở ký túc xá có thể, nhưng Vinh Cảnh Dương không nghĩ nàng sẽ ở ký túc.

Bạch Hiếu Thanh sừng sốt một chút, trả lời: “Tôi chuẩn bị mua một căn hộ ở khu vực quanh đây.” Bạch Hiếu Thanh đi ra đi làm cũng mới vài năm, muốn tự mua một căn hộ là rất khó, vốn cô định thế chấp. Nhưng Hàn mẹ sau khi nghe cô nói, liền giao cho cô một cái sổ tiết kiệm, là tiền gửi ngân hàng mà cha mẹ Hiếu Thanh lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit & Beta: Mặc

Vinh Cảnh Dương vẫn luôn nghĩ đến việc Bạch Hiểu Thanh không có nơi để về, nhà cậu vừa lúc kinh doanh bất động sản, nếu cậu muốn đưa một bộ phòng cho Bạch Hiểu Thanh ở, chỉ là việc còn con. Nhưng cậu cũng biết rằng điều này không quá khả năng, hiện tại nghe cô nói như vậy, trong lòng cậu đột nhiên nảy ra một ý tưởng. "Cô giáo Bạch, nếu cô không ngại, em có thể giúp cô tham khảo."

Bạch Hiểu Thanh khó hiểu nhìn phía Vinh Cảnh Dương.

Vinh Cảnh Dương ra lời giải thích: "Là như vậy, Cô Bạch, gia đình em kinh doanh nhà đất, gần đây có chung cư đang giao dịch, em cũng ở đấy, nếu cô cần, em có thể mang cô đi xem, môi trường khá tốt, hệ số an toàn cũng rất cao."

"Vậy làm phiền cậu." Bạch Hiểu Thanh lo lắng trong chốc lát, cô đồng ý.

Vinh Cảnh Dương vốn hơi lo rằng Bạch Hiểu Thanh sẽ không đồng ý, nghe cô nói vậy mới thở dài nhẹ nhõm. Sau đó hai người liền đi đến khu chung cư giao dịch, dọc theo đường đi Vinh Cảnh Dương rất hưng trí giới thiệu về toàn thể căn hộ trong chung cư, Bạch Hiểu Thanh không khỏi động lòng, rất muốn mua ngay một căn hộ. Đến nơi, chung cư yên tĩnh như lời Vinh Cảnh Dương nói đúng rồi? Bởi phiên giao dịch mới bắt đầu và căn hộ đã đầy đủ tiện nghi, không quá nhiều người sống nhưng cũng không ít. (Đoạn này chịu, dịch hơi suồng sã!)

Căn hộ đầu tiên Vinh Cảnh Dương mang Bạch Hiểu Thanh đi xem khoảng 200m² gồm 4 phòng ngủ và 2 phòng khách, Bạch Hiểu Thanh chỉ nhìn một cái liền không hứng thú, cô ở một mình, không cần lớn như vậy. Lại sau Vinh Cảnh Dương hỏi Bạch Hiểu Thanh ngôi nhà lý tưởng trong lòng cô, liền mang cô đến một căn hộ tầng 15. Đây là một căn hộ tầm 60- 70 m² gồm 1 phòng ngủ 1 phòng khách, vừa nhìn, Bạch Hiểu Thanh liền thích nó. Đối với căn hộ này, Bạch Hiểu Thanh nhìn nội thất trong phòng, cô rất hài lòng.

"Cô thích căn hộ này sao? Cô Bạch." Vinh Cảnh Dương thấy được Bạch Hiểu Thanh thích nó.

Bạch Hiểu Thanh tâm tình tốt gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, căn hộ này là ổn." Căn hộ này chỉ cần mua bổ sung một ít gia cụ*, là có thể chuyển vào ở luôn, Hiểu Thanh cảm thấy có chút khẩn cấp, khách sạn mặc dù tốt, lại vĩnh viễn không so được với mái ấm riêng của mình. Từ nay về sau, nơi này chính là ngôi nhà nhỏ của cô.

gia cụ: chắc mọi người đều hiểu nhỉ?? là đồ dùng, vật dụng linh tinh trong nhà, nội thất ấy.... Để nguyên cho nó hay.

Vinh Cảnh Dương khó hiểu nhìn Bạch Hiểu Thanh lấy ra giấy bút ghi chép, thấp giọng cân nhắc cái gì đó, rất ngạc nhiên nói: "Cô giáo Bạch, cô đang làm cái gì?"

"Tôi muốn chuyển đến càng sớm càng tốt, cho nên ghi ra căn hộ còn cần đồ dùng gì. Đúng rồi, cậu Vinh này, buổi chiều cậu có lớp không? Nếu không có, chẳng hay phiền cậu đưa tôi đi cửa hàng nội thất. Tôi không quen đường thành phố này cho lắm." Bạch Hiểu Thanh vừa lập kế hoạch, vừa hỏi Vinh Cảnh Dương.

Vinh Cảnh Dương đương nhiên sẽ không chối từ, nói: "Dĩ nhiên là có thể." Đối với lời nhờ cậy của cô giáo, cậu há có thể từ chối? Huống chi đây lại còn là một cô giáo vô cùng xinh đẹp lễ độ, điều này càng khó làm cho người khác từ chối, đây có lẽ không chỉ là tiếng lòng mình cậu, đối lại bất kỳ người đàn ông nào, đều sẽ như vậy.

Sau đó hai người liền đi làm thủ tục chuyển giao nhà đất cùng với đi mua nội thất, cũng chính buổi chiều này, khiến Vinh Cảnh Dương phải nhìn Bạch Hiểu Thanh với cặp mắt khác xưa.

Vài ngày tiếp theo chỉ cần Bạch Hiểu Thanh làm cái gì, Vinh Cảnh Dương liền tự động xuất hiện trước cửa nhà cô, nói là để giúp cô dọn dẹp. Năm ngày sau, mọi chuyện đều đã hoàn tất, cô chỉ cần xách vali vào ở, sau khi sửa sang sạch sẽ tất cả, Bạch Hiểu Thanh liền hạnh phúc nằm trên sofa, về mặt tràn ngập niềm sung sướng. Nhìn Hiểu Thanh như vậy, Vinh Cảnh Dương nhìn không được hỏi: "Vui như vậy sao cô Bạch?" Điểm ấy cậu có chút không hiểu, chẳng qua là mua một căn hộ sau đó trang trí nó, có cần vui đến vậy sao?

"Cuối cùng có gia đình nhỏ của riêng mình, tôi sao không vui cho được." Vinh Cảnh Dương sinh ra trong gia đình giàu có, có thể nói là quần áo để lên tay, cơm đến mồm thì há miệng ăn, có rất nhiều chuyện mà cậu ta chẳng cần tự làm, chỉ cần ra lệnh một tiếng là có rất nhiều người giải quyết giúp cậu ta, đối với niềm hạnh phúc bình dân giản dị như vậy cậu ta không hiểu được.

Nghe Hiểu Thanh nói như vậy, Vinh Cảnh Dương đột nhiên hiểu rất nhiều.

"Mấy ngày nay đã làm phiền cậu, cậu Vinh, nếu không có sự hỗ trợ của cậu, chi năm ngày khẳng định làm không xong, vì cảm ơn cậu, buổi tối tôi sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn!" Nghỉ ngơi một chút, Bạch Hiểu Thanh quyết định báo đáp sự giúp đỡ mấy ngày qua của Vinh Cảnh Dương.

Vinh Cảnh Dương có hơi kỳ vọng nhưng lại cảm thấy không quá ổn, nói: "Cô, em cũng không có làm gì to tát, cô quá khách khí rồi."

"Cứ như vậy đi, tôi đi khách sạn lấy đồ thuận tiện đi siêu thị mua đồ ăn." Bạch Hiểu Thanh vỗ vỗ hai bàn tay, giải quyết dứt khoát.

Không khéo tại siêu thị, bọn họ gặp phải Tuấn Thiên cùng Đồng Thiện Thiện. Bạch Hiểu Thanh ngây người một lúc, liền thực tự nhiên chào hỏi đối phương. Cuối cùng, Bạch Hiểu Thanh mời bọn họ cùng nhau dùng cơm, coi như là chúc mừng cô chuyển nhà. Hàn Tuấn Thiên không có từ chối, cứ như

vậy mà đi theo.

Bởi vì đột nhiên thêm hai người, Hiếu Thanh tự nhiên cần kế hoạch lại thực đơn tối.

Trở lại nhà, Hiếu Thanh nhờ Vinh Cảnh Dương hỗ trợ tiếp đón bọn họ, còn cô đi phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

“Hiếu Thanh, em cùng Vinh Cảnh Dương sao lại ở cùng nhau?” Hàn Tuấn Thiên lặng yên không một tiếng động đi vào phòng bếp, đột nhiên ra tiếng làm Hiếu Thanh giật cả mình. Lúc thấy hai người đi cùng nhau, anh cảm thấy thật khiếp sợ, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, anh tin tưởng Hiếu Thanh hẳn là biết cô đang làm cái gì.

Hiếu Thanh vừa rửa nguyên liệu, vừa quay đầu nhìn anh, nói: “Mấy ngày nay cậu ấy đều bận giúp em làm việc, em thỉnh thoảng ăn một chút cơm thì có gì quá đáng! Tuấn Thiên, chào ôi, anh lại đi hiểu lầm quan hệ giữa em và cậu ta? Yên tâm đi, em sẽ không, một người phụ nữ có thể kết hôn với một người đàn ông lớn hơn nhiều so với cô ấy, nhưng rất khó hạ quyết tâm kết hôn với một người đàn ông trẻ tuổi hơn cô ta, huống chi Vinh Cảnh Dương trong mắt em chỉ là một đứa trẻ mà thôi.” (Sau này xem chị còn nói thế không?!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Diễm Tinh

Beta: Mặc

“Cô giáo Bạch, cô muốn đi đâu vậy?” Sáng sớm ngày hôm sau, Cảnh Dương liền mua bữa sáng chuẩn bị đưa đến nhà Bạch Hiếu Thanh, vừa tới đại sảnh, liền gặp cô đang đi ra từ thang máy. Nhìn cô ấy giống như đang chuẩn bị đi xa đâu đó. Tối hôm qua sau khi trở về, cậu một lần nữa lại ở trong tình trạng mất ngủ, cả đêm trong đầu tất cả đều là bóng dáng của Bạch Hiếu Thanh, cũng không biết là tại sao nữa, cậu chỉ là nhìn không được lo lắng cho cô ấy.

Gặp Vinh Cảnh Dương vào sáng sớm như vậy, Bạch Hiếu Thanh rất ngoài ý muốn. Cô dừng lại một lúc, mới trả lời: “Tôi về địa phương công tác trước kia để làm thủ tục, cậu thì sao? Sao sớm như vậy liền xuất hiện trước cửa nhà tôi?”

“Em chuẩn bị đi trường học, ở trên đường phát hiện một nhà có bữa sáng ăn đặc biệt ngon, muốn chia sẻ cùng cô Bạch.” Vinh Cảnh Dương rất nhanh tìm tòi đủ kiểu dáng trả lời ở trong đầu, cuối cùng trả lời ra một đáp án vụng về như vậy. Nếu ngày hôm qua không xảy ra cuộc gặp mặt với thầy giáo Hàn, Vinh Cảnh Dương nhất định sẽ không nghĩ nhiều, nhưng sau đó hành vi của Bạch Hiếu Thanh lại khiến cậu phải nghĩ nhiều, cho dù đi làm thủ tục, cũng không cần phải đi sớm như vậy chứ? Có vẻ có chút giấu đầu lòi đuôi.

Bạch Hiếu Thanh nhận lấy bữa sáng từ trong tay Vinh Cảnh Dương, nói: “Nếu như vậy, tôi sẽ không khách khí. Nhưng mà hiện tại tôi hơi vội, tôi sẽ ăn ở trên xe vậy, hẹn gặp lại.” Vừa nói xong Hiếu Thanh liền lướt qua Vinh Cảnh Dương mà đi, dáng vẻ trông rất vội.

Nhìn bóng dáng Bạch Hiếu Thanh dần đi xa, Vinh Cảnh Dương sai chân đuổi kịp, nói: “Cô giáo Bạch, em có thể cùng đi với cô không?”

“Tôi nhớ rõ cậu chuẩn bị thi đúng chứ! Cố làm cho tốt nhé, lúc về tôi sẽ mang cho cậu đặc sản.”

Vốn Vinh Cảnh Dương chỉ là lo lắng Bạch Hiếu Thanh mới nghĩ đi cùng cô, nhưng hiện tại bị từ chối, cậu lại càng muốn đi. “Cuộc thi của bọn em còn mấy tuần nữa cơ, hơn nữa em học tập tốt lắm, cô không cần lo lắng rằng thành tích của em sẽ giảm. Cô Bạch, cô đã từng hứa muốn mang em đi đến đây.” (Chương đầu gặp Bạch Hiếu Thanh có nhắc đến thi phải.)

“Cậu thật sự muốn đi?” Bạch Hiếu Thanh có chút khó xử.

Vinh Cảnh Dương gật đầu tỏ vẻ sự kiên trì của mình. Thấy thế, Bạch Hiếu Thanh cũng chẳng biết nói gì hơn, nói: “Vậy được rồi! Cậu hiện tại lập tức đi thu thập một chút, tôi chờ cậu ở dưới lầu, chỉ cho cậu ba mươi phút, quá hạn không chờ.” Vinh Cảnh Dương nghe xong nhanh chóng liền chạy về phía căn hộ của cậu ta.

Ngồi trên ghế ở khu chung cư, Bạch Hiếu Thanh hơi hạnh phúc vì kế hoạch thành công.

“Người chấp hành không thể tự đại, để bản hệ thống nhắc nhở một câu, biểu hiện của người chấp hành quá kém. Ngài phải hiểu được nhiệm vụ của ngài là giúp nam xứng hạnh phúc, dù nhiệm vụ hoàn thành rồi cũng phải thế. Ngài phải yêu nam xứng, nhưng trong mắt ngài bản hệ thống không nhìn thấy chút tình yêu nào, kiểu này chỉ có thể lừa dối qua loa tại nhiệm vụ này, nếu là những nhiệm vụ khác, nhất định thất bại, tự ngài xem xét lại đi!”

Lời của hệ thống làm cho Bạch Hiếu Thanh rất là khiếp sợ, nhưng nhiệm vụ thứ nhất chẳng phải là hoàn thành ngon ăn sao? Sao lúc đấy lại không thấy nói gì?

“Nhiệm vụ thứ nhất ngài là có cảm xúc với An Tú Hiền, chẳng qua ngài không phát hiệnj mà thôi.”

Điều này chẳng lẽ nghĩa là mỗi nhiệm vụ đều phải yêu phải một người đàn ông? Nghĩ đến loại khả năng này, Bạch Hiếu Thanh cảm thấy khó có thể nhận.

“Không phải vậy, ít nhất người chấp hành ngài muốn cho đối phương cảm nhận được sự nhiệt tình của ngài, chỉ có làm cho bọn họ cảm nhận được thành ý của ngài, bọn họ mới có thể cho người lại những gì nhận được. Có câu nói rằng, trước khi lừa người khác thì nhất định phải lừa được chính bản thân mình.”

Trong khoảnh khắc ấy, Bạch Hiếu Thanh cảm thấy nhiệm vụ thật khó khăn.”Người chấp hành không cần quá mức lo lắng, cho dù ngài thật yêu phải nam xứng cũng không sao hết, sau khi ngài rời đi, ta sẽ lấy bộ phận trí nhớ kia dung nhập đến trí nhớ của nguyên nữ phụ, cho nên yêu phải nam xứng không phải ngài, mà là nữ phụ.”

Như vậy cũng được nữa, Bạch Hiếu Thanh cảm thấy quá cao cấp. (Có cả dịch vụ chuyển dời trí nhớ! Quá tiên tiến còn j

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Edit + Beta: Mặc Thủy

Giờ khắc này nhịp tim trong lòng Vinh Cảnh Dương vang lên, đầu óc lúc này cũng ngẩn lại*, cậu xấu hổ nói chào liền theo đường cũ mà trở về. Đọc theo đường đi trong đầu liền vẫn bay qua câu nói vừa rồi, cậu không phải muốn nghĩ, mà là kim lòng không được tự nghĩ, muốn không thêm nghĩ nữa đều không được. Loại cảm giác này nói như thế nào đâu? Xấu hổ là xấu hổ, nhưng đồng thời lại có một loại tư vị không nói lên lời, thật kỳ lạ.

Ý là anh như dùng suy nghĩ ấy.

Hôm nay buổi tối Vinh Cảnh Dương ngủ rất khá, cho đến ngày hôm sau Bạch Hiếu Thanh lấy chìa khóa mở cửa trở về cậu mới hơi tỉnh lại.

Nhìn về phía Vinh Cảnh Dương lật người một vòng lại ngủ tiếp, Bạch Hiếu Thanh không nói gì thêm, dù sao bây giờ vẫn còn sớm. Hiếu Thanh nhẹ tay nhẹ chân lấy ra bột mì chuẩn bị đi phòng bếp, lúc nhìn đến chân Vinh Cảnh Dương lộ ra ngoài, cẩn thận lấy chân thay cậu đắp lại, tránh để gặp lạnh.

Cảm giác được Bạch Hiếu Thanh rời đi, Vinh Cảnh Dương mới mở mắt ra nhìn vào trần nhà, không biết nghĩ đến cái gì.

“Cô giáo, buổi sáng tốt lành.”

Giọng nói vang lên sau lưng dọa đến đang làm bữa sáng Bạch Hiếu Thanh, cô quay đầu trừng mắt Vinh Cảnh Dương một cái,”Này Bạn học Vinh, em đi đường cũng không có thanh âm sao? Thật dọa người, em không biết người dọa người sẽ hù chết người sao?”

“Cô giáo, em sai rồi, thật xin lỗi.” Vinh Cảnh Dương vốn chỉ định đùa một chút thôi, hãy nhìn đến Bạch Hiếu Thanh quả thật sợ tới mức không nhẹ, liền cúi đầu nhận sai.

Bạch Hiếu Thanh bữa sáng làm là bánh bao, cháo, cháo đã nấu tốt, mẻ đầu tiên của bánh bao hẳn là đã được, cô nhanh chóng gấp một cái bánh bao, chia thành hai nửa, đưa tới Vinh Cảnh Dương bên miệng, nói:”Bạn học Vinh, lại đây giúp cô ném thử hương vị xem thế nào, có cái gì cần cải thiện thì nói ra, để cô còn chưng mẻ thứ hai.”

Vinh Cảnh Dương chưa từng bị nữ sinh đút cho thức ăn, động tác vừa rồi rõ ràng làm cho cậu ta bối rối.

Bạch Hiếu Thanh sau đó cũng mới phản ứng lại hành vi vô tâm này hơi thân mật quá, không khỏi cười gượng muốn thu tay lại, Vinh Cảnh Dương lại mạnh bắt lấy tay đã thừa một nửa, thuận thế ngao ô một tiếng đem bánh bao trên tay Hiếu Thanh nuốt vào bụng, Hiếu Thanh sợ run một chút, nói:”Nghịch ngợm.”

Nhìn Hiếu Thanh quay đầu tiếp tục làm việc, Vinh Cảnh Dương có chút hoảng hốt, cậu thậm chí nảy ra ý tưởng muốn ôm lấy cô từ phía sau. Ý tưởng này vừa ra, Vinh Cảnh Dương sợ tới mức không tiếng động lui hai bước, nhìn bóng dáng Hiếu Thanh cũng càng thêm mê mang cùng phức tạp.

“Vinh Cảnh Dương bạn học, cậu nói nói thử xem, hương vị là mặn hay nhạt hay đã vừa phải để cô còn làm tiếp đây.”

Đối với ánh nhìn của Bạch Hiếu Thanh, Vinh Cảnh Dương nhấp nháy mắt, dùng một lát, mới nói:”Hương vị thực vừa phải. Em quá mót, có chuyện gì để nói sau đi.” Nói xong câu đó liền vọt chạy đi, giống như thực sự cần giải quyết vậy.

Bạch Hiếu Thanh nhìn Vinh Cảnh Dương gần như chạy trời chết, trong lòng mừng thầm. Lại nghĩ đến đối phương chỉ là học sinh của mình, mà cô lại không lúc nào không tính kế đối phương cảm thấy thật có lỗi. Cứ vậy cô chỉ đành lập lại trong lòng rằng mình đang cứu vớt nam xứng, cô không phải kẻ chuyên nói dối vân vân và vân vân.

“Hiếu Thanh, thơm quá a! Tay nghề này của em không đi mở nhà hàng riêng thật đáng tiếc.” Đỉnh hà mà ngày hôm qua cô ở nhờ đi vào phòng liền than vãn.

Hiếu Thanh đánh nhẹ đôi móng đang lên lút, liếc mắt nhìn đối phương một cái, nói: “Đi rửa tay ngay.”

Đỉnh hà vuốt vuốt tay bị đánh đau, vừa đi rửa tay vừa lẩm bẩm nói: “Thật không biết thương hương tiếc ngọc, tốt xấu chị đây cũng là một mỹ nhân thôi.”

“Lời này đi mà nói với bạn trai của chị đi, đừng nói với em.” Hiếu Thanh đem mẻ thứ hai bánh bao bỏ vào nồi, vừa chuẩn bị đồ ăn vừa nói.

Đỉnh hà rửa tay xong trở về, đột nhiên nhớ tới nói: “Đứng rồi, học sinh của em đâu mất rồi? Mới sớm ra đã chả thấy người đâu rồi? Sẽ không phải là biết chị muốn đến mà sợ chạy mất dép chứ! Hiếu Thanh, nói thật, sao đột nhiên em lại đưa cậu bé đó đến vùng xa xôi này chứ, chả giống tính cách của em chút nào.”

“Buổi sáng tốt lành, Cô giáo Đỉnh, đối với vấn đề của ngài vẫn là để em đáp đi, là em năn nỉ cô mang em đến.” Vinh Cảnh Dương ở toilet trốn tránh thẳng đến thật sự không thể lại trốn mới đi ra, cậu đã nhận ra được có một số việc bắt đầu khác lạ, cùng lúc có chút chờ mong cùng lúc lại có chút chân tay luống cuống, nhưng mà tổng thể gộp lại mà nói cậu cảm thấy cậu có thể tự chủ được bản thân, chỉ cần chính cậu đủ nghị lực.

Đỉnh Hà tiếp tục hỏi: “Nhóc vẫn đi học chứ! Sao đột nhiên lại đến nơi này, rất kỳ quái, em không cảm thấy vậy sao?”

“Bởi vì cô giáo Bạch nói qua nụ cười của những đứa bé ở đây rất đẹp, cho nên mới nghĩ đến nhìn một cái.” Vinh Cảnh Dương hơi nhìn về phía Bạch Hiếu Thanh, trả lời.

“Tốt lắm, có cái gì ăn xong nói sau, một chút nữa chị còn phải đi dạy cơ mà? Còn không mau ăn đi?” Hiếu Thanh đã chuẩn bị tốt hết thảy, nói.

Khi Hiếu Thanh đi vào phòng hiệu trưởng hoàn tất thủ tục, Vinh Cảnh Dương liền một người ngồi ở sân thể dục đánh giá ngôi trường bé nhỏ này. Nói thật, trường học như vậy là lần đầu tiên cậu nhìn đến, cậu không thể tưởng tượng nếu cậu tới nơi này đến trường sẽ như thế nào nữa. Đang nhìn đến khuôn mặt nói cười đơn thuần của bọn nhỏ, cậu lại bỗng nhiên nghĩ, có lẽ cũng không kém đến như vậy, ít nhất từ khuôn mặt của bọn nhỏ có thể thấy rằng chúng thật vui vẻ, thật hạnh phúc.

“Anh trai, anh là bạn trai của cô Bạch sao?”

Một thằng bé chạy đến Vinh Cảnh Dương, há mồm liền nói câu này, làm Vinh Cảnh Dương ngây cả người. “Bé nhỏ, vì cái gì nói vậy?”

“Bởi vì em nhìn đến anh trai đi cùng một chỗ với cô giáo Bạch a!” Thằng bé ăn mặc cũng không xinh đẹp như những đứa trẻ trong thành phố, nhưng thực sạch sẽ.

“Không phải nga, anh giống em đều là học sinh của cô Bạch.” Đối với những đứa trẻ như vậy Vinh Cảnh Dương luôn rất dịu dàng cùng có kiên nhẫn.

“Vậy anh thích cô Bạch sao?” Thằng bé tiếp tục hỏi.

Vấn đề này Vinh Cảnh Dương không trả lời, hỏi lại: “Em rất thích cô giáo Bạch?”

“Àn, tất cả con trai lớp chúng em đều rất thích cô Bạch, hơn nữa các thầy cô giáo trong trường học đều thật thích cô Bạch. Tiểu Béo nói chờ nó trưởng thành, nó còn muốn cưới cô Bạch, em cảm thấy nó rất là hoang tưởng luôn ấy, cô Bạch mới không thích nó đâu?”

“Em tên là gì? Bạn nhỏ.” Vinh Cảnh Dương tò mò hỏi.

Cậu bé nhỏ thực tự tin nói: “Em gọi là Dịch Thần, anh đâu? Anh trai.”

“Anh gọi là Vinh Cảnh Dương, em có thể bảo anh là anh Dương.” Vinh Cảnh Dương thật thích đứa bé tên Dịch Thần này.

” Anh Dương, nghe nói cô Bạch phải đi, có thật vậy không ạ?” Nói đến chuyện này, khuôn mặt Dịch Thần có chút buồn.

Vinh Cảnh Dương đột nhiên không biết nên trả lời thế nào, trả lời chi tiết lại sợ làm tổn thương thằng bé, nói không phải lại là đang lừa nó, nhìn khuôn mặt nhỏ bé tràn ngập chờ mong cùng tin tưởng này, Cảnh Dương cuối cùng trả lời: “Tiểu Dịch Thần, em phải tin tưởng cho dù cô Bạch đi rồi, chỉ cần có thời gian, cô cũng sẽ trở về thăm các em. Hơn nữa em có thể viết thư cho cô a.”

“Nhưng là bọn em đều thật luyến tiếc cô Bạch.” Dịch thần cúi đầu tâm tình rất không tốt.

Vinh Cảnh Dương đang suy nghĩ nên an ủi Tiểu Dịch Thần như thế nào, Hiếu Thanh liền đi ra, nhìn đến cuộc đối thoại giữa Dịch Thần cùng Vinh Cảnh Dương, cảm thấy rất có cảm. “Dịch Thần, em lại trốn học sao? Thật không ngoan nga, cô nhớ rõ em từng cam đoan qua với cô Bạch, là sẽ không lại trốn học.”

Dịch Thần quật cường ngẩng đầu nhìn về phía Hiếu Thanh, không nói gì, sau đó liền vọt tới trước mặt Hiếu Thanh, nói: “Cô ơi, cô không đi được không? Chúng em sẽ thật ngoan, thật ngoan.”

“Dịch Thần, thật xin lỗi, cô cũng không muốn rời đi các em, nhưng là cô có lý do không thể không về.” Hiếu Thanh không có chân chính làm qua nghề

giáo viên, từng được thầy giáo yêu thích mà lưu lại trường, lại bởi vì cảm thấy lão sư này chức nghiệp quá mức thần thánh mà từ chối khéo. Nhìn đến đứa nhỏ chân thành giữ lại, Hiếu Thanh trong lòng thấp phần động dung, nơi này điều kiện mặc dù so ra kém trong thành thị, nhưng nhìn đến những đứa bé đáng yêu như vậy, thật là cái gì đều đáng giá, cũng khó trách chân chính Hiếu Thanh sẽ nguyền người thời gian dài như vậy.

“Cô giáo, cô nói đúng.”

Sau khi đưa Dịch Thần về phòng học, Hiếu Thanh chợt nghe Vinh Cảnh Dương băng quơ nói một câu. Gặp Hiếu Thanh không hiểu, giải thích: “Ta là nói lời của cô rằng nụ cười trên mặt những đứa trẻ ở đây là nụ cười đẹp nhất trên đời, em cũng nghĩ là như vậy, cảm ơn cô, thưa cô.”

Hiếu Thanh chỉ cười nhẹ, cũng không nói gì.

Thủ tục là làm tốt, nhưng Hiếu Thanh còn có một chuyện không có làm, đó là đi gặp gia đình của những đứa nhỏ đây, đây là Hiếu Thanh trước mắt có thể nghĩ đến tài cán vì bọn nhỏ làm. Bởi vì là nông thôn, buổi sáng đa số bọn họ đều ở công trường hoặc ruộng làm việc, cho nên Hiếu Thanh tìm được bọn họ mất không ít công phu, nhưng này cũng không thể đánh mất đi ý niệm trong đầu cô. Mà chờ thăm xong mười nhà, đã gần mười giờ.

“Vinh Cảnh Dương, Vinh Cảnh Dương, mở cửa nhanh, Vinh Cảnh Dương,”

Hôm nay sáng sớm, Vinh Cảnh Dương đang ngủ say, đã bị tiếng đập cửa kịch liệt đánh thức, cậu chạy vội mặc quần áo, trước cửa đứng là Đình Hà. “Vinh Cảnh Dương, Hiếu Thanh sinh bệnh, em dẫn cô ấy nhìn bác sĩ, cô còn có lớp, tan học sẽ đi bệnh viện tìm hai người.” Nói xong liền vội vội vàng vàng đem cái chìa khóa để trong tay Vinh Cảnh Dương rồi bước đi.

Vinh Cảnh Dương ngây ra trong chốc lát, tức thì phản ứng lại, lập tức vệ sinh bản thân liền đi đến ký túc xá của Đình Hà.

Trời ạ, đây là phát sốt đi! Vinh Cảnh Dương khi bỏ ra khăn mặt mà Đình Hà đặt trên trán Bạch Hiếu Thanh, trong lòng nhất thời lo lắng. Cậu sờ cái trán Hiếu Thanh, thật sự rất nóng, nhất định là demam qua đi thăm mọi người không có mặc áo khoác. “Cô ơi, cô ơi, cô tỉnh tỉnh. Cô ơi.”

Hiếu Thanh mở ra hai mắt ướt nhèm, thân nhiên cười, nói: “Tuấn Thiên, sao anh lại tới đây?”

Vinh Cảnh Dương nhìn đến Hiếu Thanh như vậy trong lòng rất khó chịu, nhưng hiện tại thời gian khẩn cấp, cậu phải dẫn cô đi bệnh viện, không có thời gian cho cậu miên man suy nghĩ về anh ta. Cậu ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng mà đem Hiếu Thanh nâng dậy từ trên giường giúp cô mặc vào áo khoác, lại lập tức bị Hiếu Thanh ôm lấy, chỉ nghe giọng trầm thấp nói: “Em biết đây hết thảy đều là mộng, chỉ cần ở trong mộng em mới có thể nhìn thấy anh dịu dàng như vậy, không sao cả, cho dù là mộng cũng sao, em chỉ hy vọng mộng không cần tỉnh.”

Vinh Cảnh Dương bình tĩnh lại mới mặc quần áo cho Hiếu Thanh, sau đó cái gì cũng chưa nói liền công năng thẳng đến bệnh viện.

“Cậu làm bạn trai thế nào vậy, bạn gái đều sốt tới như vậy mới đưa tới bệnh viện, nếu lại đến muộn một chút, người đều sốt cháy, người trẻ tuổi a, thật sự là không hiểu đau người yêu.” Bác sĩ tự tiêm cho Hiếu Thanh sau mà bắt đầu quở trách Vinh Cảnh Dương đang đứng một bên.

“Rất xin lỗi, về sau cháu sẽ chú ý.” Không có chăm sóc tốt cô giáo, Vinh Cảnh Dương cho rằng cậu cũng có trách nhiệm.

Bác sĩ thấy thái độ cậu coi như tốt, cũng không nói cái gì nữa, chỉ là dặn dò: “Nữ nhân chỉ dùng để sủng, người trẻ tuổi nhớ kỹ những lời này.” Vinh Cảnh Dương trịnh trọng gật đầu, bác sĩ mới thả tâm mà đi rồi. Chờ bác sĩ vừa đi, Vinh Cảnh Dương liền đem ghế dịch đến gần giường bệnh Hiếu Thanh. Nhìn Hiếu Thanh nằm ở trên giường bệnh tái nhợt, Vinh Cảnh Dương tự trách, là cậu không chăm sóc tốt Bạch Hiếu Thanh, cậu thật sự cảm thấy thiếu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32

Edit+ Beta: Mặc (Lâu rồi toàn ta phải làm truyện này, thôi xong chương này lại bãi công, đăng sớm cho mn đấy, dâng hoa cảm ơn ta đi! ٩ [͡° ͜ʖ ͡°] ٩
Vốn định mai mới edit đột nhiên điên nổi hứng đêm edit. H là 3:20 nha~~~ Khô thân dung nhan sắp tàn tạ vì thức đêm dịch truyện của ta. Hức hức)

Vinh Cảnh Dương một tác cũng không rời canh giữ trước giường bệnh Bạch Hiếu Thanh, cậu sợ mình vừa rời khỏi Hiếu Thanh liền tỉnh. Cậu gần như đặt cả trái tim vào việc chăm sóc Hiếu Thanh, chốc chốc lại nhìn không được đi sờ trán của Hiếu Thanh, chỉ sợ nhiệt độ còn không giảm. Sau nhiệt độ giảm xuống, nhìn đến khuôn mặt yếu ớt kia, cậu vẫn nhìn không được lo lắng. “Vinh Cảnh Dương, Hiếu Thanh thế nào, đã hết sốt chưa?” Đình Hà vừa vào cửa liền khẩn trương hỏi thăm bệnh tình Hiếu Thanh.

Vinh Cảnh Dương thờ dài một chút, ý bảo Đình Hà đi ra ngoài nói. “Đã hết sốt, thầy thuốc nói chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

Đình Hà gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nói: “Tôi đây yên tâm, cả ngày hôm nay cậu mệt đến chết đi! Đi về trước mà nghỉ ngơi một thời gian, đến lượt ta chăm sóc Hiếu Thanh.” Hiếu Thanh là người rất chú trọng đến đời sống cá nhân, từ lúc quen nàng đến giờ còn chưa thấy nàng bị bệnh qua, hiện tại không biết vì sao, lại đột nhiên ngã bệnh.

“Không, vẫn là để ta thôi! Cô Đình. Hơn nữa cô còn phải lên lớp, không phải sao?” Vinh Cảnh Dương từ chối lời đề nghị của Đình Hà.

Đình Hà nhìn ra được sự nghiêm túc cùng kiên định trong đôi mắt Vinh Cảnh Dương, không lại khuyên cậu, chỉ ngồi cùng Hiếu Thanh trên giường bệnh một lúc rồi đi ngay.

Hiếu Thanh vừa mở mắt ra đầu tiên nhìn thấy bóng hình Vinh Cảnh Dương, mặt cậu hướng phía cửa sổ, đưa lưng về phía nàng. Hiếu Thanh không có gọi cậu, cứ lẳng lặng như vậy mà nhìn cậu, không đành lòng quay rầy. Thẳng đến Vinh Cảnh Dương quay đầu lại mắt đối mắt nhìn cô, rồi vui sướng chạy tới trước giường bệnh, nói: “Cô Bạch, cô tỉnh rồi?”

“Cám ơn em, em Vinh*.” Hiếu Thanh mặt hàm mỉm cười, nói.

Gọi này cho thân hơn nhé! mãi mới nghĩ ra cái xưng hô dỏm này, ai nghĩ ra cái hay hơn cầu đóng góp!!! Nguyên văn là Vinh đồng học, thực ra ban đầu định đề nguyên cho đỡ phiền, sau Tinh Tinh lại đổi lung tung loạn xạ hết cả lên. Hết lời.

Vinh Cảnh Dương không quan tâm nói: “Là bốn phận của em, thưa cô. Đúng rồi, cô, cô còn có chỗ nào không thoải mái không, để em gọi bác sĩ?” Vinh Cảnh Dương theo phản xạ muốn chạm đến trán Hiếu Thanh, lại tại lúc giữa không trung ý thức được hành vi thất lễ của mình, liền rút tay trở về.

“Cô nghĩ lại nghỉ ngơi hai ngày sẽ không vấn đề, nhưng cô nghĩ hỏi là chúng ta có thể về nhà không?” Chi là cảm hơi nặng tí mà thôi, không cần phải nằm viện.

Lúc tiem buổi sáng, Vinh Cảnh Dương cũng đã hỏi qua bác sĩ, có thể xuất viện. Nói: “Đương nhiên có thể, đến em đỡ cô đứng lên.”

Hiếu Thanh tùy ý Vinh Cảnh Dương đem chính mình nâng dậy, thậm chí thay chính mình mặc quần áo, nhưng khi cậu muốn đỡ cô đi, cô khề từ chối, nói: “Em Vinh, cô chỉ là cảm nhẹ mà thôi, không phải vừa giải phẫu hay gì, cho nên không cần khoa trương như vậy.”

Ở trên đường trở về, Vinh Cảnh Dương tiếp một chiếc điện thoại, sắc mặt nhất thời có chút không thích hợp.

“Em Vinh, làm sao vậy?” Hiếu Thanh thân thiết nhìn cậu.

Vinh Cảnh Dương nhìn về đôi mắt dịu dàng kia, giật giật khóe miệng, nói: “Mẹ em bị bệnh, rất nghiêm trọng.” Tin tức mẹ cậu nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt với Vinh Cảnh Dương mà nói là rất bất ngờ, người mẹ luôn khỏe mạnh của cậu sao đột nhiên lại nằm viện? Lòng cậu thật loạn, rất cần một ai đó để nói chuyện.

“Chúng ta đây hiện tại chạy trở về đi!” Ở trong đầu óc hiện lên bốn chữ “trời cũng giúp ta”, Hiếu Thanh cũng quả thật lo lắng thay cậu.

Vinh Cảnh Dương nghe nói vậy như tìm được chỗ dựa lớn, nói: “Đúng, chúng ta hiện tại trở về đi, hiện tại.” Vừa nói vừa lập tức chạy trở về ký túc xá, chút không có điều có kỵ đến Hiếu Thanh vẫn là bệnh nhân, mà đối việc này, Hiếu Thanh không có oán giận, phi thường phối hợp cậu.

Ngồi trên xe buýt đến thành phố, Vinh Cảnh Dương lúc này mới chậm rãi tiêu hóa tốt chuyện mẹ cậu bị bệnh, mà cũng lúc này, hắn mới nhận ra Hiếu Thanh còn đang bệnh. Nhìn Hiếu Thanh ngủ gật ngồi bên cạnh, nội tâm Cảnh Dương trào ra niềm xúc động. Rõ ràng cô ấy không cần đi theo, hoặc có thể nói cho cậu rằng cô vẫn là bệnh nhân, là vì lo lắng đi, bởi vì lo lắng cho nên mới liều lĩnh trở về cùng cậu, nghĩ đến loại khả năng này, Cảnh Dương có chút mừng thầm.

Vì làm cho Hiếu Thanh có thể càng thoải mái mà ngủ gật, Vinh Cảnh Dương chậm rãi đem bả vai đưa lại gần, thẳng đến Hiếu Thanh chậm rãi chậm rãi tới gần cậu, bả đầu tựa vào trên vai cậu, cậu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời tâm cũng yên ổn nhiều. Vừa xuống máy bay, Vinh Cảnh Dương liền thay Hiếu Thanh gọi một chiếc xe taxi, nói: “Cô, cô đi về trước, em đi bệnh viện.”

“Đi lên đi, cô cũng phải đi bệnh viện.” Hiếu Thanh ngồi vào ghế trong, nói.

“Không cần phiền toái vậy, cô à, em có thể tự đi.” Vinh Cảnh Dương không quên Hiếu Thanh vẫn đang cảm mạo.

Dưới sự kiên trì của Hiếu Thanh, Vinh Cảnh Dương cuối cùng vẫn lên xe, hai người cùng đi bệnh viện.

Có thể nói là sau khi đến bệnh viện, Hiếu Thanh toàn bộ hành trình cùng đi với Vinh Cảnh Dương, chẳng sợ thân thể cô không khỏe, cũng không có câu oán hận. Thẳng đến xác nhận Vinh Cảnh Dương đã suy nghĩ chín chắn về bệnh tình mẹ cậu, cô mới kéo thân thể mệt mỏi không chịu nổi về căn hộ.

Sau khi mẹ Vinh bị bệnh, Hiếu Thanh cách vài ngày sẽ đi thăm bệnh, mỗi lần thăm bệnh đều sẽ mang theo canh tự nấu. Trước khi tiếp xúc với Vinh mẹ, Hiếu Thanh còn lo lắng Vinh mẹ là người không phân đúng sai, hóa ra tất cả đều là cô suy nghĩ quá nhiều. Ngược lại, Vinh mẹ là người dễ làm quen, thật nhiệt tình, giống với Vinh Cảnh Dương vậy.

“Dương dương, cô giáo mấy đứa không sai nga.” Vinh mẹ nhìn hướng đứa con đang gọt táo thay bà.

Vinh Cảnh Dương thờ dài một hơi, nói: “Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn nói cái gì, con là con của mẹ, không phải khách hàng của mẹ, không cần quan co lòng vòng với con.” Vừa thấy vẻ mặt của mẹ cậu, cậu liền biết ý của Vinh mẹ không chỉ như vậy.

“Ta nói con, con có muốn đuổi theo vị giáo viên kia không, Thiện Thiện mặc dù tốt, nhưng đã là của người khác, con nên tìm người khác tốt hơn, con thấy thế nào?” Vinh mẹ rất thích Hiếu Thanh, người xinh đẹp lại dịu dàng, còn có tay nghề làm đồ ăn ngon, lại là giáo viên đại học. Người như vậy ở xã

hội hiện nay cũng không dễ mà tìm được, quan trọng là người phải tốt, tóm lại vô luận nhìn từ phía nào, Vinh mẹ đều cảm thấy đặc biệt thích hợp.

Vinh Cảnh Dương thiếu chút nữa cắt phải tay, nói: "Mẹ, ngài nói cái gì vậy? Đó là cô giáo con."

"Cô giáo thì thế nào, con lập tức liền tốt nghiệp không phải sao?" Vinh mẹ hoàn toàn không quan tâm mấy vấn đề này.

"Mẹ, điều này khó có thể xảy ra. Con cùng với cô Bạch dù sao cũng hơn kém nhau vài tuổi. Không cần nhìn con kiêu khinh bĩ như vậy, con yêu một người đương nhiên sẽ không để ý mấy thứ đấy, chỉ là ta không quan tâm cũng không có nghĩa là cô ấy không quan tâm, dù sao việc này không có khả năng, mẹ không cần miên man suy nghĩ." Vinh Cảnh Dương cảm thấy ý nghĩ này của mẹ thật không hợp.

Vinh mẹ lắc lắc đầu, hỏi một câu: "Đương đương, con có chắc con còn yêu Đồng Thiện Thiện sao?"

"Đương nhiên, con chỉ yêu cô ấy." Vinh Cảnh Dương cao giọng phản bác.

Vinh mẹ chỉ cười cười, nói: "Con nhưng là con ta, có nhiều lúc ta vẫn hiểu rõ hơn con, con tốt nhất là sớm một chút thấy rõ ràng bản thân muốn cái gì. Đừng đem chuyện quá khứ áp đặt trên người mình, con phải biết rằng, một số người sẽ không đứng tại chỗ để chờ con."

"Mẹ, ngài không thể không quan tâm mấy chuyện này sao? Con thấy mẹ là nghĩ nhiều lắm nên mới bị bệnh, chuyện của con tự con lo, còn mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi." Vinh Cảnh Dương cảm thấy ý tưởng của Vinh mẹ thật buồn cười, cậu rất thích cô Bạch, nhưng là cái loại thích này không phải là thích giữa tình yêu nam nữ. Cũng thừa nhận là đi rất gần cô Bạch*, có lẽ chính là bởi vậy mới khiến mẹ hiểu nhầm đi! Cậu lại không ngu ngốc, sao lại không phân rõ đến cùng mình yêu ai.

* tức là hay đi cùng nhau ấy

"Hiếu Thanh, đến, ném thử tay nghề của bác, xem có thật lúi tí nào không." Trường học đã nghỉ, Hàn mẹ cũng dần dần rảnh rỗi. Cho nên khi biết Hiếu Thanh trở về, vô cùng vui vẻ đi làm đồ ăn, mà tại lúc Hiếu Thanh vừa vào cửa, bà liền mức lên một bát súp. Nhìn đứa con gái qua một thời gian lại gầy đi một vòng, bà lại đau lòng.

Hiếu Thanh thổi thổi uống một ngụm, trên mặt nở rộ nụ cười xinh đẹp, nói: "Vẫn ngon như trước ấy, bác thật giỏi, bác ạ."

"Con trước ngồi xem tin tức nhé, Tuấn Thiên bọn họ sắp trở lại rồi, bác đi chuẩn bị bữa tối." Hàn mẹ lấy qua bát đã uống cạn, nói.

Hiếu Thanh cũng không ngồi không như vậy, cô hơi xắn tay áo, nói: "Bác, lời này bác nói ngược mất rồi, bữa tối nay, để con làm đi, cũng để con xem xem con chỗ nào còn không bằng ngài."

"Vây cùng nhau làm đi! Bác làm trợ thủ cho con." Hàn mẫu vốn là muốn để Hiếu Thanh nghỉ ngơi, nhưng bà hiểu Hiếu Thanh là đứa nhỏ nói là phải làm, liền không từ chối, hướng hồ bà đã thật lâu không nấu cơm cùng Hiếu Thanh, còn có thể nhân cơ hội này liên lạc cảm tình. Từ đứa nhỏ này chuyển ra ngoài, mỗi ngày bà đều lo lắng con bé có ăn được ngủ được mặc đẹp không, ngẫm lại đều cảm thấy đau lòng.

Tuấn Thiên cùng Thiện Thiện vừa vào cửa chợt nghe đến tiếng cười tràn ra từ phòng bếp, trong lòng không hiểu mất mát. Thiện Thiện biết từ xưa đến nay mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó giải, nhưng cô như trước đối tốt với Hàn mẹ, không câu bà có thể thân mật với cô như con gái, nhưng ít nhất không cần có khoảng cách như bây giờ, giống như trong cái nhà này, cô chỉ là cái khách mà thôi vậy. Ở trong lòng, Thiện Thiện rất hâm mộ Bạch Hiếu Thanh, bởi vì Hàn mẹ thực sự rất tốt với cô ấy, cô ấy cùng Hàn mẹ chỉ cần đứng ở cùng nhau nói chuyện gì đó, Hàn mẹ liền thao thao bất tuyệt*, ngay cả khuôn mặt cũng rực rỡ hẳn.

* thao thao bất tuyệt: nói liên hồi không nghỉ

Tuấn Thiên nhìn ra tâm lý của Thiện Thiện, siết chặt tay cô, nói: "Con dâu ăn dấm chua của con gái mẹ chồng, không nên nga." Anh thừa nhận mẹ đối xử khác biệt giữa Hiếu Thanh và Thiện Thiện, nhưng này thì thế nào, mẹ đã nhận Đồng Đồng rồi cơ mà? Hướng chỉ người đi cùng với Thiện Thiện cả đời là anh. Hơn nữa Hiếu Thanh Thiện Thiện vốn là không giống nhau, về sau sẽ tốt thôi, chờ có đứa nhỏ.

Nhưng đây không phải là con gái ruột! Thiện Thiện dưới đáy lòng nghĩ như vậy. Thấy đủ thường là lời răn với Thiện Thiện, cô hiểu được mình không nên nghĩ như vậy, nhưng có một số việc, có chút người cô nhìn không được đi ghen tị. Nghĩ vậy, Thiện Thiện cảm thấy mình cần điều chỉnh lại tâm tính, Hàn mẹ đối cô đã rất tốt rồi, cô hẳn nên cảm thông với bà.

"Mẹ, chị Hiếu Thanh, có gì cần giúp không ạ?" Thiện Thiện đi vào phòng bếp, dò hỏi.

Hàn mẫu nhìn một vòng, nói: "Nên làm đều đã làm gần xong, chỉ chờ chị Hiếu Thanh của con hạ nồi xuống thôi."

Thiện Thiện rất muốn hỗ trợ lại một lần nữa bị cự tuyệt, cảm thấy hơi tổn thương. Hiếu Thanh tuy rằng vội vàng làm việc, nhưng vẫn chú ý đến cảm xúc Thiện Thiện, mở lời: "Thiện Thiện a, chị còn không hưởng qua đồ ăn em làm đâu? Không bằng em thử làm một món xem thế nào?"

"Thật sự?" Thiện Thiện ánh mắt vốn đang cup bỗng sáng hẳn lên.

"Đương nhiên là thật." Hiếu Thanh vừa nói vừa kéo lấy Đồng Thiện Thiện, còn tự mình mặc tạp dề giúp cô nàng.

Bữa tối hoàn thành dưới sự chăm chút của ba người phụ nữ, nhìn một bàn đầy đồ ăn, Hàn cha tán thưởng: "Tiểu tình, hôm nay vất vả con a."

Hàn mẹ đáp: "Vất vả là con gái, mẹ chỉ lúc đầu phải làm thôi." (Gợi thân mật)

Hiếu Thanh làm hai phần ba đồ ăn, nhưng có một bộ phận nhỏ công lao là do Thiện Thiện làm. "Bác, bác đừng nói như vậy, nếu không có ngài, con cũng không làm được một bàn lớn như vậy, đến, trước nếm thử món này xem ạ, là Thiện Thiện tự làm đấy, con vừa rồi ăn vụng một chút, hương vị tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Editor: Diễm Tinh

Hàn mẹ hiển nhiên cũng biết Hiếu Thanh đang nói tốt cho Thiện Thiện, phi thường tự nhiên ăn một miếng, dưới cái nhìn chăm chú của Thiện Thiện, rất cục mớ miệng nói: "Cũng vất vả con, Thiện Thiện." Cứ việc đây chỉ là một câu nói bình thường không thể bình thường hơn, nhưng với Thiện Thiện mà nói lại là một lời khẳng định vô hình. Ngay lúc này, Thiện Thiện lại một lần nữa cảm thấy biết ơn Bạch Hiếu Thanh, cũng đồng thời phần nào hiểu được vì sao Hàn mẹ lại thích cô ấy như vậy, dù cô không phải con đẻ của bà.

"Chị Hiếu Thanh." Sau bữa cơm Thiện Thiện đi đến trước mặt Hiếu Thanh.

Hiếu Thanh nhìn về phía cô như thay lời đáp lại, chỉ nghe Thiện Thiện cảm kích nói: "Cảm ơn chị."

"Mọi người đều là người một nhà, hẳn là nên giúp đỡ cho nhau. Bác Hàn là người có tấm lòng lương thiện, chỉ là đôi lúc không giỏi biểu đạt tình cảm mình ra mà thôi. Chờ em sống lâu với bác thì sẽ biết, em phải cho bác thời gian." Bạch Hiếu Thanh vừa mới bắt đầu đến ngôi nhà này cũng không khác gì Thiện Thiện, cô còn cảm thấy rất sợ hãi nữa. Nhưng dần dà, cô mới hiểu được Hàn mẹ là người phụ nữ rất dịu dàng, tình cảm.

"Vâng, em sẽ cố gắng." Được đến câu trả lời của Hiếu Thanh, Thiện Thiện như vừa ăn một viên thuốc an thần vậy.

"Đúng rồi, Thiện Thiện, gần nhất em có nhìn đến Vinh Cảnh Dương sao? Chị tìm cậu ta có chút việc." Từ sau khi Vinh mẹ ra viện, Hiếu Thanh vẫn chưa gặp lại Vinh Cảnh Dương, cho tới hôm nay đã là nửa tháng, đây cũng không phải hiện tượng tốt gì.

Thiện Thiện không rõ Hiếu Thanh tìm Vinh Cảnh Dương có chuyện gì, nhưng vẫn đáp một cách chi tiết: "Chị Hiếu Thanh, chị chẳng lẽ không biết Vinh Cảnh Dương cậu ta đã tốt nghiệp rồi sao? Nghe nói đi công ty của bố cậu ấy thực tập, tình huống cụ thể em cũng không biết, chỉ là nghe nói mà thôi."

"Cậu ta không phải chuẩn bị khảo nghiên sao? Sao đột nhiên lại trở về thừa kế gia nghiệp?" Hiếu Thanh đã làm tốt thủ tục nhậm chức, nhưng chính thức lên lớp giảng bài còn phải đợi đến khi kì nghỉ kết thúc, nếu thật như lời Thiện Thiện, vậy tất cả những gì cô làm chẳng phải phí công sức sao.

Thiện Thiện lắc đầu tỏ vẻ cũng không hiểu, nói: "Đúng vậy, em cũng không phải rất rõ ràng." Đối với người thanh niên có cảm tình với mình này, Thiện Thiện vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định, có một đoạn thời gian cô còn nghĩ đi nghĩ lại sao lại có một thanh niên con nhà giàu thích mình? Thiết không rõ mà, có lẽ là xuất phát từ trò chơi của mấy vị công tử nhà giàu đi!

Nghe được tình trạng hiện tại của Vinh Cảnh Dương, Hiếu Thanh cảm thấy cô nên kế hoạch lại một chút con đường tiếp theo.

"Hiếu Thanh, con lại đây." Suy nghĩ của Hiếu Thanh bị vừa đi từ trên lầu xuống Hàn mẹ đánh gãy, nhìn về mặt phấn chấn dị thường cùng bức ảnh trên đỉnh đầu bà, Hiếu Thanh liền hiểu được ý của Hàn mẹ. Mấy cái chuyện này ở trong thế giới thật cô mỗi tuần đều phải trải qua một lần, bởi vậy cô mới có thể nhanh vậy đã hiểu ý muốn giới thiệu bạn trai cho cô của Hàn mẹ.

Hàn mẹ đợi Hiếu Thanh ngồi lại, không lập tức bước vào đề tài, mà nói: "Hiếu Thanh ạ, con thành thật nói cho mẹ, con có thích người nào hay không ạ."

"Không có." Hiếu Thanh rất muốn nói cô còn nhỏ, nhưng nghĩ rằng lý do như vậy thật sự là có hơi buồn cười lại thôi, chỉ đành lạnh nhạt trả lời.

"Vậy cuối cùng thì con nghĩ như thế nào? Có từng lo đến mấy chuyện này không ạ." Mắt thấy Hiếu Thanh lớn dần, trong lòng Hàn mẹ thật sự nhìn không được sót ruột ạ. Bà làm vậy không phải muốn bức cô, mà là hy vọng cô có thể nhanh chóng đi ra khỏi mối tình cũ, tìm một người đàn ông chân chính yêu cô.

Hiếu Thanh có thể nói cô đã tìm được Vinh Cảnh Dương sao? Thứ nhất là mọi chuyện còn chưa ra đầu vào đầu cả, thứ hai nữa là Hàn mẹ khả năng không chịu được tin tức này. Nhìn đôi mắt đầy chờ mong cùng quan tâm này, Hiếu Thanh đành nhận mệnh mà trả lời: "Bác, việc này phải dựa vào duyên phận, quá vội vàng cũng không được đâu ạ."

"Hiếu Thanh ạ, làm mẹ thì luôn hi vọng con gái của mình tìm được tấm chồng tốt, ta cũng không ngoại lệ. Ta có xem xét được mấy đứa bé trai có điều kiện khá tốt, con có muốn nhìn chút không, có lẽ một trong bọn họ lại là người mà con muốn tìm thì sao?" Hàn mẹ cũng không có ý cưỡng cầu Hiếu Thanh, chỉ là trung cầu ý kiến của Hiếu Thanh mà thôi.

Hiếu Thanh không nói gì, Hàn mẹ nhanh chóng đẩy mạnh tiêu thụ giới thiệu mấy người đứng đầu danh sách.

“Con xem người này, tên là Tô Minh An, năm nay ba mươi hai tuổi, là độ tuổi hoàng kim của một người đàn ông, dáng dấp cao ráo, tướng mạo cũng không kém. Trước mắt làm trong ngành quản lý tại tập đoàn Vinh Hoa, là nhân tài hiếm có đấy con. Quan trọng hơn là mẹ hiểu thằng bé, mẹ và mẹ thẳng bé là bạn thân, mẹ cũng từng gặp qua cậu ấy vài lần, là người rất dễ mến, thế nào?” Hàn mẹ giới thiệu đến người thứ ba trong danh sách.

Hiếu Thanh kỳ thật cũng không để mấy tin tức này trong tai, trên cơ bản là nghe thì nghe thôi, cũng chả để ý mấy. Nhưng trong lúc vô tình nghe được Hàn mẹ nói người này đi làm ở tập đoàn Vinh Hoa, cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng, ý tưởng đến một cách rất tự nhiên. Có lẽ cô có thể mượn dùng người đàn ông tên là Tô Minh An này để đi vào tập đoàn Vinh Hoa, hơn nữa người này chức vị không thấp, cô tuyệt đối có cơ hội tạo ra tình huống không hẹn mà gặp với Vinh Cảnh Dương.

Tuyệt cú mèo. Thấy Hiếu Thanh lấy ảnh chụp qua, trong lòng Hàn mẹ vô cùng vui vẻ, bà đã nói thôi, nhiều người vĩ đại như vậy, rồi sẽ có một người thích hợp Hiếu Thanh.” “Thế nào, Hiếu Thanh, cần mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt chứ.”

“Bác, chỉ là hẹn gặp mặt thôi, bác cũng không nên nghĩ nhiều nga.” Hiếu Thanh cảnh báo trước, để tránh cho Hàn mẹ thất vọng.

Hàn mẹ vẫn rất vui, nói: “Đương nhiên, ta sẽ không nghĩ nhiều.” Chỉ cần Hiếu Thanh chịu đi gặp mặt, Hàn mẹ cũng đã thực thỏa mãn, trước đó, bà vẫn nghĩ đến Hiếu Thanh sẽ không thích mà từ chối tất cả, lo đến đỏ cả mồ hôi, may thật, con bé đồng ý rồi.

Hàn mẫu là người hấp tập thuộc phái hành động, sau khi Hiếu Thanh đồng ý không đến nửa khắc đã hẹn ra địa điểm cùng thời gian gặp mặt. Đối với tình thế này, Hiếu Thanh cảm thấy rất xấu, quả nhiên các bà mẹ đều rất dễ tâm đến hôn nhân của con gái.

Ngày x tháng x, tại một nhà ăn.

Vì buổi hẹn hôm nay, Hàn mẹ trước một ngày liền giữ Hiếu Thanh ở trong nhà, rất cẩn thận dạy cho cô làm thế nào để xem hiểu bản chất một người. Mà ở một giờ trước khi đến cuộc hẹn bà còn tự mình chọn lựa một bộ quần áo và trang điểm thật đẹp cho Hiếu Thanh, kiểm tra đi kiểm tra lại mới để Tuấn Thiên đưa Hiếu Thanh đến nơi đã hẹn.

Đợi đối phương tầm ba mươi phút, Hiếu Thanh liền hiểu được đối phương không muốn hẹn gặp cô. Lúc này Hiếu Thanh cảm thấy may mắn vì Hàn mẹ không có đến, bằng không Hàn mẹ nhất định rất tức giận, bà ghét nhất người khác đến muộn. Hiếu Thanh thực ra cũng không khác bà. Chẳng qua bởi vì một ít mục đích cho nên mới có kiên nhẫn như vậy thôi, bằng không cô đã sớm chạy lấy người rồi. Nhìn nhìn thời gian, đã bốn mươi phút, Hiếu Thanh quyết định không chờ đợi nữa, lấy ra di động chuẩn bị gọi điện thoại cho Hàn mẹ.

“Bạch tiểu tỷ* đây là chuẩn bị mách chuyện sao?”

Giữ nguyên, lười!!! Không hiểu inbox hỏi.

Di động đặt bên tai bị người lấy đi, Hiếu Thanh quay đầu nhìn lại — Tô Minh An. Người đàn ông này nhìn rất có thần thái, rất anh tuấn, mà người đàn ông như vậy bình thường hoặc là hoa tâm hoặc thuộc loại si tình, Hiếu Thanh rất muốn biết anh ta là thuộc loại thuộc vào loại nào? “Tô tiên sinh vẫn đối xử như vậy với phụ nữ sao? Cứ việc tôi tin tưởng cho dù là như thế cũng sẽ có mấy bà [người trước ngã xuống, người sau tiến lên] thích anh, nhưng Tô tiên sinh cũng đừng quên mẹ tôi cùng mẹ anh là bạn tốt được không? Mặt tôi không đủ lớn để làm gì tiên sinh, nhưng Tô tiên sinh cũng nên tôn trọng người lớn tuổi chứ!”

“Nhìn không ra Bạch tiểu tỷ lại là người nhanh mồm nhanh miệng a?” Tô Minh An quả thật không có dự đoán được phản ứng của Hiếu Thanh sẽ là như vậy. Bạch Hiếu Thanh tên này anh thường xuyên nghe được mẹ nói đến, bởi vì khá thường thức cô, cho nên bất tri bất giác liền nhớ kỹ, cũng bởi vậy anh mới đồng ý buổi hẹn gặp này.

Hiếu Thanh cười nhạt nhìn Tô Minh An, nói: “Bằng không tô tiên sinh nghĩ sao?”

“Người tôi đã gặp, hiện tại tôi phải đi, Bạch tiểu tỷ cứ tự nhiên.” Tô Minh An chưa bao giờ nghĩ sẽ có mối quan hệ sâu với cô, anh chỉ tò mò rằng cô là người phụ nữ thế nào mà thôi. Ngoài sức tưởng tượng của anh, nhưng cũng không gọi lên hứng thú của anh.

Hiếu Thanh bắt đầu nói: “Vẫn đang muốn cùng Tô tiên sinh hợp tác, hiện tại xem ra không cần thiết.”

“Cô muốn nói gì?” Tô Minh An chậm lại bước chân rồi quay người trở lại, ngồi xuống trước mặt Hiếu Thanh.

Cà phê rất đắng, Hiếu Thanh lại bỏ thêm một viên đường vào, mới nói: “Phải nói là tôi đây định giúp đỡ tiên sinh, miễn cho ngài suốt ngày phải sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng. Đương nhiên, nếu Tô tiên sinh thật hưởng thụ loại ngày bị bức hôn này, vậy coi như tôi đây chưa nói là tốt rồi.”

“Hắn là tôi phải cảm tạ cô chứ? Bạch tiểu tỷ.” Tô Minh An rất nhanh liền hiểu được chủ ý của Hiếu Thanh.

Hiếu Thanh nói theo: “Không cần khách khí, giúp đỡ người khác là niềm vui thôi.”

“Cô cứ vậy tin tưởng rằng sẽ không yêu phải tôi trong cái trò lừa này sao?” Tô Minh An trong lòng rất tò mò vì cái gì Hiếu Thanh lại tuyển anh, chẳng lẽ là bởi vì bộ dạng anh không sai? Không thể không nói đề nghị của Hiếu Thanh thật khiến người động tâm, nhưng nếu như kết quả hợp tác là cô ta yêu phải anh, vậy rất phiền toái. Anh luôn luôn không quá thích chuyện phiền toái, nhất là khi đối tượng là phụ nữ, với anh mà nói bọn họ chính là nguồn gốc của mọi sự phiền, cũng là bởi vì vậy anh mới chậm chạp vẫn chưa lập gia đình.

Hiếu Thanh thờ dãi một hồi, nhẹ nhàng mà cười cười, nói: “Người thường nói lời này là người thường sợ mình yêu phải đối phương.”

“Nếu cô ngay từ đầu có cái ý gì như kiểu gần quan được ban lộc vân vân, tôi khuyên cô nên bỏ cái ý này đi.”

“Tô tiên sinh không biết là ngài quá tự tin sao? Nói như vậy với một người phụ nữ vừa gặp là thất lễ. Tô tiên sinh bộ dạng dễ nhìn thật, nhưng ngài không biết là diện mạo như vậy chỉ có thể hấp dẫn mấy bé gái kia thôi sao? Gia thế cùng với công tác cũng là không sai, nhưng y như tính cách Tô tiên sinh, thật không thể đảm bảo có một ngày ngài không bị sa thải. Cho nên phàm là người phụ nữ có chút ánh mắt đều sẽ không chọn một người đàn ông trong bờ nguy hiểm như vậy làm một nửa kia của mình.” Hiếu Thanh đương nhiên biết lời của cô có hơi quá đáng, nhưng đối với kiểu người như Tô Minh An, Hiếu Thanh cảm thấy cô không cần phải dịu dàng hay gì với anh ta.

“Nói đến cùng cô muốn làm cái quỷ gì!” Tô Minh An biết anh ta không thể khiêu khích được Hiếu Thanh, liền dờ đi đề tài.

“Ý của ta ngài hẳn là đã hiểu, ngài cần gì phải vờ ngờ ngẩn. Về phần chuyện mà ngài lo lắng ấy, tôi có thể thề với trời, tuyệt sẽ không xảy ra. Chúng ta sẽ chỉ là đồng bọn hợp tác, không hơn.” Hiếu Thanh thực tình trọng nói hết lời.

Về mặt chắc chắn như vậy, Tô Minh An không thể từ chối. “Hy vọng như thế.”

“Như vậy, hợp tác vui vẻ.” Hiếu Thanh đứng lên vờn tay ra.

Tô Minh An nắm lấy, nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Hai người kẻ tiếp thương thảo một chút chi tiết nhỏ, mà tại lúc Tô Minh An không kịp nói gì, Hiếu Thanh liền đứng dậy rời đi. Lưu lại Tô Minh An một người ở đằng kia giương mắt nhìn, anh đây là bị bỏ đi sao? Nghĩ đến hành vi dứt khoát của Hiếu Thanh, Tô Minh An không khỏi suy nghĩ, anh có thể làm được như vậy không? Cuộc đời lần đầu tiên bị một nữ nhân bỏ qua tuyệt đối như vậy, thật sự có chút khó có thể nhận, nhưng dù vậy không biết có thể bị bỏ lên* không?

Bị bỏ lên: Tức là thằng này sợ Hiếu Thanh yêu phải nó, xong bám lấy nó ấy. Khiếp cơ, Phượng Hoàng nam. Ghét mấy cái kiểu tự kỷ, tự luyện, tự đại này!!!!!!!

P/s: Giải thích chút về xưng hô với Phượng Hoàng nam Tô Minh An: trong Tiếng Trung ấy có “nín” và “nỉ” (cách đọc, lười viết tiếng Trung), nỉ thường là những người quen thuộc, nỉ hảo thì dễ chào người quen. Còn “nín” ấy là dùng cho những người không quen thuộc hoặc là cách gọi tôn trọng (với người bề trên). Trong trường hợp PHN thì là vì BHT không quen thằng này mà cũng ghét nó nên cả cuộc nói chuyện để nín tức là ngài, chứ chả phải tôn trọng gì thằng này đâu. _ To be or not to be

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau sẽ là sự trở lại của Vinh Cảnh Dương! (Đây là lời tác giả nhé, bình thường có đấy nhưng lười không mún dịch nên bỏ đi, cũng ko quan trọng!)

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Editor: Gem

Beta: Mặc

Tô Minh An nhận được điện thoại của Hiếu Thanh bỗng cảm thấy rất khó hiểu, người phụ nữ kia thế nhưng muốn đến đưa cơm cho anh, đây là định trêu chọc anh cho vui sao. Thẳng đến lúc anh nghe được lễ tân nói có người phụ nữ tên Bạch Hiếu Thanh đến tìm, hẳn mới hiểu được dĩ nhiên là thật sự. Trên đường đi, Tô Minh An luôn luôn tại nghiền ngẫm tâm tư của Bạch Hiếu Thanh, cô ta cuối cùng có ý định gì? Nếu là giả trang thành tình lữ, cần tận tâm đối tốt với anh vậy sao?

Nhìn đến người phụ nữ nhu thuận đứng một góc, Tô Minh An bước nhanh đi qua kéo nàng tới một góc kín, nói: “Bạch Hiếu Thanh, cô rốt cuộc đang làm cái gì? Tôi nghĩ đến cô nói đùa, không nghĩ tới cô lại đến thật. Không cần ý đồ lấy lý do gì lừa ta, nói thật đi.”

“Ngài đây là lo lắng tôi đến sẽ khiến sức quyến rũ của ngài giảm sao?” Bạch Hiếu Thanh vô tội nói.

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Tô Minh An bỗng nhiên cảm thấy chính mình cuộc đời lần đầu tiên làm một giao dịch thua thiệt.

Bạch Hiếu Thanh nghe mà không đáp, còn nói: “Các anh tan tầm sao? Tôi cho anh dẫn theo cơm trưa mà anh thích ăn đây, anh chuẩn bị ăn luôn ở đây hay ra căn tin hoặc là văn phòng, tôi còn phải lấy túi giữ nhiệt đi.” Tô Minh An là người rất thú vị, mỗi khi nghe anh ta nói, Hiếu Thanh liền nhin không được trêu ghẹo anh ta hai câu.

“Cô đều mang đi đi! Tôi không cần.” Trước khi mọi chuyện rõ ràng, anh không muốn nhận lấy sự tử tế giả tạo này.

Hiếu Thanh thân hình chưa động, cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhìn anh ta. Tô Minh An vốn định nói xong những lời này liền trở về văn phòng, hãy nhìn thấy bộ dáng này của cô anh biết được nếu anh cứ kệ thì chỉ sợ cô ta sẽ ngồi ở đây cả buổi chiều mất. Mắt thấy mọi người qua lại đều phải nhìn qua đây một cái, Tô Minh An trong lòng càng lo lắng. "Cô ở chỗ này chờ chút!" Nói xong liền lấy túi giữ ấm trở về văn phòng.

Bạch Hiếu Thanh cũng không giận, dù sao cô chỉ cần ở lại đây chút thôi, trách thì trách anh chàng này không may mắn lắm. (Đụng phải Bạch Hiếu Thanh >.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Tinh Tinh

Beta: Mặc

Lời cổ vũ của Vinh mẹ vẫn vang vọng trong tai Vinh Cảnh Dương, cậu rất muốn làm chút gì đó như lời Vinh mẹ đã nói. Nhưng tất cả các ý tưởng của cậu đều tan biến khi nghĩ đến thái độ của Bạch Hiếu Thanh với Tô Minh An, cậu có nên phá hư tình cảm đó không? Nếu Bạch Hiếu Thanh không thích Tô Minh An, cậu nhất định không nói hai lời xông lên phía trước cướp đi Bạch Hiếu Thanh, nhưng sự thật là hai người họ tâm ý tương thông, tình cảm lại mặn mà, đối với chuyện này, cậu không cho phép bản thân mình đi làm bên thứ ba.

"Quản lý, em có ý mang bữa sáng cho anh, anh nhất định phải ăn nhé." Vinh Cảnh Dương vừa mới vào phòng liền nhìn đến một cô gái xinh đẹp đang tán tỉnh Vinh Cảnh Dương, quan trọng hơn là Tô Minh An thể nhưng không có từ chối, mà anh ta còn lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Tô Minh An vừa đem bữa sáng lấy đến tay liền nhìn thấy Vinh Cảnh Dương đứng cách anh không xa, anh còn giơ tay lên để chào hỏi.

Ngày hôm qua sau khi nói chuyện cùng Bạch Hiếu Thanh, cuối cùng anh đã biết rằng mình bị lợi dụng, dù vậy, anh cũng không thấy phản cảm với cô. Bạch Hiếu Thanh là người phụ nữ đặc biệt nhất mà anh đã gặp cho đến hiện tại, cũng giống nhất người phụ nữ trong tưởng tượng của anh*. Nếu anh gặp được một người mà anh thích, anh sẽ tìm cách làm cho cô ấy yêu phải anh. Nhưng người anh thích này tuyệt đối không thể là Bạch Hiếu Thanh. Sở dĩ nói như vậy là vì Tô Minh An rất hiểu bản thân anh, anh hiểu được một khi ở chung với Bạch Hiếu Thanh lâu, anh tuyệt đối có khả năng thích phải cô, vì thế, anh quyết định mau chóng thúc đẩy tình cảm giữa Bạch Hiếu Thanh cùng Vinh Cảnh Dương.

Ý của Vinh Cảnh Dương là Bạch Hiếu Thanh rất giống người phụ nữ hoàn hảo trong cảm nhận của anh ta. (Cái kiểu mà người ta hay gọi là " Người phụ nữ trong mơ đấy", tương tự như " Người đàn ông trong mộng" của chị em chúng mình đấy các nàng ạ)

"Tô quản lý tốt nhất vẫn là chú trọng một chút ảnh hưởng cá nhân, anh là người đã có bạn gái." Vinh Cảnh Dương đi tới trước mặt anh, nhắc nhở.

Tô Minh An bày ra biểu tình không cho là đúng, nói: "Thì tính sao? Những gì tôi hứa là sẽ cưới Hiếu Thanh, còn việc tôi yêu ai hay chơi ai là việc của tôi. Huống hồ, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến cậu, cậu tốt nhất nên quản tốt cái miệng của mình."

Quá kiêu ngạo, Vinh Cảnh Dương nắm chặt tay muốn nắm Tô Minh An. Tô Minh An hiển nhiên nhìn ra được sự phẫn nộ của Vinh Cảnh Dương, cười nói: "Nhóc con, cậu về sau sẽ hiểu được tình yêu cùng hôn nhân căn bản là hai việc khác nhau, nhìn xem người đàn ông có sự nghiệp thành công trên thế giới này, có bao nhiêu người là không bên ngoài* chứ? Dù sao tôi không làm được, cũng không muốn làm được, sống trên đời phải hưởng thụ cái đẹp trước mắt, tội gì làm khổ chính mình? Như vậy thật không có lời đúng không, cậu nói thử xem?"

* bên ngoài: Ngoại tình, Tình không dịch chi tiết ra nên Mặc đánh phải ghi chú giải thích ở đây

"Người con gái tốt như cô Bạch chẳng lẽ không thể khiến anh hồi tâm?" Vinh Cảnh Dương kiềm chế lửa giận, nói.

Tô Minh An hừ một tiếng, nở nụ cười, nói: "Cô ta là tốt, nhưng phụ nữ tốt bên ngoài còn rất nhiều a! Tôi là người đàn ông phi thường bác ái, yêu tất cả những điều tốt đẹp, trong đó có cả con người, trong đó có tình yêu nữa*, cùng là đàn ông có lẽ cậu cũng hiểu cảm thụ của tôi chứ!"

Không hiểu lắm nhưng có lẽ ý của Tô Minh An là anh ý đa tình..

Vinh Cảnh Dương cảm hận nhìn Tô Minh An, chưa bao giờ nghĩ đến anh ta sẽ là người như vậy, không nói hai lời liền lôi anh ta ra đầu cầu thang, nói: "Tô Minh An, tốt nhất anh nên đối xử tốt với mối quan hệ cá nhân của mình, bằng không tôi sẽ không khách khí với anh."

Tô Minh An giật giật thân thể, nói: "Vinh Cảnh Dương, cậu yêu cô giáo của mình, cậu không biết là điều đó thật đáng xấu hổ sao?"

Bị nói trúng tâm sự, Vinh Cảnh Dương toàn thân tức thì cứng lại, nhưng cặp mắt vẫn oán hận nhìn chằm chằm Tô Minh An.

"Sao, không nói nên lời đúng không, nếu dám yêu còn sợ người ta nói sao? Cũng đúng, cái tình cảm không được thế giới này công nhận cũng không cần phải tuyên dương ra bốn phía. Ngược lại, tôi còn trung thực hơn cậu nhiều lắm, ít nhất tôi dũng cảm thừa nhận, mà không giống cậu, một kẻ nhát gan."

Tô Minh An tiếp tục kích thích. (Anh quá lợi hại >o

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Editor: Gem

Beta: Diễm Tinh

Thật lâu sau khi Ninh Tiêu Tiêu rời khỏi cơ thể Bạch Hiểu Thanh, cô vẫn như cũ có cảm giác không chân thực. Cô vốn nghĩ phải mất thêm một đoạn thời gian nữa nhiệm vụ mới hoàn thành, không nghĩ tới là chỉ sau lần đầu tiên Vinh Cảnh Dương tỏ tình mà nhiệm vụ đã hoàn thành. Tiêu Tiêu sau lại suy nghĩ thật cẩn thận một lúc, thanh niên mới bước ra từ trường học thì dù cho ở mặt tình cảm hay sự nghiệp đều mang theo thứ gì đó ngây ngô trong sáng, cũng chính vì vậy mà cô có thể thắng đường mà hoàn thành nhiệm vụ này.

Lại mở mắt, Tiêu Tiêu đã ở trong một văn phòng điều hành, nghĩ đến hệ thống nhanh như vậy liền giao nhiệm vụ cho cô, Tiêu Tiêu không biết nên khen ngợi hay trách mắng nó nữa. Hiện tại danh tính của cô là Liễu Tinh, nhân viên văn phòng của một công ty quảng cáo cao cấp, nam xứng cần tiền công chiếm đóng gọi là Đường Ngọc Kỳ, một cậu con trai ngoài giá thú bị mọi người khinh nhờn. Khiến Tiêu Tiêu hiện tại là Liễu Tinh kinh ngạc một chút là, thân phận hiện tại của cô thế nhưng không hề là nữ phụ, mà là người chưa bao giờ xuất hiện trong câu chuyện này. Mà sau khi tìm hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện, Liễu Tinh mới hiểu được vì sao, bởi vì đây là một câu chuyện về một loạn nam bị bài thẳng, thẳng nam lại bị bài loạn ngự *.

Loan nam bị bài thẳng, thẳng nam bị bài loạn ngự: Mn đã đọc truyện “Bê thẳng thành cong” chưa nhỉ? Câu này nói về đam mê, tức là mối quan hệ giữa nam và nam nhé. Có nghĩ là: Trai cong bị bê thẳng, Trai thẳng thực chất lại là trai cong giả làm. E hèm, cong và thẳng ở đây là chỉ cậu nhỏ của đàn ông nhé, bình thường sẽ thẳng nhưng khi mà trong mối quan hệ nam nam thì sẽ cong. Nói thế cho bớt khiếm nhã đi vậy. Mấy nàng nào trong sáng thì cứ hiểu nô nê na là tui nó yêu nhau là ok (là nam thứ hai với nam thứ ba nhé)

Câu chuyện kể về nữ chủ cùng nam chủ vì một nguyên nhân nào đó mà kết hôn, sau đó nam chủ có người mà anh ta vô cùng yêu thích, đó chính là nam thứ 2. Nhưng trong quá trình ở chung với nữ chủ không có gì bất ngờ xảy ra bọn họ yêu nhau, người yêu đồng tính với nam chủ cũng khá là thích nữ chủ, nhưng cuối cùng cũng bại dưới tay nam chủ. Rồi sau đó Đường Ngọc Kỳ- thanh mai trúc mã nhiều năm không liên hệ với nữ chủ dừng cảm tỏ tình với nữ chủ, đáng tiếc lúc này trong lòng nữ chủ đã có nam chủ, không có khả năng nhận tình cảm ấy. Cuối cùng, nam nữ chủ cùng một chỗ, nam thứ 2 cùng nam thứ ba cùng một chỗ.***

*** Giải thích một chút cái truyện cầu huyết này. Tức là nam chủ vốn là gay nhưng vì nguyên nhân gì đó mà kết hôn vs nữ chủ, sau đó yêu phải nữ chủ, bỏ anh nam thứ hai. Đường Ngọc Kỳ- tức nam thứ 3 tỏ tình không thành công, sau đó thẳng thành cong ở cùng với nam thứ 2. Ok? Understand?

Liễu Tinh không quá hiểu được vì sao hệ thống ban bố nhiệm vụ là công lược nam thứ ba, mà không phải nam nhất, chẳng lẽ là bởi vì nam thứ ba bộ dạng có vẻ đẹp mặt?

“Bản hệ thống hoàn toàn đồng ý việc người chấp hành đem nam thứ hai lẫn nam thứ ba đều tiến hành tiến công chiếm đóng.”

Liễu Tinh đến bây giờ vẫn không quá thói quen cảm giác mà hệ thống đột nhiên nhảy ra, nghe được yêu cầu cao độ tiến công chiếm đóng mục tiêu kia của hệ thống. Liễu Tinh chỉ có thể cười gượng tỏ vẻ: “Tôi chỉ công lược nam thứ ba là tốt rồi, một người đã muốn ăn không tiêu, còn hai người.”

Liễu Tinh ngồi ở văn phòng sửa sang lại tình tiết của nam thứ ba trong truyện, cuối cùng cũng kết luận ra Đường Ngọc Kỳ rốt cuộc là người như thế nào. Thân thế bối cảnh không sai, có chỗ dựa là cha làm quan chức, tuy rằng chỉ là con ngoài giá thú. Còn nam thứ ba vì sao yêu nữ chủ, chính là bởi vì mới trước đây nữ chủ bảo vệ anh ta trong một trình độ nhất định, anh mới nhớ mãi không quên cô ta. Từ việc này suy đoán ra thì anh chàng này có vẻ tính tình khá mềm mại, Liễu Tinh cũng đúc kết ra thủ đoạn tiến công chiếm đóng.

Đường Ngọc Kỳ sau khi thành công trong sự nghiệp chuyện thứ nhất đó là tìm nữ chủ tỏ tình, sau khi bị từ chối có một đoạn thời gian đều qua đêm ở quán bar, cũng bởi vì thế mà kết bạn nam nữ. Hiện tại chuyện xưa còn chưa tới thời khắc nam chủ và nữ chủ tỏ chức hôn lễ, theo như lời hệ thống nhắc, Đường Ngọc Kỳ đã gặp nam thứ hai, hơn nữa giữa họ đã có chút ái muội*, nếu không có gì bất ngờ xảy ra đêm nay sẽ là một đêm phi thường có ý nghĩa, cũng là điểm nhấn cho sự thăng hoa trong mối quan hệ của họ.

cảm giác thích một cách mơ hồ, mông lung (thường dùng trong tình yêu nam nữ)

Liễu Tinh ngồi rình ở quán bar liền vì chờ Đường Ngọc Kỳ xuất hiện, cô không đến gần anh ngay từ đầu, cũng vì cô thấy được rất nhiều cô gái đều có chủ ý với anh, kết quả đều bị từ chối. Nhìn anh ta cứ tiếp chén lại chén, thẳng đến lúc cảm thấy ý thức anh ta không còn minh mẫn, liền bùng hai ly rượu rồi đi qua, trực tiếp ngồi vào bên người anh, đem một ly rượu đưa đến trước mặt anh, nói: “Đường tiên sinh thật muốn mượn rượu tiêu sầu, sao không thử thay đổi khẩu vị?”

Đường Ngọc Kỳ thích ở một mình, cau mày chuẩn bị chối từ.

Liều Tĩnh nhưng không cho anh cơ hội này, tiếp tục nói: “Chén rượu này có cái tên thực phù hợp tâm tình đường tiên sinh lúc này — thất ý. Có lẽ anh có thể thử xem, nghĩ đến sẽ không làm đường tiên sinh thất vọng.

“Cô là ai?” Đường Ngọc Kỳ không lại từ chối, chính là tò mò thân phận của Liều Tĩnh.

Liều Tĩnh cầm trong tay rượu phi thường dừng cảm nhận sạch một hơi, miệng cười nói: “Một người biết rõ anh yêu một người con gái mà không có được cô ta, đúng rồi, cái cô gái mà anh yêu gọi là Lư Hiểu đúng không, đường tiên sinh hôm nay không bình tĩnh như thế, nghĩ đến cũng là bởi vì thu được thiệp mời của Lư Hiểu a!”

Đường Ngọc Kỳ sớm đã say, giọng nói lộ ra vẻ quyến rũ, thấp giọng hỏi: “Cô biết Lư Hiểu?” Đường Ngọc Kỳ về nước sau cũng chỉ ngăn ngừn gặp qua lư hiểu hai ba lần, anh đang đoán xem cô gái bỗng xuất hiện này có phải bạn của lư hiểu không, bởi vì anh không có từ trong mắt cô nhìn đến ánh hào quang như trong mắt cô gái trước mắt này.

“Không ngại đổi một chỗ khác?” Liều Tĩnh biết tiếp qua không lâu, nam thứ hai sẽ rảo bước tiến vào quán bar này, cô cũng không muốn nửa đường bị đánh gãy.

Cứ việc có chút tình cảm khác biệt với nam thứ hai, nhưng ở trong lòng Đường Ngọc Kỳ, Lư Hiểu đều chiếm một vị trí đặc biệt. Cho nên sau khi thấy Liều Tĩnh đứng lên đi ra ngoài, anh nhìn không được lòng hiếu kỳ đi theo phía sau, anh muốn biết hết thấy về Lư Hiểu, chẳng sợ không thể cùng một chỗ, nhưng biết chút gì đó về cô cũng giảm bớt một phần đau đớn trong lòng anh.

“Anh là thật yêu Lư Hiểu hay chỉ vì cô ta là người duy nhất chơi với anh thời thơ ấu?” Sau khi đi đến một quán bar khác không kịp đề Đường Ngọc Kỳ mở miệng, Liều Tĩnh hỏi ra nghi vấn trong lòng, mới trước đây cảm tình quả thật thực chân thành, nhưng đây thật là yêu sao?

“Cô nói cái gì?” Quán bar hơi âm, lời Liều Tĩnh nói Đường Ngọc Kỳ nghe không rõ.

Liều Tĩnh đẩy qua một ly rượu đã được pha, nói: “Tôi nói mời anh uống rượu.”

“Cô còn không có nói cho tôi biết chuyện của Hiểu Hiểu đâu?” Đường Ngọc Kỳ có chút mất hứng híp mắt nhìn Liều Tĩnh.

Nhìn đến cử chỉ này Liều Tĩnh không khỏi cảm khái, chẳng lẽ nam thứ 2 đột nhiên cùng một chỗ với Đường Ngọc Kỳ là vì, hàng này tươi tươi sống sống là tiểu thụ a! Cũng may Đường Ngọc Kỳ cũng chỉ là rượu sau mới như thế, bằng không Liều Tĩnh cảm thấy có chút khó có thể xuống tay. “Uống liền nói cho anh.”

“Thật sự?” Đường Ngọc Kỳ đã muốn thần trí không rõ.

“Đương nhiên.” Liều Tĩnh cam đoan một cách dục hoặc, cô muốn Đường Ngọc Kỳ uống rượu, như vậy mới dễ làm thôi. Nhiệm vụ như thế này, muốn tiến công chiếm đóng mục tiêu mà nói, Liều Tĩnh cần sắm vai một phụ nữ mạnh bạo mới được, hơn nữa, Liều Tĩnh vốn đã là người như vậy rồi, nữ nhân trong nam nhân*.

Người phụ nữ có tính cách đàn ông (tomboy)

“Đường Ngọc Kỳ, Đường Ngọc Kỳ.....” Như sự đoán của Liều Tĩnh, Đường Ngọc Kỳ vừa uống xong ly rượu trên tay, liền nhìn không được tựa vào trên quầy bar, tùy ý Liều Tĩnh gọi thế nào đều thờ ơ. Bước đầu tiên hoàn thành, bước thứ hai là đưa người này tới khách sạn, mà trò hay giờ đây mới bắt đầu trình diễn.

Mất sức chín trâu hai hổ Liều Tĩnh mới đem được Đường Ngọc Kỳ đưa tới khách sạn, sau khi ném anh ta tới trên giường, Liều Tĩnh ngồi nghỉ dưỡng một phen. Trong quá trình cô tạm nghỉ, Đường Ngọc Kỳ bắt đầu đòi nước uống, Liều Tĩnh rất muốn lựa chọn không nhìn, nhưng nghe được giọng nam thấp mang ngữ điệu đáng thương này cuối cùng vẫn rút nửa chén giúp anh ta uống. Nước cũng đã giúp anh ta uống, người cũng nghỉ ngơi tốt, Liều Tĩnh quyết định thực thi bước thứ ba — lột quần áo.

Nói thật đây chính là từ lúc chào đời tới nay Liều Tĩnh lần đầu tiên lột quần áo đàn ông, đừng tưởng rằng đây là chuyện rất dễ dàng, vì đối phương đang say rượu bất tỉnh. Chỉ có thể may mắn anh ta không có làm loạn sau khi say rượu, bằng không càng khó làm hơn, Liều Tĩnh chỉ có thể an ủi bản thân dưới đáy lòng như vậy. Trải qua hơn phút mồ hôi đầm đìa, Liều Tĩnh rốt cục lột sạch người nào đó, trừ quần lót ra, việc này khiến cô thực rối rắm, rốt cuộc là lột hay là không lột đây.

“Người chấp hành, làm việc phải làm đến nơi đến chốn, ngài làm như vậy là bỏ dở giữa chừng.”

Được rồi, lột. Liều Tĩnh quyết định liền bắt đầu động thủ, để tránh cánh tượng xấu hổ phát sinh, Liều Tĩnh ở trong tình huống nửa che nửa đậy mà hoàn toàn lột sạch Đường Ngọc Kỳ. Hiện tại bước thứ ba thực thi xong, chỉ còn chờ đến sáng mai thu hoạch là xong, nhưng vì tính chân thật, Liều Tĩnh bỏ đi cái gọi là thẹn thùng mặc áo ngủ nằm bên người Đường Ngọc Kỳ.

Đường Ngọc Kỳ là người có đồng hồ sinh học thật quy luật, mặc kệ đêm hôm trước làm đến khuya thế nào hay còn là chơi đến mức say sưa thế nào đi nữa, ngày hôm sau sáu giờ rưỡi anh luôn đúng giờ tỉnh lại. Một ngày này, anh giống như thường ngày mờ ra đôi mắt vẫn hơi tèm nhem, nhìn trần nhà ngắn ngủi một lúc liền đứng lên, đột nhiên ý thức phút chốc trở lại, đảo mắt liền ngồi dậy, đây không phải nhà anh. Điều đáng sợ hơn lập tức đến với anh ta, một người phụ nữ đột nhiên ngồi dậy bên cạnh anh, anh nhìn về phía cô, áo ngủ đã hơi rơi xuống, bộ ngực sữa ản hiện.

“Sớm a.” Liều Tĩnh rất thoải mái cười, chào hỏi.

Đường Ngọc Kỳ nửa ngày không nói nên lời, anh hiện tại toàn thân □, không cần suy nghĩ cũng biết tối hôm qua đã xảy ra cái gì. Anh đỏ bừng nghiêm mặt không biết làm sao, thậm chí không dám nhìn thẳng vào Liễu Tinh một cái, đều nói rượu sau loạn tính, hiện tại anh rất cục hiểu được .

“Anh không đi tắm rửa sao?” Sở dĩ như vậy thiết kế Đường Ngọc Kỳ là vì Liễu Tinh biết người này rất trong sáng, nhìn bộ dạng hiện tại như một con vật nhỏ bị kinh hách của anh, liền nhìn không được cảm thấy thật đáng yêu, đây là Liễu Tinh lần đầu tiên đem từ đáng yêu dùng với một nam thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Đường Ngọc Kỳ tính mạng cả chấn trồn vào toilet, Liễu Tinh chậm rãi đứng dậy thay xong quần áo, mới đem quần áo lột trên người Đường Ngọc Kỳ ngày hôm qua gấp lại đặt trên tay, gõ gõ cửa toilet, nói:”Quần áo, ngày hôm qua, chấp nhận đi.”

Đường Ngọc Kỳ hé nửa cửa, như trước đó mặt nghiêm túc lấy quần áo qua.

“Cho anh mười phút giải quyết, bằng không tôi đi vào bắt nhân.” Rốt cuộc ai mới là con gái đây, Liễu Tinh cảm thấy hai người bọn họ phản ứng thật sự rất ngược chiều.

Tránh ở toilet Đường Ngọc Kỳ đem quần áo mặc, nhìn khuôn mặt phỉm hồng trong gương của mình, cảm thấy không biết nên đối mặt với người con gái ngoài cửa như thế nào. Anh cố gắng hồi tưởng chuyện xảy ra ngày hôm qua, chỉ nhớ rõ cô ta thỉnh thoảng uống ly rượu, sau nói gì đó, làm cái gì thì hoàn toàn không biết.

Liễu Tinh nhìn nhìn thời gian, 10’ đã qua đi, cô đi đến cửa toilet, gõ cửa xong không chờ đáp lại đã mở ra bước vào, điều này khiến vẫn còn đang sửa sang lại cảm xúc Đường Ngọc Kỳ sợ tới mức không nhẹ, anh ngẩng nhìn người con gái khí thế cuộn cuộn như hổ này, thật không biết nên nói cái gì.

“Anh hôm nay không cần đi làm sao?” Liễu Tinh một bên bóp kem đánh răng một bên hỏi.

Đường Ngọc Kỳ dừng một chút, nói:” Cần.”

“Vậy anh còn không nhanh chút, không sợ muộn sao.” Liễu Tinh nha đã đánh răng xong, có chút không nói gì nhìn người nào đó vẫn đang cứng ngắc đứng đấy.

Đường Ngọc Kỳ động tác sau đều như bị chi phối bởi lời nói của Liễu Tinh, sau khi thu thập xong, Liễu Tinh ý bảo Đường Ngọc Kỳ ngồi xuống, hỏi:”Đường Ngọc Kỳ, anh là sợ tôi hay là bởi vì ngượng ngùng?”

“Cô tên là gì.” Đường Ngọc Kỳ rốt cục nói câu bình thường nhất từ sau khi tỉnh lại tới giờ.

Đôi mắt dịu dàng mà mang tính xâm lược của Liễu Tinh nhìn thẳng vào Đường Ngọc Kỳ, đến nỗi Đường Ngọc Kỳ phải hoảng loạn.”Đường Ngọc Kỳ, nhớ kỹ tên của tôi, tôi gọi là Liễu Tinh. Còn có, tôi cũng không là cái loại con gái tùy tiện, ngày hôm qua tôi không thể coi đó chỉ là một trò chơi, cho nên tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

Đường Ngọc Kỳ đảo mắt nhìn về phía Liễu Tinh, vẻ mặt kinh ngạc, người nói những lời này không phải hẳn là anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Diễm Tinh

“Không cần phải như vậy .” Đường Ngọc Kỳ sững sờ sau một lúc lâu, nói.

Liễu Tinh lạnh nhạt quét mắt qua, Đường Ngọc Kỳ lập tức sợ hãi trốn tránh không dám nhìn cô.”Anh đã không cần tôi chịu trách nhiệm, vậy anh sẽ là người phải chịu trách nhiệm với tôi! Từ giờ trở đi, anh phải nhớ kỹ anh là người có chủ, một khi tôi phát hiện anh có người khác sau lưng tôi, anh nhất định phải chết.”

Đối với chuyện đã xảy ra tối hôm qua Đường Ngọc Kỳ hoàn toàn không nhớ một chút nào cả, dù cho sự thật có như thế nào đi nữa, đều là lỗi của anh. Bởi vì một đêm sai lầm sẽ dùng cả đời sau bù lại, sự trả giá này quá lớn đi, Đường Ngọc Kỳ cũng không cảm thấy đây là một ý kiến hay, nói:”Liễu tiểu thư đúng không, tôi thừa nhận là tôi có lỗi với cô, nhưng tôi cũng hy vọng cô có thể hiểu rằng, đưa hải xanh không ngọt, một cuộc hôn nhân không có cảm tình thường không kéo dài được lâu.”

“Tôi có nói muốn gả cho anh sao?” Liễu Tinh hỏi ngược lại.

Đường Ngọc Kỳ ách một tiếng rồi nghẹn lời, ý của cô ta không phải như vậy sao? Chẳng lẽ anh hiểu sai?

” Anh có bạn gái không?”

Đường Ngọc Kỳ lác lác đầu, nhưng thật ra anh có người trong lòng, người anh vừa thích vừa mong lấy làm vợ. Liễu Tinh nghe vậy buông tay, nói: "Vậy có vấn đề gì đâu? Anh không bạn gái, tôi không bạn trai, không phải vừa lúc có thể ghép thành một đôi sao? Về sau trong quá trình tiếp xúc, nếu vẫn thấy không hợp, anh chẳng lẽ còn lo lắng tôi sẽ quẩn quít lấy anh không bỏ không rời sao? Yên tâm, tôi có rất nhiều người theo đuổi, chẳng qua trước đến nay có thể vào mắt tôi chỉ mới có anh thôi."

Đường Ngọc Kỳ hơi nhú mị, không quá đồng ý quan điểm của Liễu Tinh.

"Đừng có phản đối, cho dù có, anh cũng tự nuốt vào trong bụng đi, việc này liền quyết định như vậy. Nửa năm sau nếu anh thật sự không có một chút cảm tình nào với tôi, tôi sẽ để anh rời đi. Hiện tại tôi phải đi làm." Liễu Tinh cường thế* tuyên bố.

Cường thế: ở vào thế mạnh. Và ở câu này tức là ăn nói mạnh mẽ, dứt khoát không cho người khác cơ hội phản bác

Đường Ngọc Kỳ nhìn Liễu Tinh đi vài bước lại vòng vo trở về, trái tim vốn đã trở về buồng ngực lại trở nên căng thẳng, bỗng thấy cô đưa tay về trước mặt anh khiến anh rất bối rối, mãi cho đến khi nghe cô hỏi đi động anh mới hiểu ra. Liễu Tinh trao đổi xong số đi động, nói: "Nhớ nghĩ về em." Nói xong ấn cái hôn nhẹ vào hai gò má của Đường Ngọc Kỳ.

Thẳng đến khi Liễu Tinh đóng cửa rời đi, Đường Ngọc Kỳ vẫn trong trạng thái mất hồn. Loại trạng thái này vẫn tiếp tục đến khi tiếng chuông di động vang lên, phản ứng đầu tiên của anh là Liễu Tinh, và khi nhìn đến chữ trên di động hiện tên Tiêu Giác, anh nhận nghe cùng tiếng thờ dài nhẹ nhõm.

"Ngày hôm qua cậu không đi quán bar!"

Đường Ngọc Kỳ không khỏi liền nhớ tới Liễu Tinh. Trong khoảng thời gian này bởi vì Lưu Hiểu, hai người bọn họ hầu như không giấu nhau cái gì, mọi tâm sự đều được nói lên một cách thuận lợi, nhưng chuyện hôm qua, về Liễu Tinh anh lại không muốn nói cho cậu ta. "Tôi hôm qua tự nhiên lại có một dự án, cho nên không có thời gian đi qua, xin lỗi."

"Làm gì mới lạ thế, bạn bè cả mà." Mãi mới nhắm được con mồi yêu thích, chẳng lẽ lại mất đi?

"Đâu có." Gặp gỡ Tiêu Giác là việc ngoài ý muốn, vào lúc thất tình lại thấy một người cũng thất tình giống mình, Đường Ngọc Kỳ cảm thấy ít nhất anh cũng không hoàn toàn bị vứt bỏ. Anh biết Tiêu Giác có chút thích anh, anh cũng không quá bài xích việc đấy, có lẽ là bởi vì phóng túng, cũng có lẽ vì muốn tìm sự giải thoát khỏi những đau khổ. Mặc kệ lúc ấy nghĩ như thế nào, giờ thì mọi việc đều phải xem xét lại.

Tiêu Giác dụ hoặc cười khê vài tiếng nói: "Rồi, cậu không có. Giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm đi, tôi chờ cậu ở dưới công ty."

"Hôm khác đi! Hôm nay khả năng không được." Đường Ngọc Kỳ theo phản xạ từ chối lời đề nghị của Tiêu Giác.

"Ok, đều theo ý cậu." Tiêu Giác cũng không có hỏi vì cái gì, chỉ biểu đạt sự tôn trọng của mình. Nhưng cậu cũng sẽ không dễ dàng tha thứ người nào đó trốn tránh, cậu đều có kế hoạch, nhất định sẽ khiến cho anh sa vào lòng của cậu.

Ngắt điện thoại của Tiêu Giác, Đường Ngọc Kỳ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, với anh mà nói, Tiêu Giác cùng Liễu Tinh đều là người mạnh bạo, mà cũng lúc anh dính phải hai người này, điều này thật không dễ giải quyết? Nhưng giờ cứ đi công ty trước đã, anh nhớ rõ anh có một cuộc họp vào mười giờ sáng, hy vọng còn có thể tới kịp.

Tùng tùng tùng tiếng đập cửa vang lên, bận rộn làm việc Đường Ngọc Kỳ quán tính trả lời: "Mời vào."

"Busy?" Tiêu Giác vẫn đứng chờ Đường Ngọc Kỳ phát hiện cậu, nhưng anh ta làm việc quá chuyên chú, cậu chỉ đành mở miệng.

Đường Ngọc Kỳ thế này mới mạnh ngẩng đầu dậy, kinh ngạc nói: "Tiêu Giác, sao cậu lại tới đây?"

Tiêu Giác đi tới trước bàn làm việc, phi thường tự nhiên rót nước vào cốc trong tay Đường Ngọc Kỳ sau đó uống một ngụm nói: "Vừa lúc có dự án cần xem xét ở gần đây, nghĩ đến cậu ở chỗ này, liền thuận tiện lại đây nhìn cậu một cái, xem ra cậu thật sự rất bận rộn."

Đường Ngọc Kỳ nhìn lên, đồng tử hơi co lại, nói: "Aizz, thật tiếc nuối, nếu là bình thường, tôi nhất định sẽ đi ăn trưa với cậu, nhưng là cậu cũng thấy rồi đấy."

"Là thật tiếc nuối, một khi đã như vậy, chỉ đành gác lại sau, tôi đi trước." Tiêu Giác chỉ có thể xua đi ý niệm trong đầu, cậu không quá thích bắt buộc người khác, những thứ đạt được bằng sự bắt buộc chẳng thể tốt đẹp được như được đến một cách tự nguyện.

Tiêu Giác đi rồi, Đường Ngọc Kỳ tiếp tục làm việc, nhưng tư tưởng vẫn đều không thể tập trung. Đảo mắt qua chén trà, anh suy nghĩ rồi ấn gọi số điện của thư ký: "Làm ơn pha hộ tôi chén cà phê." Thư ký cầm chén chuẩn bị đi, Đường Ngọc Kỳ lại gọi lại, nói: "Ném cái chén đi, đổi cái mới." Thư ký rất là khó hiểu, nhưng thấy Đường Ngọc Kỳ gắt đầu, đành gạt đầu đi thực thi.

Lấy ra di động, mở ra bản ghi lại các cuộc gọi, nhìn đến một số điện thoại mới, không tự chủ được liền nghĩ đến lời tuyên thệ bá đạo buổi sáng. Có thể đứng vững chân ở giới thượng trường, nếu không thông minh cũng sẽ không ngốc đến chỗ nào, cảm tình của Tiêu Giác với anh là điều trong dự kiến, thậm chí có thể nói là kết quả mà Đường Ngọc Kỳ cố ý tạo ra. Nhưng về Liễu Tinh, sự xuất hiện của cô ấy không thể nghĩ ngờ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn khiến cho Đường Ngọc Kỳ cảm thấy tò mò. Đối với người thường đi quán bar như anh, anh biết rõ từ lượng của mình, nhưng vì sao lại để bản thân say như vậy? Loại cảm giác mất kiểm soát này thật không tốt lắm.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên, Đường Ngọc Kỳ giật mình thiếu chút nữa làm rơi di động, nhưng sau khi nhìn đến hai chữ tiểu Dĩnh, anh lựa chọn không nhận cuộc gọi. Sau ba lượt gọi, anh nhận được một tin nhắn, nội dung là: Đường Ngọc Kỳ, nếu không nghe điện thoại, tôi sẽ đuổi giết đến văn phòng của anh. Đường Ngọc Kỳ nhìn không được lắc lắc đầu, thầm nghĩ, thật sự là cô nàng không đáng yêu a. Cứ việc bị uy hiếp, Đường Ngọc Kỳ vẫn không có nghe điện thoại. Đến cuối cùng cũng không biết điện thoại gọi đến bao nhiêu lần nữa, Đường Ngọc Kỳ chỉ có thể dưới đáy lòng yên lặng bội phục khả năng bám riết không tha của Liễu Tinh.

Dọa đến anh ta rồi sao, sau khi đánh n lần điện thoại vẫn chưa có người nghe, Liễu Tinh trong lòng chỉ có ý nghĩ này. Nhưng mặc kệ sự thật như thế nào, Liễu Tinh đều quyết định tự mình đi thăm Đường Ngọc Kỳ, dù sao công ty hai người bọn họ chỉ là khoảng cách trên lầu dưới lầu mà thôi.

“Tổng giám đốc, bên ngoài có một vị tiểu thư tự xưng là bạn gái ngài đến thăm.” Thư ký khi nghe đến Liễu Tinh tự xưng rất kinh ngạc, bọn họ làm cấp dưới thường xuyên tụ họp cùng một chỗ, trong đó bản nhiều nhất là về vị tổng giám đốc trẻ tuổi này. Theo lý thuyết một người tuổi còn trẻ lại đầy hứa hẹn như vậy bên người hẳn là quay chung quanh phần đông nữ tính, nhưng làm việc dưới trướng anh ta lâu vậy, lại một đóa hoa đào cũng chưa từng nhìn thấy, bọn họ thậm chí đều đoán rằng, tổng giám đốc có phải thích đàn ông hay không? Mà nay, hoa đào tới cửa, nhưng khí thế cùng tính cách thật sự làm cho người ta khó có thể khen tặng, xem ra bọn họ chỉ có thể ngậm ngùi an ủi tổng giám đốc trong lòng.

“Cô nói ai?” Đường Ngọc Kỳ nghĩ đến anh nghe lầm.

Bí thư cẩn thận báo lại một lần, đang lúc Đường Ngọc Kỳ muốn nói, liền thấy người phụ nữ kia đứng ngoài cửa. Bí thư đang muốn nói cái gì, lại bị Đường Ngọc Kỳ phẩy tay ngăn lại. “Anh có vẻ không chào đón em.” Liễu Tinh nhăn mày nhìn Đường Ngọc Kỳ.

Đường Ngọc Kỳ sau khi Liễu Tinh vào nhà liền đi qua khóa cửa lại, ngăn chặn những ánh mắt tò mò từ bên ngoài hướng vào.

“Vì sao không nghe điện thoại?”

Đường Ngọc Kỳ nhanh chóng lấy qua điện thoại xem một lần, xin lỗi nói: “Xin lỗi, để tình âm.”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Liễu Tinh, Đường Ngọc Kỳ liền đưa điện thoại cho cô: “Không tin tự cô xem đi.”

Liễu Tinh không có nhận lấy, nói: “Chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Bằng không đứa bé không ngoan là phải nhận sự trừng phạt nga, đương nhiên tôi rất thích ý thực hiện các hình phạt.” Liễu Tinh cảm thấy cô đối với người đàn ông tên là Đường Ngọc Kỳ này thật sự không thể cứng rắn được, cái bộ dáng nhu nhược mềm yếu của anh ta làm người ta muốn bắt nạt.

“Liễu tiểu thư.....”

Liễu Tinh nhanh chóng ngắt lời, sửa đúng: “Bảo tôi Tiểu Tinh hoặc là Liễu Tinh.”

“Liễu Tinh tiểu thư, tôi tự nhận là thật sự chịu không nổi sự ưu ái của cô, cô cũng không cần đem nhiều tâm tư đặt ở trên người tôi quá, tôi thực sự không chịu được. Tôi không thể phủ nhận lỗi của mình, phạm là có biện pháp có thể bù lại tôi nhất định sẽ làm theo.” Đường Ngọc Kỳ đem tâm mất cố định ở trên vai Liễu Tinh, nói.

Liễu Tinh đến gần Đường Ngọc Kỳ, Đường Ngọc Kỳ phản xạ lui về phía sau, thẳng đến chạm vào tường, nói: “Trừ phi anh cho tôi một lý do đủ thuyết phục.”

Đường Ngọc Kỳ nghiêng mặt, tránh đi Liễu Tinh cố ý tới gần cùng hô hấp.

“Xem đi, anh cũng nói không ra lời cái lý do, không phải sao? Nam tử hán sẽ đừng cảm gánh vác sai lầm, hơn nữa tôi cũng nói qua nửa năm sau nếu anh vẫn cảm thấy miễn cưỡng, tôi sẽ không bắt buộc của anh. Anh phải biết rằng hiện tại cũng không phải lúc để anh lựa chọn.”

“Nhưng là.....”

“Không có nhưng là, nói đi nói lại dù là bây giờ hay tương lai, người chịu thiệt đều là tôi, không phải sao? Tôi không ngại lớn mật nói cho anh rằng, từ giờ trở đi cho đến nửa năm sau, mặc kệ tôi ở trong lòng anh là cái dạng người gì, người tốt cũng tốt, người xấu cũng thế, tôi đều đã chọn anh rồi. Cho dù anh giả bộ có lẹ tôi, cũng phải giả bộ từ đầu đến đuôi cho tôi.” Liễu Tinh thần nhiên tự thuật.

Đường Ngọc Kỳ mím mím môi, lại cắn cắn môi, nói: “Ngày hôm qua, tôi cùng Liễu Tinh tiểu thư quen nhau như thế nào? Có thể nói cho tôi biết không?”

“Tôi mời anh uống rượu, sau đó liền quen.” Liễu Tinh thành thực báo lại.

Đường Ngọc Kỳ cũng không uống rượu của người anh ta không biết, nhưng Liễu Tinh rất nhanh giải thích: “Một ly rượu tên là thất ý, phi thường phù hợp tâm tình lúc đó của anh, lại thêm tên Lưu Hiểu, anh cảm thấy ngay lúc đó anh cự tuyệt được sao?”

“Cô cố ý.” Đường Ngọc Kỳ kinh ngạc nói.

“Đối với chủ động đi tiếp cận người mình thích tôi không tiếp nhận cách nói là cố ý, nhưng nếu anh thích nói vậy thì tùy anh.” Liễu Tinh hào phóng thừa nhận, không chút che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Mặc

Trong lúc Đường Ngọc Kỳ còn đang tiêu hóa (thông tin), Liễu Tinh tiếp tục tuôn ra tin tức kinh người khác:”Dù tôi phải thừa nhận rằng mọi chuyện do tôi sắp đặt, nhưng chủ động ôm tôi, giữ lấy không cho tôi đi, thậm chí còn hôn tôi đều là Ngọc Kỳ tiên sinh. Tuy rằng lúc ấy người phụ nữ anh gọi tên không phải là tôi, nhưng sau này nhất định chỉ có thể là tôi. Tôi chắc định anh rồi, điều ấy hy vọng anh hiện tại có thể nhớ kỹ, anh đã bị tôi gắn tên lên mình, điều duy nhất anh phải làm đó là để tôi yêu anh.”

“Sao lại là tôi?” Đường Ngọc Kỳ nhìn thẳng vào người phụ nữ khiến anh không thể trốn thoát kia.

Liễu Tinh vươn hai tay mềm nhẹ cầm lấy khuôn mặt anh, để đôi mắt anh đối diện với cô, nói:”Tôi cũng từng tự hỏi qua câu hỏi này, thậm chí bây giờ tôi cũng chẳng thể cho anh câu trả lời, nhưng anh đã chuẩn bị sẵn sàng dùng nửa năm này để đi tìm đáp án chưa?”

Đường Ngọc Kỳ không thói quen những hành động thân mật như vậy, nhưng lại giãy không ra khỏi Liễu Tinh, chỉ đành nghiêng mặt sang một bên, nói:”Tôi có quyền lợi từ chối sao?”

Liễu Tinh cười thích thú không nói hai lời liền cho Đường Ngọc Kỳ một cái hôn sâu, ngay lúc Đường Ngọc Kỳ thử muốn đẩy cô ra liền rời đi, nói:”Bé ngoan, đây là phần thưởng dành cho anh. Đúng rồi, buổi tối em phải tham dự một hội nghị thương mại, sau khi tan tầm em chờ anh ở bãi đỗ xe.”

Đường Ngọc Kỳ chỉ có thể vươn cổ nhìn Liễu Tinh rời đi, anh mới sẽ không đi đâu.

“Ngọc Kỳ, công việc có nặng thế nào cũng đừng quên ăn cơm trưa, em đã chuẩn bị cho anh bữa trưa tình yêu, em đi đây, hãy tận hưởng bữa ăn của anh nhé.” Liễu Tinh lui về mà nói lời này, vừa lúc thấy được vẻ mặt bất mãn* của Đường Ngọc Kỳ, lại chỉ mỉm cười rồi rời đi.

Bất mãn: Không hài lòng, không thỏa mãn, không thích,...

Bữa trưa tình yêu đến năm phút sau, sau khi Liễu Tinh rời đi, Đường Ngọc Kỳ không định ăn nó. Nhưng khi mùi hương không ngừng lan tỏa để rồi thấm vào tư tưởng anh, anh vẫn nhịn không được. Anh đặt bữa trưa tình yêu lên bàn, dùng tay thô lỗ mở ra, và ngay lập tức bị choáng ngợp. Nếu vừa rồi còn có một chút tự chủ, sau khi xem những món ăn này anh chỉ còn giữ lại ham muốn ăn chúng.

Trước khi tan tầm trong đầu Đường Ngọc Kỳ vẫn vang vọng lời cảnh cáo của Liễu Tinh dành cho anh, dù vậy, Đường Ngọc Kỳ vẫn chuẩn bị trốn đi thật xa. Dựa vào gì mà cô ta nói cái gì chính là cái gì, anh có quyền đồng ý cũng như từ chối, mà bữa tiệc tối kia anh tuyệt đối sẽ không đi.

” Em biết ngay anh sẽ không ngoan mà, vậy phải làm sao bây giờ đây?” Đường Ngọc Kỳ vừa ra công ty liền thấy Liễu Tinh đang đứng trước cửa, anh cũng người lại.

Đường Ngọc Kỳ không yên tùy ý Liễu Tinh lôi kéo anh đi lên thang máy, anh nhìn mặt cô qua lớp gương phản xạ trong thang máy, biểu hiện của cô rất tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra vẻ tức giận. Dù vậy, trong lòng anh vẫn không đoán chắc được người phụ nữ này đến cùng muốn làm gì?

Bởi vì tính trang trọng của tiệc tối, đối với việc ăn mặc Liễu Tinh rất là chú ý. Cô mang theo Đường Ngọc Kỳ đi đến nơi đầu tiên đó là một thương hiệu thời trang nổi tiếng.

Đường Ngọc Kỳ theo chỉ thị của Liễu Tinh thử hết bộ này đến bộ khác, anh cảm thấy thật bất lực, lại sau, anh không thể không nghi ngờ rằng cô đang cố dùng cách này để chinh anh, nhiều quần áo như vậy, không có khả năng một bộ cũng không làm cho cô vừa lòng.

Đây đã là bộ tây trang thứ mười ba, Đường Ngọc Kỳ quyết định nếu lần này cô còn dám không vừa lòng, anh tuyệt đối sẽ phui mông chạy lấy người. Ai thích thử đi mà thử, anh không rảnh mà chơi với bà điên này đâu. Trên thực tế, anh nghĩ như vậy và cũng làm như vậy, Liễu Tinh thấy Đường Ngọc Kỳ mặc quần áo cũ của anh, cầm trong tay tây trang phải thử, cô khoan thai đứng lên đi hướng Đường Ngọc Kỳ, Đường Ngọc Kỳ lùi lại hai bước, nói:”Liễu Tinh, tôi nói cho cô, đây là nơi đông người.”

Liễu Tinh chỉ thoáng giương lên khóe miệng, nói:”Em biết anh thử đồ mệt mỏi, để em giúp anh đi.” Vừa nói vừa giữ chặt Đường Ngọc Kỳ đi về phía phòng thay đồ.

Đường Ngọc Kỳ cảm giác anh sắp khóc, anh chết lặng đi đến trước cửa phòng thay đồ, nói:”Không cần phiền phức, tự tôi có thể thay, cô đứng ở bên ngoài chờ là tốt rồi.” Nói xong liền phanh một cái đóng cửa lại. Đứng ở trong phòng thay đồ Đường Ngọc Kỳ nghe được cách tắm gỗ là tiếng cười khê của người nào đó, ánh mắt anh sụp xuống, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó thấy.

Đường Ngọc Kỳ thay quần áo xong sau đó được đến câu trả lời hài lòng của Liễu Tinh, anh cảm thấy cuối cùng cũng được giải phóng. Anh nghĩ rằng đến phiên cô chọn quần áo, cô sẽ thử vài bộ, nếu đến lúc đó cô hỏi ý kiến anh, anh quyết định đều sẽ lắc đầu tỏ vẻ chê bai. Thật đáng tiếc trí tưởng tượng là tốt đẹp, sự thật lại thật tàn khốc. Liễu Tinh chỉ thử một bộ quần áo liền ok, bởi vậy có thể thấy được, màn thay đồ vừa rồi tuyệt đối là để trả thù cho hành vi bỏ trốn của anh.

Nhưng bộ quần áo này quả thật rất thích hợp Liễu Tĩnh, một chiếc váy lệch vai màu tím* hoàn toàn làm nổi bật lên khí chất hồn nhiên tự tin của cô, có một khoảnh khắc, Đường Ngọc Kỳ thậm chí thật sự cảm thấy đây là một nữ vương.

“Đường Ngọc Kỳ, thật là cậu.” Vừa tiến vào hội trường, Liễu Tĩnh bọn họ gặp phải Tiêu Giác cùng bạn đồng hành.

Tình địch xuất hiện, Liễu Tĩnh nhìn đều không nhìn một cái, chỉ là nghiêng đầu hỏi: “Ngọc Kỳ, bạn anh sao?”

Nếu sớm biết rằng Tiêu Giác sẽ xuất hiện ở trong này, Đường Ngọc Kỳ đánh chết cũng sẽ không đến. Anh rất muốn phủ nhận lại không thể không thừa nhận, gật đầu nói: “Đúng vậy, bạn của anh* - Tiêu Giác, Tiêu Giác, đây là.....” Anh lén lút đánh giá thái độ của hai người, đều thật bình thường, nhưng bình thường ở mặt ngoài cũng không có nghĩa là bình thường cả bên trong nội tâm.

Trường hợp công cộng nên để ĐNK xưng hô thế này vs LT

“Xin chào, Tiêu tiên sinh, tôi là bạn gái của Đường Ngọc Kỳ- Liễu Tĩnh.” Liễu Tĩnh chủ động lên tiếng, cắt lời Đường Ngọc Kỳ.

Tiêu Giác nhìn thoáng qua Đường Ngọc Kỳ sau đó đem ánh mắt chuyển qua phía Liễu Tĩnh, nói: “Ngọc Kỳ thật không có nghĩa khí, có bạn gái thế nhưng gạt ta, không biết có phải là sợ bị ta đoạt mất không, dù sao người con gái đẹp dễ yêu kiều như Liễu Tĩnh tiểu thư đây mặc cho ai nhìn đều nhìn không được động tâm a.”

“Cảm ơn lời khen của ngài, nhưng thật có lỗi chúng tôi còn có chút việc.” Nếu không phải sớm biết rằng Tiêu Giác thích Đường Ngọc Kỳ, cô tuyệt đối sẽ không nhìn ra được.

Nhìn bóng dáng đôi bích nhân* dắt tay nhau mà đi, Tiêu Giác trong lòng thực không cam, con mồi mà cậu coi trọng thế nhưng thật sự để cho người khác nhanh chân đến trước bắt, sao có thể như vậy được chứ? Lại nhìn thái độ của Đường Ngọc Kỳ, có vẻ cũng không công nhận (mối quan hệ), hiển nhiên mọi chuyện sẽ đơn giản hơn khi cậu ta đã tán thành (mqh).

Đôi bích nhân: Một đôi trai gái xứng đôi, hợp lứa khiến ng khác phải ghen tị. Dịch tạm thế...

Thừa dịp Đường Ngọc Kỳ đi toilet, Tiêu Giác đem anh đổ ở bên trong (vách tường đồng? OxO~~), nghi ngờ nói: “Ngọc Kỳ, người phụ nữ tên Liễu Tĩnh kia thật là bạn gái cậu sao?”

“Đương nhiên.” Đường Ngọc Kỳ lựa chọn khẳng định đáp án.

“Vậy tôi đây thì sao, cậu để tôi ở chỗ nào, mọi chuyện trước đó của chúng ta chẳng lẽ liền vì một con đàn bà mà bị cậu phủ nhận, chối bỏ sao? Ngọc Kỳ, cậu không phải là người như thế, tôi tin chắc.” Tiêu Giác hỏi.

Ngọc Kỳ bối rối, nói: “Tiêu Giác, cậu vẫn là bạn của tôi, cho dù tôi có Tiểu Tĩnh, điều này cũng vĩnh viễn không đổi thay.”

“Hóa ra trong lòng cậu tôi chỉ là chiếm cứ vị trí như một người bạn thôi sao, Ngọc Kỳ, cậu chẳng lẽ thật sự không có nhận thấy được cảm tình tôi dành cho cậu sao. Đúng vậy, tôi yêu cậu, đồng thời cũng tin tưởng cậu không quan tâm đến tôi.”

Lời tỏ tình thâm sâu của Tiêu Giác thắng được một tràng pháo tay dữ dội, Tiêu Giác cùng Đường Ngọc Kỳ nghe tiếng nhìn lại, người phụ nữ tên Liễu Tĩnh đang đứng xem một bên.

“Tôi là nên khen rằng ánh mắt của mình tốt hay là nên khuyến khích Ngọc Kỳ đáp lại tình yêu của anh đây? Tiêu Giác tiên sinh, có câu ngạn ngữ tên là “Thỏ không ăn cỏ gần hang”, sao anh lại có thể vi phạm cơ chứ? Hiển nhiên anh còn không có ý thức được chuyện Ngọc Kỳ là vật sở hữu của tôi, ta không ngại dùng hành động đến chứng minh sự thật này.” Nói xong Liễu Tĩnh bước đi đến trước mặt Đường Ngọc Kỳ, trình diễn một màn hôn lưỡi tiêu chuẩn.

Tiêu Giác dừng lại một chút, trình bày: “Liễu Tĩnh tiểu thư, đây là toilet nam.”

Liễu Tĩnh đem Tiêu Giác từ đầu đến chân đánh giá hai lần, không nói gì, chính là cười. Sau đó quay sang bên cạnh hỏi Đường Ngọc Kỳ: “Ngọc Kỳ, anh xem Tiêu Giác tiên sinh đều tỏ thái độ như vậy, nếu anh đi mà không nói rõ thì không tốt lắm đâu.”

Nếu không có sự xuất hiện của người phụ nữ Liễu Tĩnh này, Đường Ngọc Kỳ không ngại lại kích thích chơi đùa một lần, nhưng rõ ràng hiện tại đối anh mà nói, Liễu Tĩnh càng có thể gọi lên hứng thú của anh. Cho nên anh có thể nói cũng chỉ có lời xin lỗi mà thôi, “Thật xin lỗi, Tiêu Giác, tôi vẫn chỉ coi cậu là bạn.”

“Như vậy có thể hết hy vọng rồi nhé, Tiêu Giác tiên sinh.”

Tiêu Giác không nói gì, thậm chí ngay cả cảm xúc thất vọng hay phẫn uất cũng đều không có, đến đây rồi chỉ có thể nhìn đôi bàn tay nắm nhau rồi đi.

“Anh thích đàn ông?” Cùng Đường Ngọc Kỳ vừa ra toilet, Liễu Tĩnh liền hỏi.

Đường Ngọc Kỳ chỉ lẳng lặng nói một chuyện thực: “Tôi là đàn ông.”

“Đàn ông có thể thích đàn ông, phụ nữ cũng có thể thích phụ nữ, những điều này cũng chẳng kỳ quái. Hiện tại, tôi muốn anh thành thật nói cho tôi biết

cảm tình của anh với Tiêu Giác là gì.” Tiêu Giác là một đối thủ mạnh, Liễu Tinh cũng tin tưởng anh ta tuyệt đối sẽ không bởi vì bị Đường Ngọc Kỳ từ chối liền dừng tay .

Đường Ngọc Kỳ tựa hồ đang xem xét cái gì đó, Liễu Tinh cũng không cho anh quá nhiều thời gian, nói:”Tôi mặc kệ trong lòng anh đến tột cùng có anh ta không, cũng không quan trọng lòng anh có tôi hay không, anh chỉ cần nhớ kỹ một điều, anh thuộc sở hữu của tôi, nhớ kỹ sao?” (Chị đại quá bá đạo, làm sao bây giờ! o(>w

Bạn đang đọc truyện *Nhóm Nữ Phụ – Ninh Linh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.